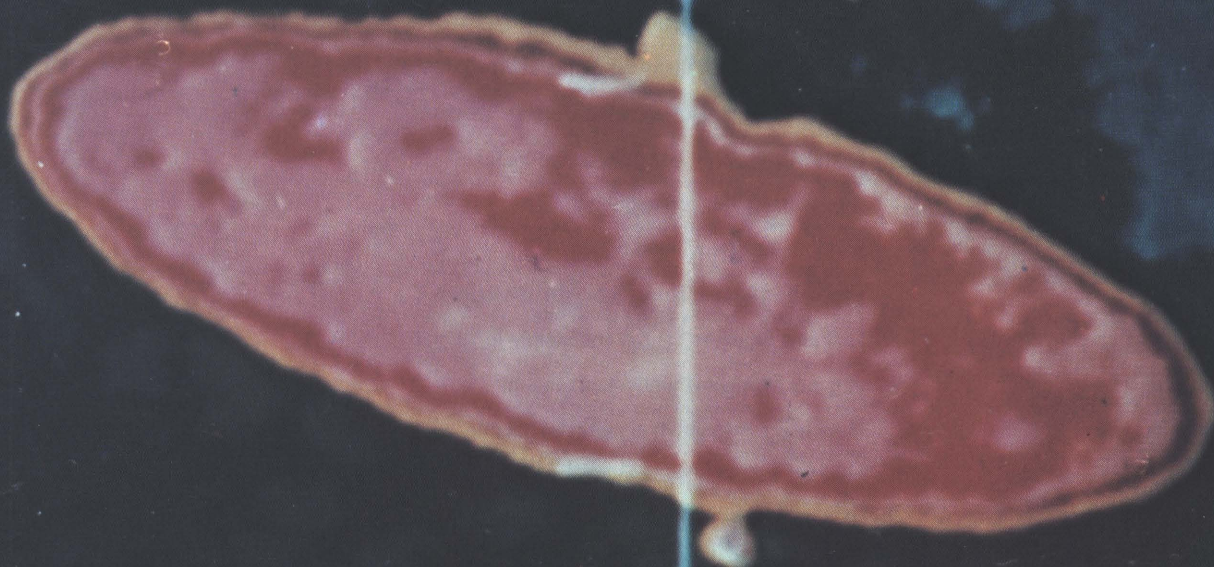
SUFOI ©

ufo-nyt

23. årg. Nov/Dec 1981 Nr. 6

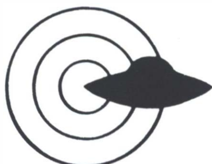
Situationen i Sovjet
Liv på planeter 6 lysår ude?
Skal UFO-vidnerne stå frem?
Nærkontakt-klassiker

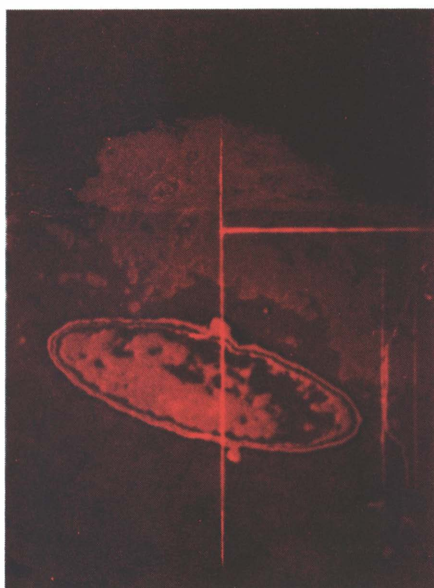
Abonnement 85 kr. årligt · Løssalg 15 kr. pr. nummer

ufo-nyt

23. årg. Nov/Dec 1981 Nr. 6

UDGIVES AF
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
POSTBOX 6, 2820 GENTOFTE

FORSIDEN:

Farvekontureret McMinnville-foto (se UFO-NYT 2/81 om EDB-analyser). Læs om den endelige undersøgelse på side 38.

SATS & MONTAGE. SVENDBORG
SÆBY BOGTRYK OG OFFSET

INDHOLD: SIDE

SUFOI reg. nr. 3148/3149
ISSN 0049-4976

ABONNEMENT:
UFO-NYT udk. 6 gange årligt. Det bestilles ved indbetaling af medlemskontingent (d.kr. 95,- for året 1982) til SUFOI, giro nr. 9 11 77 25. Abonnement for Grønland og udland (undtagen Skandinavien) d.kr. 110,00.

ADRESSEÆNDRINGER:
bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs Ekspedition, Box 6, 2820 Gentofte.

FÆLLESABONNEMENT MED **Det Ukendte:**

UFO-NYTs abonnenter har ret til en rabat på kr. 25,00, hvis De også tegner abonnement på tidsskriftet Det Ukendte. Det vil sige, at UFO-NYT 1982 plus DET UKENDTE, 4. årg., samlet koster kr. 165,00. Beløbet kan indbetales til SUFOI, der også sørger for, at abonnementet bliver registreret hos Det Ukendte.

SUFOI

Ekspedition og regnskab
Postbox 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstår vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, *ikke* kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet**

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

REPRÆSENTANTSKAB

SUFOIs formand, Informationsafd.: Peter A. Hansen, Ericaparken 12, 2820 Gentofte. Tlf. (01) 67 08 93.

Næstformand, Datakonsulent: Per Andersen, Grøfthøjparken 155, 2.th., 8260 Viby. Tlf. (06) 28 13 36.

Næstformand: Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre. Tlf. (01) 78 36 13. (indtil 1.1.82)

Redaktionssekretær: Flemming Ahrenkiel, Holmevænget 5, 2970 Hørsholm. Tlf. (02) 86 92 70.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 39 46.

Redaktionssekretær: Henrik Pedersen, Nikolaj Plads 1, 4., 1067 København K.

SUFOIs Sekretariat: Karen M. Linneballe, Margrethevej 11, 2960 Rungsted Kyst. Tlf. (02) 57 07 36.

Projektmedarbejder: X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.

FOTA - Forskningsteknisk Afdeling: Bent Aalberg, Flintemosevej 19, 4731 Brandelev. Tlf. (03) 76 46 03.

SUFOIs Udklipscentral: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre. Tlf. (01) 70 90 86.

Arkivar: Jørgen Bengtvig, Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. Tlf. (02) 64 44 69.

SUFOIs Efterforskningsafdeling: Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. Tlf. (03) 94 11 69.

Teknisk Konsulent: Hans Voigt, Lyngen 17 B, 2800 Lyngby. Tlf. (02) 88 92 32.

Fotoafdeling: Kim Møller Hansen, Blæsingevej 13, Havrebjerg, 4200 Slagelse. Tlf. (03) 56 72 63.

SUFOIs Alarmcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ringgade 208, 5.tv., 8000 Århus C. Tlf. (06) 19 88 90.

Repræsentanter på Sjælland:
Arne Edlich, Galgebakken Skrænt 3-13A, 2620 Albertslund.
Lars Bostrøm, Enghøj 1, 3550 Slangerup. Tlf. (02) 33 32 65.
Poul-Erik Jensen, Sdr. Ringgade 80, 3.tv., 4000 Roskilde. Tlf. (03) 35 11 60. (indtil 1.1.82)
Jørgen H. Olsen, Elmevej 17, 4450 Jyderup. Tlf. (03) 47 63 65.
Ejner Nielsen, Konvalvej 1, 4600 Køge. Tlf. (03) 65 57 95.

Repræsentanter på Fyn:
Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 39 46.
Tommy Christensen, Lindvedparken 93, 5260 Odense S. Tlf. (09) 11 77 56.

Repræsentanter i Jylland:
Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.
Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. Tlf. (06) 22 59 20.
Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2.tv., 7000 Fredericia. Tlf. (05) 92 00 81.
Ole Christensen, Hesseldam 32, 6200 Åbenrå. Tlf. (04) 62 56 48.

Repræsentanter i Norge:
Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvej 11, N-5030 Landås, Norge. Tlf. (05) 28 01 26.
Norsk UFO Center, Rapportcentral, tlf. (05) 28 01 26.

SUFOI • UFO-NYT

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

LEDER

En stor årgang

Af Iver O. Kjems

Ja, så er endnu et år ved at smutte fra os. For SUFOI har 1981 været bemærkelsesværdigt bl.a. ved, at det bragte 1. årgang af det nye, store UFO-NYT. Vi skal ikke lægge skjul på, at beslutningen om »blad-forvandlingen« på grund af de store omkostninger blev truffet efter svære betænkeligheder; men heldigvis har vi kunnet glæde os over næsten udelukkende positive reaktioner over UFO-NYT i dets nye skikkelse.

Naturligvis er heller ikke vi sluppet for stygge skønheds- og andre fejl i denne »første« årgang. De er næsten uundgåelige, når et så stort og kompliceret projekt skal stables på benene — af nogle få folk som ulønnet fritidsbeskæftigelse! Vi beder om tilgivelse for »brølerne«, hvoraf jeg beskedent kun skal omtale én: I nr. 3/81 havde artiklerne på side 11 ff. og side 32 ff. fået næsten enslydende overskrifter. Artiklen på side 11 ff. skulle have været kronet af ordene: »Videnskabsmænd og UFO-fænomenet«; men de var altså på mystisk vis blevet erstattet af andre. Trods denne og andre fejl håber vi dog, at vore læsere har kunnet få et udbytte af såvel disse 2 artikler som af det øvrige stof i numrene.

Vi har i år — ikke mindst takket være en stor indsats fra flere i SUFOIs repræsentantskab — kunnet bringe mange interessante oplysninger ud til offentligheden. Og hvordan har offentligheden så modtaget UFO-NYT? 1981 var nemlig også første år, hvor vi havde løssalg af UFO-NYT gennem en del kiosker. Joh, det har absolut ikke været nogen overskudsforretning; men vi har da opnået, at flere hundrede mennesker, som ikke før har anet noget om bladets eksistens, har fået lejlighed til at læse det. Og en god del af disse nye læsere, der før kun har fået et overfladisk kendskab til emnet gennem ugebladsomtale nu og da, har her i bladet kunnet se, at der foregår også en seriøs forskning på området — herhjemme såvel som på internationalt plan.

Men trods en pæn tilgang af abonnenter — og dermed medlemmer af SUFOI — har den seriøse UFO-forskning økonomisk trange kår. Det skorter ikke på interessante og lovende forskningsprojekter; men med et stramt budget kan der ikke ske mange store spring fremad. Derfor vil jeg her opfordre alle vore læsere til at hjælpe forskningen på vej: vi har brug for fagfolk på næsten alle tænkelige områder, der vil gøre en indsats; hjælp os at få dem med! Og få venner og bekendte til at holde UFO-NYT (tegn evt. et gaveabonnement foruden Deres eget!), thi flere læsere til UFO-NYT betyder støtte til det seriøse UFO-arbejde. Sammen med en forhånds-tak for hjælpen ønsker SUFOI Dem en glædelig jul og et godt 1982! □

UFOLOGI

Situationen i Sovjet

Af Nikita A. Schnee.

Følgende artikel har vi lånt fra det engelske tidsskrift Flying Saucer Review, hvis mangeårige redaktør Gordon Creighton — der i dag er konsulent for tidsskriftet — har oversat originalartiklen fra russisk og desuden forsynet den med angivne bemærkninger. Artiklens russiske forfatter er videnskabelig sekretær ved afdelingen »for Undersøgelser af Anormale Fænomener i vore Omgivelser«, der hører under A. S. Popov's Videnskabelige og Tekniske Selskab for Radio, Elektronik og Kommunikation (NTORES). Selskabet er beliggende i Moskva. Originalartiklen havde som undertitel: En vurdering af situationen i dag.

»Uklar og foranderlig« — disse to ord er tilstrækkelige til at beskrive den situation, som UFOlogi'en i USSR befandt sig i ved begyndelsen af 1980. Den opgave, som jeg stillede mig selv, da jeg besluttede mig til at skrive denne artikel, har vist sig at være uhyre vanskelig. Det er heller ikke usandsynligt, at situationen igen har forandret sig komplet, før denne artikel når frem til læserne. Ikke desto mindre er opgaven vel et forsøg værd.

I løbet af 1979 skete der store ændringer — gentagne gange — indenfor de russiske UFO-forskeres arbejde. Indledningsvis ser det ud til, at Ufologi — efter parapsykologi — så småt begynder at »miste« sin status som »pseudovidenskab«, i de mere ortodokse videnskabsmænds opfattelse, — videnskabsmænd, der sidder som medlemmer i Videnskabernes Akademi i USSR. Indenfor selve Akademiet — mere præcist på Akademiets Institut for Undersøgelse af Jordmagnetisme og Radioaktivitet — er der blevet dannet en gruppe, der beskæftiger sig med undersøgelse af UFOer. I stedet for ordet UFOer anvender man dog betegnelsen »anormale atmosfæriske fænomener«, men sagens kerne ligger dog ikke i en betegnelse, men derimod i de medvirkende forskeres egen indstilling til det problem, som de udforsker. Men til dyb skuffelse for alle seriøse UFO-forskere har denne gruppe antaget samme latterliggørende og overbærende indstilling til UFO-problemet, som allerede er blevet almindelig sædvane hos størstedelen af offentligheden, og kan faktisk bedst karakteriseres som noget, der blot er et endnu værre udtryk for den indstilling, der prægede de tidligere undersøgelser under det amerikanske »Projekt Blue Book«.

I nr. 3/79 af det ugentlige tidsskrift Nedelya (»Ugen«) var der en artikel om UFO-fænomenet, skrevet af Migulin og Platov, der leder den omtalte gruppe indenfor Videnskabernes Akademi, og sandt at sige havde jeg svært ved at holde latteren tilbage, da jeg læste den. 3/4 af deres artikel blev anvendt til at overbevise læserne om, at UFOerne uden nogen tvivl kunne tilskrives naturlige fænomener. På alt i alt ca. 2 linier nævntes det ligesom i forbifarten, at: » . . . der er et antal fænomener, som det ikke umiddelbart er muligt at give en triviel forklaring på, bl.a. det fænomen, der blev observeret af beboerne i Petrozavodsk (1) . . . « men resten af artiklen er kun en hoben barske angreb rettet mod de personer, der interesserer sig for UFO-problemet, og som — ved deres »tåbelige« undersøgelser og popularisering af UFO-problemet — faktisk kun hindrer forskningsgruppen (Akademiet's) i at nå frem til den endelige forklaring på UFO-problemet indenfor de nærmeste måneder. Især råber disse »videnskabsmænd« op om nødvendigheden i at sætte en stopper for den voksende udbredelse af viden om UFOer til offentligheden, idet denne udbredelse — påstår gruppen — forårsager unødvendigt sensationsjageri og »usunde narrestreger«.

Efter min opfattelse er det formålsløst at kritisere denne indstilling, som Akademiets gruppe her giver udtryk for. Trods en total mørklægning i næsten 12 år er UFO-problemet aldrig på noget tidspunkt ophørt med at eksistere — uanset hvor utiltalende dette end måtte synes for de ortodokse hjerner. Tværtimod har bemærkelsesværdige observationer fra de sidste år tilført problemet en frisk skarphed og præg af realiteter. Ikke desto mindre — og på trods af dette — har den sovjetiske presse med få undtagelser været fuldstændig tavs om emnet, men

dette vil jeg vende tilbage til senere.

Langtfra alle og enhver læser den ovenfor omtalte artikel i Nedelya, hvor de to forfattere i slutningen opfordrer øjenvidner til UFO-fænomenet (der ifølge forfatternes erklæringer *ikke eksisterer!)* til at sende beskrivelser af deres observationer ind til Videnskabernes Akademi.

I mellemtiden — mens alt dette er gået for sig — er oplysninger om dette forbløffende fænomen blevet bragt ud til den sovjetiske offentlighed af de virkelige eksperter eller specialister som f.eks. V. G. Azhazha (2), der leder den mere uofficielle, sovjetiske UFOlogi. Ved de lejligheder, hvor der har været afholdt foredrag, har reaktionen fra tilhørerne i form af spørgsmål overgået alle forventninger. For det første har en del øjenvidner meldt sig ved hvert foredrag, skønt de tidligere har forholdt sig tavse om deres observationer, simpelt hen fordi de ikke vidste, hvem de skulle henvende sig til med deres observationer. Dernæst har en uegennyttig forkæmper for videnskab og sandhed som Vladimir Georgievich Azhazha i sine nøgterne og videnskabelige foredrag trodset den ubeherskede og utilslørede boykotning af fænomenet, som vælder frem alle mulige steder blandt officielle organer — samt fra en ganske speciel side, fra en tidligere specialist og ivrig forsker af UFO-fænomenet, nemlig F.Y. Zigel, der i dag nærmest er at betragte som en negativ provokatør. Jeg vil senere vende tilbage til denne F.Y. Zigel, der er docent ved Moskva Institut for Luftfart, og som har været betragtet som en af grundpillerne i sovjetisk UFOlogi; men først vil jeg omtale visse andre og mere behagelige ting.

Initiativ-gruppen

I efteråret 1978 startede en anden gruppe sit arbejde i Moskva. Det var *Initiativ-gruppen* under ledelse af V.G. Azhazha og denne artikels forfatter. En af de første opgaver blandt mange for os var at få organiseret en officiel, civil undersøgelse af UFO-fænomenet i USSR.

(På det tidspunkt var der endnu ikke dannet en gruppe indenfor Videnskabernes Akademi, og selv efter at vor gruppe var skabt, var der stadig behov for en sådan). Vort job var at få stablet en privat undersøgelsesgruppe på benene og få organiseret indsamlingen og undersøgelserne af rapporter om de uønskede fænomener over hele landet samt få hold på alle problemerne omkring information om fænomenet til befolkningen.

... Trods total mørklægning i næsten 12 år er UFO-problemet i USSR aldrig på noget tidspunkt ophørt med at eksistere...

A.S. Popov Selskabets gruppe (BPVTS)

Jeg må indledningsvis nævne, at denne operationsplan for vor Initiativ-gruppe blev realiseret fuldt ud, samt at gruppen ophørte med at eksistere den 17. juli 1979. På nøjagtig samme dag — en dag der utvivlsomt i lang tid vil blive husket af alle UFO-forskere i USSR — blev en ny gruppe dannet i Moskva-hovedkvarteret for A. S. Popov's Videnskabelige og Tekniske Selskab for Radio, Elektronik og Kommunikation, der kendes under sin russiske forkortelse NTORES. Denne gruppe bar initialerne BPVTS, der står for »Blizhniy Poisk Vnezemnykh Tsivilizatsiy s Pomoshch'yu Sredstva Radioelektronika (svarende til på dansk »Eftersøgning efter extraterrestriske civilisationer i Jordens nabolag ved hjælp af Elektronisk apparatur«). V.G. Azhazha blev valgt til præsident for gruppen. Vicepræsident blev L.M. Gindilis, en specialist i UFO-sager og på området kommunikation med extraterrestriske (= uden for Jorden) civilisationer. Selv blev jeg videnskabelig sekretær. Som et yderligere bevis på vore seriøse og alvorlige hensigter mht. at udvikle en omfattende undersøgelse af UFO-fænomenet i USSR tjener gruppens medlemsliste, hvor men bl.a. finder navne som Viceadmiral M. M. Krylov, Chefen for den russiske flådes Kommunikation, — E.V. Khrunov, pilot og russisk kosmonaut — Y.G. Nazarov, Næstkommanderende for Sovjets Kontrolcenter for Kosmisk Flyvning foruden en del andre ansete videnskabsmænd og specialister.

Undertrykkelse af BPVIS-gruppen

En af de første opgaver for BPVTS-gruppen var at få etableret tilsvarende grupper i andre større og mindre byer i USSR. Men allerede fra begyndelsen, fra de allerførste skridt vi prøvede at tage, løb vi ind i hindringer fra højere myndigheder. Et eksempel var, at da vi ønskede at udsende breve til de regionale afdelinger af A.S. Popov's Videnskabelige og Tekniske Selskab (NTORES) for at fortælle dem om dannelsen af den nye gruppe samt om gruppens foreslåede aktiviteter, blev dette øjeblikkeligt forbudt os. Ikke desto mindre sendte V.G. Azhazha og jeg for egen risiko et sådant brev til afdelingen i Tallin i Estland, hvor lokale UFOloger straks begyndte at arbejde energisk på at skabe en afdeling af vor grupppe i Den estiske Republik.

I begyndelsen af August 1979 anmodede I.P Golev, der er vicepræsident for A.S Popov's Videnskabelige og Tekniske Selskabs hovedkontor i Moska, om at en meddelelse om vor nye BPVTS afdeling måtte blive optaget i tidsskriftet Radiotekhnika (= »Radio Teknologi«). Meddelelsen blev udfærdiget, men har indtil nu ikke set dagens lys i tidsskriftet. Af den ene eller anden grund blev meddelelsen stoppet. Midt i november 1979 antog selskabets hovedkontor i Moskva en fjendtlig indstilling til vor afdeling. Indledningsvis ændrede de afdelinges betegnelse til »Undersøgelse af Anormale Atmosfæriske Fænomener«, og endelig den 12. december 1979 fandt en skammelig begivenhed sted: det russiske Kommunistiske Parti's Moskva

Komité (MGK) forbød alle aktiviteter i hele afdelingen.

Jeg var selv til stede ved mødet i Selskabets Moskva-hovedkvarter. De enkelte talere ævlede så meget, så de absolut selv burde have været flove over det, selv om de pågældende personer måske ikke ejer skam i livet. Den største klovn i det selskab var en vis Safonov, der havde kritiseret et videnskabeligt og teknisk seminar, som vor afdeling (BPVTS) havde afholdt den 28. november. Besynderligt nok havde denne Safonov ikke nogen form for ret til overhovedet at tale ved mødet, da han ikke engang var medlem af Selskabet. Ved seminaret i november var han ligeledes dukket op uden at have været inviteret, og efter at hver enkelt taler ved seminaret havde givet sit indlæg, masede Safonov sig frem til talerstolen og »beviste«, at UFOerne ikke eksisterer. Da seminaret skulle slutte, blev Safonov efter tilhørernes anmodning nægtet tilladelse til at tale, skønt han gjorde sig de hæderligste anstrengelser for at få sagt noget.

Men lad os igen vende tilbage til begivenhederne på Selskabets Hovedkontor i Moskva i midten af november 1979. Der blev på det tidspunkt udspredt en sand strøm af usandheder indenfor Selskabet af en kvinde ved navn Lyutsiy Nikolaevna Savinova. Hun var blevet inviteret i egenskab af rådgiver for det Kommunistiske Parti's Moskva Komité. Denne dame jamrede op om »anti-sovjetiske taler ved seminaret«. I USSR foretager det Kommunistiske Parti's organer en konstant manipulation med de forskellige videnskaber og af al ny viden. For disse organer er det primære ikke at undersøge noget og behandle det ud fra dets seriøsitet og videnskabelige vigtighed, men udelukkende ud fra dets »overensstemmelse med Partiets lære«. Resultatet blev derfor naturligvis, at vor afdeling ved flertalsafstemning blev opløst. Afdelingens eksistens var dog blevet bemærket, for selv i løbet af den korte tid, den havde eksisteret, var det lykkedes at organisere dens arbejdsmetoder, og afdelingen havde tiltrukket specialister og personer, der forskede i UFO-problemet. Det har medført, at selv om afdelingen ikke længere eksisterer, så fortsætter arbejdet med at kontakte vidner, og det fortsætter med succes.

I denne forbindelse skal det nævnes, at vor afdelings medlemmer har bidraget meget til udviklingen af metoder, der kan anvendes ved undersøgelser af UFO landingssteder. Den undersøgelsesplan, vi opstillede, er blevet anvendt med held i en hel del tilfælde, og de glimrende resultater, der er opnået, har givet muligheder for at afprøve helt nye typer instrumenter. Det apparatur, som sovjettiske UFOloger anvender i dag ved undersøgelserne af landingssteder

... Den 12. december 1979 forbød det Kommunistiske Parti's Komité i Moskva alle aktiviteter i hele afdelingen...

er så vidt vi ved uden deres lige i andre lande. Bedømt ud fra de oplysninger, der kan findes i litteraturen om UFO-fænomenet, ser det ud til at sådanne undersøgelser i andre lande har været begrænset til fysiske målinger og kemiske analyser. For vores vedkommende har opmærksomheden i højere grad været rettet mod undersøgelser af de bio-felter, som UFOerne har efterladt i jorden og i atmosfæren. Vi er i stand til at påvise tilstedeværelsen af disse bio-felter i så godt som alle de tilfælde, hvor et UFO har været landet eller har svævet et lille stykke over jorden. Disse felters art har det imidlertid ikke endnu været muligt at klarlægge. Vi har også været i stand til at påvise disse bio-felter på steder, hvor der har været kontakt med UFOnauter. Specielt har vi gjort den interessante opdagelse, at disse mystiske felter er stabile i 7-9 år de pågældende steder. Denne egenskab ved disse felter har specielt betydning, da oplysninger om denne type observationer fra øjenvidner mange gange dukker frem med adskillige års forsinkelse, og efter så lang tid er det praktisk taget umuligt at finde nogle fysiske eller kemiske unormaliteter på landingsstedet. Blandt vore instrumenter indtager Simakov-biotransmittere og elektroniske bio-analysatorer — sammen med instrumenter, der er baseret på principperne i Kirlian-effekten — en særstilling på grund af deres éntydighed og effektivitet. Vi har aldrig i udenlandsk litteratur fundet antydninger af, at sådanne typer instrumenter anvendes i UFO-sammenhæng. Hvis vore udenlandske kolleger er interesserede i at erfare mere om vore resultater på dette område, deler vi gerne vor viden med dem.

Seminarerne

Et af vor gruppes vigtigste resultater var uden tvivl afholdelsen af det 3. Videnskabelige og Tekniske Seminar vedrørende »Problemer i forbindelse med Eftersøgningen af Extraterrestiske Civilisationer i Rummet«. Trods alle de forhindringer og besværligheder, som arrangørerne løb ind i (f.eks. kunne seminaret ikke få noget lokale stillet til rådighed, og man fik forbud mod at leje passende lokaliteter) lykkedes det alligevel at få det 3. Seminar stablet på benene i Dom Aktera (»Skuespillernes Center«) den 28. november 1979. Den lille sal var fuldstændig pakket med tilhørere, hvilket illustrerer den store interesse, der var for UFO-spørgsmålet. Der var fire talere med indlæg, et om problemets filosofiske natur, et om organisation og de sidste to om mere tekniske betragtninger. Der blev lyttet interesseret til alle fire indlæg og stillet en del spørgsmål. Arrangementet kunne naturligvis ikke undgå også at blive præget af mere »ortodokse elementers« tilstedeværelse. Den tidligere nævnte Safonov bemægtigede sig også talerstolen og gav sit besyv med. En anden taler, professor Petrovich, beskrev seminaret som »sekterisk ævlen og en heksesabbat«. Efter sit indlæg blev professoren betegnet som et uroskabende element for seminarets arbejde, og blev anmodet om at forlade salen. Men alt i alt forløb seminaret glat og effektivt, og hovedparten af de tilstedeværende var utvivlsomt godt tilfredse med det.

Læserne vil sandsynligvis have undret sig over, hvorfor dette seminar bliver kaldt »Seminar nr. 3«,

men det er der en årsag til. De *tre* tidligere seminarer (vi nummererer dem nr. 0, nr. 1 og nr. 2) blev alle arrangeret af *Initiativ-gruppen*, før vor afdeling blev etableret, og disse tre første seminarers historie er ret så interessant.

Lad os begynde med seminaret nr. 0. Det fik sin noget utraditionelle betegnelse, fordi det var umuligt at gennemføre seminaret til dets naturlige afslutning. Lad os prøve at se på begivenhederne i den rækkefølge, de indtraf:

Forberedelserne og organiseringen af dette seminar blev foretaget af V.G. Azhazha og mig i september-oktober 1978. Vi havde fundet passende lokaler, nemlig et af auditorierne på det Humanistiske Fakultets Bygning på MGU (= Moskva Stats Universitet). Mødet var fastlagt til den 1. november 1978 og vi begyndte kl. 18.oo. Men allerede efter få minutter begyndte de første forstyrrelser. Nogle ukendte personer væltede ind i auditoriet og begyndte at genere vort arrangement på alle mulige måder. En halv time senere dukkede vicerektoren for Universitetet op og bad os forlade auditoriet, idet det allerede — ifølge hvad han sagde — var reserveret til andre, og der skulle holdes forelæsning der om lidt. Som et bevis for det han sagde, medbragte han en del studenter — som han havde trukket ud fra en klasse i et nabo-auditorium — som nu stod og gloede desorienteret uden anelse om, hvad der egentlig foregik. Så — for at sige det kort — vort første seminar blev effektivt spoleret. Men hvem stod bag denne sabotage?

I en telefonsamtale med mig sagde Feliks Yurevich Zigel skadefro: »Ha, de fik jer splittet, hva'! Det sørgede jeg for!«

Her oplevede vi denne »verdensberømte UFO-forskers« sande ansigt. Da han erfarede, at dette seminar skulle afholdes, havde han tænkt hurtigt og dernæst kontaktet Det Kommunistiske Parti og KGB og bedt dem om at forhindre mødets afholdelse. Disse to organer har sikkert været henrykte for opgaven.

Trods al denne aktive opposition fra velkendte sider havde vor Initiativ-gruppe alligevel held til at organisere endnu to seminarer i løbet af 1979. Det første (det rigtige nr. 1 i vor serie) fandt sted den 25. april 1979. Seks taler blev præsenteret omhandlende følgende emner:

a. FN's resolution om UFO-problemet.
b. Det filosofiske aspekt af UFO-problemet.
c. UFO-observationer over Moskva.
d. Undersøgelser vedr. kosmonauter i fortiden etc.

Vort Seminar nr. 2 afholdtes den 1. Juni 1979 med omkring 150 tilhørere og 4 indlæg. Et af indlæggene beskæftigede sig med de utrolige begivenheder, der havde fundet sted ved en af søerne ved Leningrad. Lederen af seminaret, V.G. Azhazha, fortalte om undersøgelserne omkring et UFO-landingssted samt omkring den kontakt, der dér havde fundet sted mellem en UFOnaut

Vor tegners opfattelse af observationen i Rostov Oblast i august 1967

og et vidne. Disse undersøgelser havde fundet sted dagen før seminaret og var blevet udført af feltgruppen.

Det lykkedes ikke Zigel at forstyrre dette 2. Seminar, skønt han efter det første havde sendt et brev til Kommunistpartiets Moskva-Komité (MGK), i hvilket han opremsede enhver med tilknytning til Initiativgruppen samt omtalte seminararrangementerne.
Vor Initiativ-gruppe, der har genoptaget sine aktiviteter, er i øjeblikket ved at klargøre materialet fra disse tre seminarer til publikation. Naturligvis forventer vi ikke at kunne publicere dette materiale i nogen større målestok, men under alle omstændigheder håber vi at kunne fremstille et tilstrækkeligt antal kopier. Samtidig kan jeg fortælle, at vi forbereder en rapport om den ilde behandlede BPVTS afdeling under Popov Selskabet. Ligeledes forventer vi at kunne udgive en lille populærvidenskabelig bog: »Koe-Chto ob NLO«, (»Noget om UFOer«) hvor forfatterne vil være V.G. Azhazha, B.A. Shurinov og mig selv.

Artikler i presse og tidskrifter
Adskillige tidsskrifter har indenfor det sidste stykke tid bragt artikler om UFOer. Eksempelvis var der i Sovetskaya Etnografia (»Sovjetisk Etnografi«) nr. 2/1979 og i Tekhnika Molodezhi (»Teknik for Ungdommen«) nr. 10/1979 en artikel med titlen »UFOer og UFOnauter set i lyset af Folklore«, skrevet spændende og interessant af Sanarov. Senere er der i tidsskriftet Khimiya i Zhizn' (»Kemi og Liv«) nr. 12/1979 blevet bragt en oplysende artikel »Første Akademiske publikation om UFOer«, hvori Gindilis, Men'ko og Petrovka's arbejde med titlen »Statistisk behandling af UFO-observationer over USSR« blevet debatteret. (Disse forfatteres publikation var blevet udsendt i begrænset oplag af det russiske Videnskabernes Akademi). Fra tid til anden er der også dukket notitser og mindre artikler op i andre tidsskrifter og aviser. Disse ting fra småtingsafdelingen har været lidt af en blandet landhandel, varierende fra enkelte forfatteres funderinger over det alvorlige og seriøse problem med UFO-forskningen til mere eller mindre begavede skribenters forsøg på at nedgøre både UFOlogien og de mennesker, som beskæftiger sig med UFOerne. En vis M. Shpagin gik endda så vidt, at han i en lang artikel i det månedlige Zhurnalist (»Journalisten«) nr. 10/1979 gik ind for en generel kamp mod UFOnauterne, idet dette samtidig ifølge hans opfattelse ville være en kamp for et verdensomspændende, humanistisk synspunkt!

Russisk støtte til »Projekt Blue Book« og Menzel.
Alle de artikler, som ser dagens lys her i USSR, og som afviser UFOernes eksistens, har én meget spændende ting fælles: Uden undtagelse er sådanne artikler og interviews spækket med citater fra enten det amerikanske forsvars undersøgelsesgruppe »Projekt Blue Book« eller fra den kendte amerikanske UFO-skeptiker Dr. Donald Menzelś bøger. Ikke én af disse russiske artikelforfattere nævner ét ord om nutidige amerikanske videnskabsmænd og deres indstilling til UFO-problemet, ej heller nævnes noget om videnskabsmænds indstilling i andre dele af verden. Det er, som om man indirekte vil give udtryk for, at den nævnte amerikanske undersøgelsesgruppe's arbejde har været det sidste og endelige resultet mht. at nå sandheden om UFOerne. F.eks. har disse vore »UFOloger« intet at melde om de franske undersøgelser af UFOerne! Og hvorfor ikke? Simpelthen fordi de franske undersøgelser har vist, at UFOerne réelt eksisterer.

. . . opmærksomheden har i højere grad været rettet mod undersøgelser af de biofelter, som UFOer har efterladt i jorden. . .

Faktisk får man det indtryk, at vore russiske skribenter — bortset fra indledningen til Condon-rapporten — intet har læst om UFOer. Men det er faktisk endnu værre. Under en forelæsning på Moskva's Planetarium med titlen »Hvorfor ønsker folk at der skal eksistere Flyvende Tallerkener« indrømmede Dr. Smilga (doktor i fysik og matematik) åbent, inden han påbegyndte foredraget, *at han faktisk aldrig havde læst spor om emnet*, bortset fra en artikel i Nauka i Zhizn' (»Videnskaben og Livet«) nr. 8/1978, (der var en oversat artikel af den amerikanske skeptiker James Oberg) samt en af Donald Menzel's bøger. Og ikke desto mindre stod denne Dr. Smilga frem og fortalte, at han kunne bevise overfor alt og alle, at der ikke findes UFOer, aldrig har eksisteret UFOer og aldrig vil kunne eksistere UFOer! Det er næsten overflødigt at bemærke, at denne 1½ times vævem om emnet fra denne »UFOlogs« side end ikke gjorde indtryk på skoleeleverne. Selv nægtede han at svare på spørgsmål, — han medbragte en vis Panovkin, der skulle svare for ham. Panovkin erklærede, at amerikanerne én gang for alle havde bevist, at der aldrig havde været blot én observation af et ægte UFO, og at hele sagen bestod af svindelnumre, hallucinationer og optiske fænomener. Et af spørgsmålene, der blev stillet til Dr. Smilga — og det var ikke et tilfældigt spørgsmål — lød som følger: »Minder Deres foredrag her Dem ikke om »mødet med simultanspil« af Ostap Bender i byen Vasyuki?« (3). Rød i hovedet kom Smilga med et spagfærdigt »nej«, men tilhørerne hilste spørgsmålet med en øredøvende klappen.

F.Y. Zigel's aktiviteter.
Foruden de officielle udtalelser og publikationer indenfor det sidste stykke tid er der også sket en betragtelig vækst i antallet af manuskripter og artikler udgivet og rundsendt af forskellige specialister og forskere indenfor UFO-sagen. I de fleste tilfælde spredes disse artikler fra person til person indenfor de grupper, der findes af UFO-interesserede, og hvor der er mulighed for at tage kopier, bliver det gjort. F.Y. Zigel's »produkter« cirkulerer rundt på samme måde, og jeg vil gerne give dem et lille ord med på vejen!

For det første er Zigel's materiale uden sammenligning den mest omfangsrige samling af beretninger fra dette land. Men antallet af sider i en bog er absolut ikke et udtryk for kvaliteten af bogens indhold. Den første af Zigel's bøger,

skrevet i 1967, består næsten udelukkende af rapporter om UFOer set over de forskellige områder af USSR, hvilket passer meget godt til bogens titel »Nablyudeniya NLO v SSSR« (= »UFO-observationer i USSR«). Noget andet er så, at Zigel benævner sig som forfatteren af tilfældene, hvilket næppe er en korrekt betegnelse. Man må jo håbe, at han ikke ligefrem opfandt de enkelte observationer, men simpelthen blot indsamlede dem.

Mens den første bog virkelig beskæftigede sig med UFO-problemet, er det i mindre og mindre grad tilfældet for hans senere produktioner. Således er halvdelen af den anden bog helliget en beretning om Zigel's kamp for at få sin bog »Naselenniy Kosmos« (= »Det beboede Univers«) trykt og udgivet. Hans anstrengelser i denne henseende blev en total fiasko. Men denne anden bog indeholder dog et par UFO-observationer, hvilket til gengæld ikke er tilfældet for den tredje bogs vedkommende — denne rummer kun enkelte sider om UFOer. Størstedelen af bogen beskæftiger sig med den forfølgelse, som Zigel følte sig udsat for, samt en del sladder og ondskabsfulde anklager mod andre UFO-forskere. I sin giftige kampagne fabrikerer han f.eks. røverhistorier om V.G. Azhazha, der generelt betragtes som primus motor i sovjetisk UFOlogi i dag. Man kunne spørge sig selv, hvad der egentlig er årsagen til Zigel's fjendtlige holdning overfor andre grupper, der undersøger UFO-fænomenet. Det ser ud til, at den bagved liggende bevæggrund for Zigel er, at han betragter hele UFO-problemet som sit private område, og han vil ikke tillade, at nogen anden udfolder større aktivitet end hans egen på området. Han modtager øjensynlig ret store mængder materiale — både fra udlandet og fra USSR — men ingen får lov at kigge med. »Det hele er *mit*«, siger han.

Dette var bl.a. årsagen til, at Zigel spolerede sit ellers gode forhold til V.G. Azhazha, noget der efterhånden har vist sig at svie til ham selv, idet Zigel har mistet så godt som alle sine tilhængere, mens Azhazha's gruppe er vokset betydeligt ved tilgang af fagspecialister.

I Zigel's fjerde bog, der udkom i begyndelsen af 1979, refererer han med ringeagt til V.G. Azhazha og andre forskere, som han har noget imod. Ligeledes omtaler han vort uheldige seminar den 1. november 1978, men undlader at fortælle, at det var på hans anmodning, at seminaret blev opløst. UFOlog-gruppen i•Leningrad checkede nogle få, vilkårligt udvalgte rapporter fra hans bog — rapporter der omhandlede UFO-landinger og UFOnauter, og ikke én af disse var sandfærdige! Hvilken troværdighed har en sådan mand, efter at Leningrad-gruppen fremlagde deres undersøgelsesrapport på vort 2. Seminar?

... Vort første seminar blev effektivt spoleret... Men hvem stod bag denne sabotage?...

For to år siden var det muligt at tale om to forskningsgrupper i Moskva-området, men denne »fællesperiode« er nu historie. UFOlogi i USSR er i dag ensbetydende med gruppen under V.G. Azhazha's ledelse, der har et udstrakt samarbejde med andre ivrige forskere i Leningrad, Estland, Moldava, Georgien samt i mange af byerne i den Russiske Republik selv, i Ukraine og i de Centralasiatiske Republikker. UFOloger over hele landet har lejlighed til at læse de oversættelser, der laves i Leningrad, fra publikationer om UFOer i udlandet. Desuden har Leningradgruppen udført en del interessante undersøgelser i marken, og lægger endnu mere vægt på tilbundsgående undersøgelser af observationer, end nogen anden af vore grupper. UFO-forskere i Estland har også bidraget meget til forskningen, primært via deres effektive og seriøse behandling af problematikken. Den kendte Petrozavodsk-observation er specielt blevet grundigt undersøgt af en af de kendte forskere fra Moldava, N.E.Fedorenko, der også har skrevet en del artikler om observationer i Moldava.

Alt dette er uden tvivl en meget positiv og tilfredsstillende tingenes tilstand, og en koordinering af kræfterne er vigtig, hvis vi skal kunne opnå konkrete resultater — i første omgang hvad angår indsamlingen af UFO-rapporter og udfærdigelsen af et katalog over UFO-observationer over USSR's område.

En udtalelse af kosmonaut Khrunov

I et interview, der blev publiceret i Tekhnika Molodezhi nr. 3/1979 udtalte den russiske pilot og kosmonaut E.V. Khrunov: »UFO-problemet eksisterer, og det er meget alvorligt. I tusindvis af mennesker har set UFOer, og indtil i dag er det uvist, hvad UFOerne er. Vi er nødt til at foretage en gennemgribende undersøgelse af problemet. Det er ikke usandsynligt, at der skjult bag dette fænomen ligger selve problemet med kommunikation med extraterrestriske civilisationer.«

Udviklingen fremover

UFOloger i Sovjet er af den opfattelse, at vi i den nærmeste fremtid vil se en markant og positiv udvikling i kontakten mellem videnskabsmænd og vort lands befolkning om UFO-sagen. På trods af den sabotage, som vort arbejde har været udsat for (opløsningen af BPVTS gruppen), så er vi nået et stort skridt fremad ved i dag at have forenet UFOlogerne i USSR under en fælles ledelse. Antallet af personer, der er interesseret i UFOerne, stiger dag for dag; og de personer, der slutter sig til vort arbejde, omfatter ikke alene personer med interesse for emnet, men også diverse specialister fra forskellige fagområder. Men vi behøver også videnskabsmænd fra meget forskellige fagområder for at kunne analysere dette gådefulde fænomen, lige fra biologer og læger til astronomer og matematikere. Vi har behov for at kunne trække på filosoffer og kemikere, på psykologer og teoretiske fysikere. Og naturligvis også professionelle fotografer — enhver seriøs forsker kan finde en plads indenfor vore rækker.

Den udvikling, der for tiden finder sted indenfor den sovjetiske videnskab er gunstig mht. udviklingen af ny viden. Parapsykologi anerkendes nu, og noget tyder på, at

UFOlogi ligeledes er ved at blive accepteret. Alle alvorligt interesserede personer med videnskabelige uddannelser — dette gælder også personer fra de humanistiske områder — er begyndt at fatte interesse for UFO-problemet og er begyndt at samarbejde med pionererne indenfor forskningen over hele landet.

For at sige det kort er det vort håb, at sovjetisk UFOlogi indenfor de næste par år vil være i stand til at komme op på samme niveau i UFO-forskningen, som tilfældet er i USA, Frankrig og andre lande. På visse områder er vi foran disse lande, men på mange andre områder i UFO-forskningen ligger vi langt bagefter.

En af de første opgaver, som sovjetiske UFO-forskere skal have løst, er etableringen af et permanent overvågnings-system over hele landet eller indenfor bestemte afgrænsede områder, hvor UFO-aktiviteten skønnes særlig stor. Vi må også have bygget et system op, som kan indsamle observationsrapporter fra befolkningen, fra observatorier og fra radarstationer. Der ligger rigeligt med arbejde foran os, men vi håber med held at slippe gennem begyndelsesvanskelighederne, og vi vil kun være glade for at kunne samarbejde med UFO-forskerne i andre lande. UFO-fænomenet er af natur internationalt, og det bør undersøgelserne af det også være.

Eksempler på observationer i USSR:

1. Tidlig i august 1967 observerede man i Rostov Oblast ved 21.20-tiden et objekt, der bevægede sig henover den sydlige himmel fra vest mod øst. Det lignede en klar halvmåne, og var af ca. samme størrelse. Man kunne tydelig skelne hele omridset, men objektet lyste klarest på den del af objektet, der var forrest. Et gulligt lys udgik fra spidserne. Det så ud, som om den bageste del af objektet bestod af en tilspidset, strømlinet sort krop. Lige foran og lidt over objektet fandtes et hvidt lys af samme intensitet som en stjerne af første størrelsesorden. »Månen« og »Stjernen« bevægede sig med samme indbyrdes afstand, så »de så ud, som om de var forbundet med en fast forbindelse«.

Objekterne var ca. 30-40° over horisonten og kunne ses i ca. 1½ minut. Der var ingen lyd. Fem andre personer var vidner til begivenheden. (Se illustrationen side 7).

2. Den 8. august 1967 — i Samakovo i det nordlige Kaukasus — iagttog fire medlemmer fra det Geografiske Selskab under Videnskabernes Akademi ved 21.45-tiden et halvmåneformet objekt, der bevægede sig hen over himlen med den frembuede side forrest i ca. 50° højde over horisonten. Afstanden mellem objektets yderpunkter var ca. 15 bueminutter. I begyndelsen kunne man kun se det halvmåneformede objekt, derefter blev resten af »månefladen« fyldt med lys, der dog forsvandt igen få øje-

Observationen i Kazan lufthavnen, 6. november 1967, som vor tegner forestiller sig situationen.

blikke senere og blev erstattet af »et formløs flammende område, hvorfra rødlige flammetunger stak ud«. I løbet af de følgende 3-4 sekunder skrumpede hele objektet ind til et lysende punkt, »ligesom på en TV-skærm, der netop er blevet slukket.«

3. Den 2. september 1967 oplevede 4 campister ved Pskovskaya Oblast et usædvanligt syn. Ved 23.35-tiden iagttog en elektronik-fysiker sammen med sine tre campist-venner et lysende tågespor på en ellers skyfri nattehimmel, ca. 20° over horisonten. Pludselig ændredes det tågede område til en gullig skive på størrelse med Månen og bevægede sig med stor fart ned mod campisterne. 5-6 sekunder efter ændrede fænomenet igen form til et tåget område, under hvilket et kegleformet, lysende område kunne ses. Der gik nogle få sekunder, så kom der et gulligt lysglimt i tågeområdet, og skiven kom atter til syne — denne gang orangefarvet. Efter yderligere 5 sekunder blev skiven igen til »tåge«, bevægede sig langsomt mod øst, steg i ca. 12 min. og forsvandt af syne.

4. Den 6. november 1967 sad et ægtepar i lufthavnen i Kazan og ventede på et fly. De fik øje på et rødligt objekt, der nærmede sig fra horisonten. Det fløj på en cirklende måde og roterede om sin egen akse — det lignede planeten Saturn, en kugle omgivet af en flad ring. Det Saturn-formede objekt svævede ubevægeligt i 7-10 minutter, og man kunne se et rødligt lys skinne ud på ringen fra det runde objekt. Derefter fløj det med stor hastighed ud af syne. Så dukkede der yderligere to runde lys op fra den retning, hvor det første objekt var forsvundet. Afstanden mellem dem øgedes efterhånden som de kom nærmere. De svævede nær lufthavnen i 5 minutter og forsvandt derefter med stor fart. (Se illustrationen side 10).

Oversættelse: *Fl. Ahrenkiel*
Illustrationer: *Dezsö Sternoczky*

Kommentarer:

Det er med nogen forbløffelse man læser ovennævnte bredsider affyret mod det officielle USSR og navngivne embedsmænd. I betragtning af, at Nikita Aleksandrovich Schnee er videnskabsmand og ansat på NTORES i Moskva, kan man spekulere over, hvordan han kan tillade sig at skrive denne artikel til vestlige tidsskrifter uden at blive bremset eller på den ene eller anden måde generet (straffet?) af de hjemlige instanser.

For at få disse ting belyst nærmere har SUFOI sendt et kopi af artiklen til en af vore videnskabelige kontakter i USSR og bedt ham kommentere artiklens indhold og mulige konsekvenser for forfatteren — eller evt. begrunde, hvorfor forfatteren *ikke* behøver frygte evt. ubehagelige konsekvenser!

Så snart vi modtager svar fra USSR vil vi bringe det i UFO-NYT — det vil uden tvivl interessere mange af vore læsere, der måske har gjort sig de samme tanker.

/Fl.A.

Kilder:

1. Hovedartiklen: Flying Saucer Review vol. 27 nr. 1 (juni 81).
2. De nævnte rapporter: UFO Investigator vol. 11 nr. 6 (juni 80).

Noter:

(1): Tilfældet er omtalt i UFO-Nyt nr. 1/79 side 17.

(2): Den russiske videnskabsmand Vladimir Grigorievich Azhazha beklæder en vigtig post som vicedirektør i Afdelingen for Undervandsforskning i USSR's Videnskabernes Akademi(!)

(3): Dette er en litterær hentydning, der fungerer som en underforstået vits. Den er næsten umulig at oversætte, idet den kræver kendskab til landets kultur og særpræg. En russer ville have tilsvarende svært ved at forstå en dansk kommentar som »Han må være fra Århus!«. Det aktuelle citat refererer sandsynligvis til en bog, der blev udgivet i Rusland i 1920'erne under Lenin's Nye Økonomiske Politik. Forf. var enten den skarpe sovjetiske satiriker forfatter Ily Ehrenburg eller hans kollega Ilf. Bogen var en sønderlemmende satire rettet mod det sovjetiske samfund og sandsynligvis i forbindelse med et stort svindelnummer. Tilhørerne ved Smilga's foredrag forstod derfor udmærket spørgerens bagtanke ved den valgte formulering — der var det samme som at spørge: »Er det ikke tydeligt for alle og enhver, at De står og fylder os med løgn!«

Bemærk!

Grundet uforklarlige hændelser i den københavnske postterminal kan vi ikke bringe

»Fund af 3. grad, del 4«

i dette nummer.

Afsnittet bringes i næste nummer af UFO-NYT, dvs. i nr. 1/82.

Redaktionen.

! OBS !

Få UFO-bog gratis

... læs side 33

UFO-KLASSIKER

Betty og Barney Hill, 1961

Af Kim Møller Hansen

Betty og Barney Hill sagen rummer faktisk så mange spændende aspekter, at selv om vi brugte al spaltepladsen her i UFO-NYT alene på denne sag, ville mange spændende detaljer forblive uomtalte. Den følgende omtale af sagen er derfor kun summarisk, og interesserede læsere anbefales at studere kildematerialet til denne artikel.

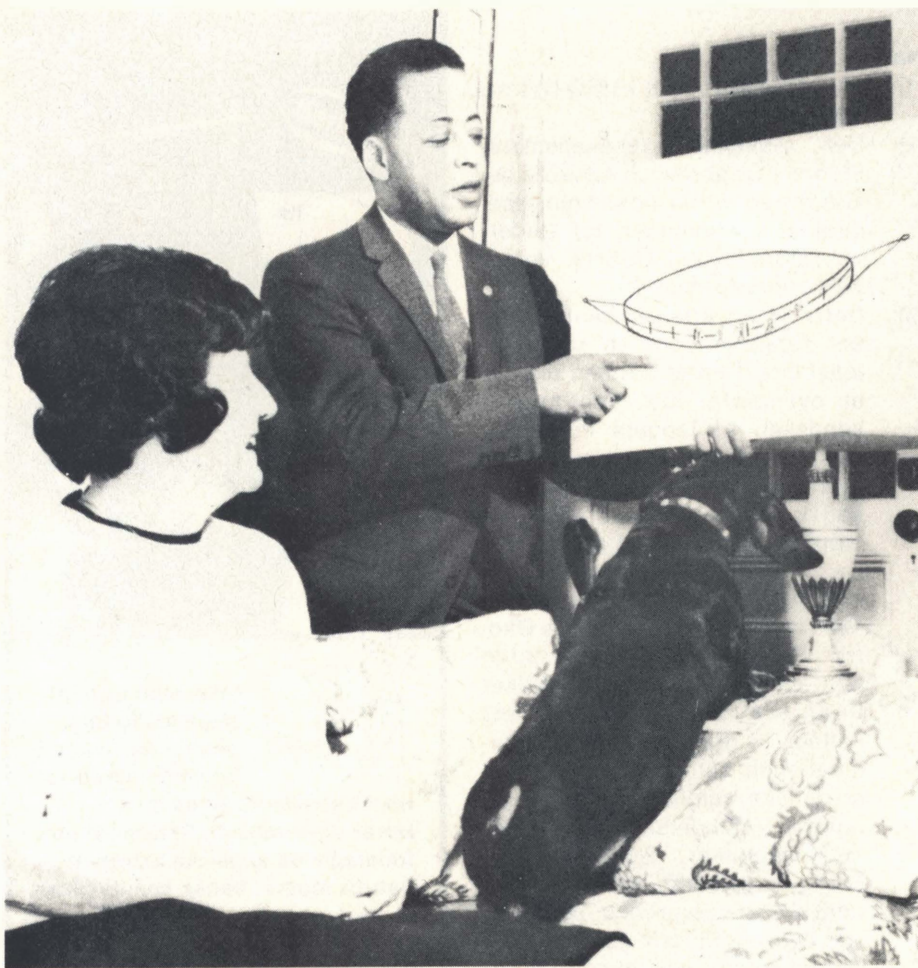

Fig. 1: Betty og Barney Hill ses her i hjemmet i Portsmouth sammen med gravhunden Delsey. Barnye Hill viser en tegning af det fartøj, som de hævder landede i White Mountains og tog dem ombord natten mellem den 19. og 20. september 1961.

»Da jeg en dag i oktober i 1965 vendte hjem fra arbejde, var vores gade stopfyldt med biler. Jeg parkerede længere nede ad gaden og gik det sidste stykke hjem. Jeg var næppe kommet ind ad døren, før jeg blev omringet af journalister og fotografer fra radio, TV og aviser. Barney talte i telefon med nogen i London. Jeg var stadig lige klog, indtil Barney pegede på en avis på bordet. Jeg så overskriften, der skreg: »UFO GYSER — New Hampshirepar bortført!«

Jeg greb avisen og løb ind på badeværelset. Jeg var alt for oprevet til at læse, for jeg vidste, at vores oplevelse nu var spredt for alle vinde. Historien var forsidestof i 5 dage i en artikelserie, skrevet af en journalist vi aldrig havde mødt eller talt med.

Vi havde forsøgt at hemmeligholde oplevelsen, for som Barney sagde: »Hvis min bedste ven fortalte mig, at han havde oplevet dette, ville jeg ikke tro ham. Så hvordan kan vi forlange, at andre skal tro os?«. Efter offentliggørelsen blev vi invaderet af folk, som ville vide mere om denne oplevelse« — Betty Hill, 1974.

— — —

Men hvad var det for en oplevelse, der dengang vakte så stor opstandelse, og som i dag er en selvskreven klassiker?

Nærkontakt af 3. grad

Natten mellem den 19. og 20. september 1961 var Betty og Barney Hill — bosiddende i byen Portsmouth, New Hampshire (USA) — på vej hjem ad hovedvej 3 (Daniel Webster hovedvejen) efter et weekendophold ved Niagara Falls.

Deres gravhund Delsey sad på bagsædet. Ægteparret havde spist et let måltid på en restaurant i Colebrook klokken 22.05, og var enige om, at de nok ville være hjemme klokken 2.30 eller senest kl. 3.00

Kort før midnat, da de havde nået Croveton i New Hampshire, opdagede de i sydvest et kraftigt stjernelignende lys, der så ud til at bevæge sig. Nattehimlen var klar og lys p.g.a. månelyset. Objektet fløj under månen og over planeten Jupiter, der stod lavt på himlen, fløj opad vest for månen og derefter videre nordpå.

Betty Hill mente, at lyset var meget kraftigere end Jupiter, og at det så ud til at være langt væk. Ægteparret troede, de så et stjerneskud, »der faldt opad«, et fly eller en satellit.

Medens de fortsatte køreturen, med en hastighed der aldrig oversteg 50 km/t, blev Betty mere og mere ophidset over objektet, hvorfor Barney standsede flere gange, så Betty kunne betragte objektet gennem deres 7 × 50 kikkert. Barney var overbevidst om, at der ikke var grund til bekymring. Det var nok bare et rutefly på vej til Montreal.

Pludselig fløj objektet i en bue vestpå og endte med at flyve mod øst — lige imod dem. Denne manøvre forbavsede Barney. Intet fly kunne pludselig ændre kurs på denne måde. Det så faktisk ud, som om objektet havde opdaget dem og nærmede sig for at studere dem. Muligvis et jagerfly i lav højde. Deres bil var den eneste på vejen, og de havde ikke mødt andre i længere tid. De kørte desuden gennem et næsten ubeboet område.

UFOet, der stadig befandt sig til højre for dem, medens de kørte, var nu så tæt på, at Betty kunne se detaljer gennem kikkerten — et lysfelt, der først så ud til at være rektangulært, men derefter bueformet, som om det kom fra kanten af en skiveformet genstand. Betty så også noget andet interessant. Det mystiske objekt fløj i en mærkelig trappelignende kurs. Objektet »stod på højkant«, hver gang det »klatrede« et trin opad. Det så desuden ud til at rotere hele tiden.

Genstanden nærmede sig. De kunne nu se, at lysfeltet ikke gik rundt om hele objektet, men begrænsede sig til omkring halvdelen af objektets overflade. Resten af objektet var mørkt, hvilket medførte, at objektet så ud til at blinke, når det roterede. Ægteparret kunne på intet tidspunkt se detaljer på objektets overflade bag lysfeltet; men de mener, at objektet lignede en flad rund skive.

Barney satte hastigheden ned. De befandt sig nu syd for Franconia Notch og Indian Head i White Mountains, og 3,7 km nord for North Woodstock. UFOet svævede foran dem til højre for hovedvejen »otte til ti etager« (20-30 m) over jorden. Højden og afstanden var meget svær at vurdere, men

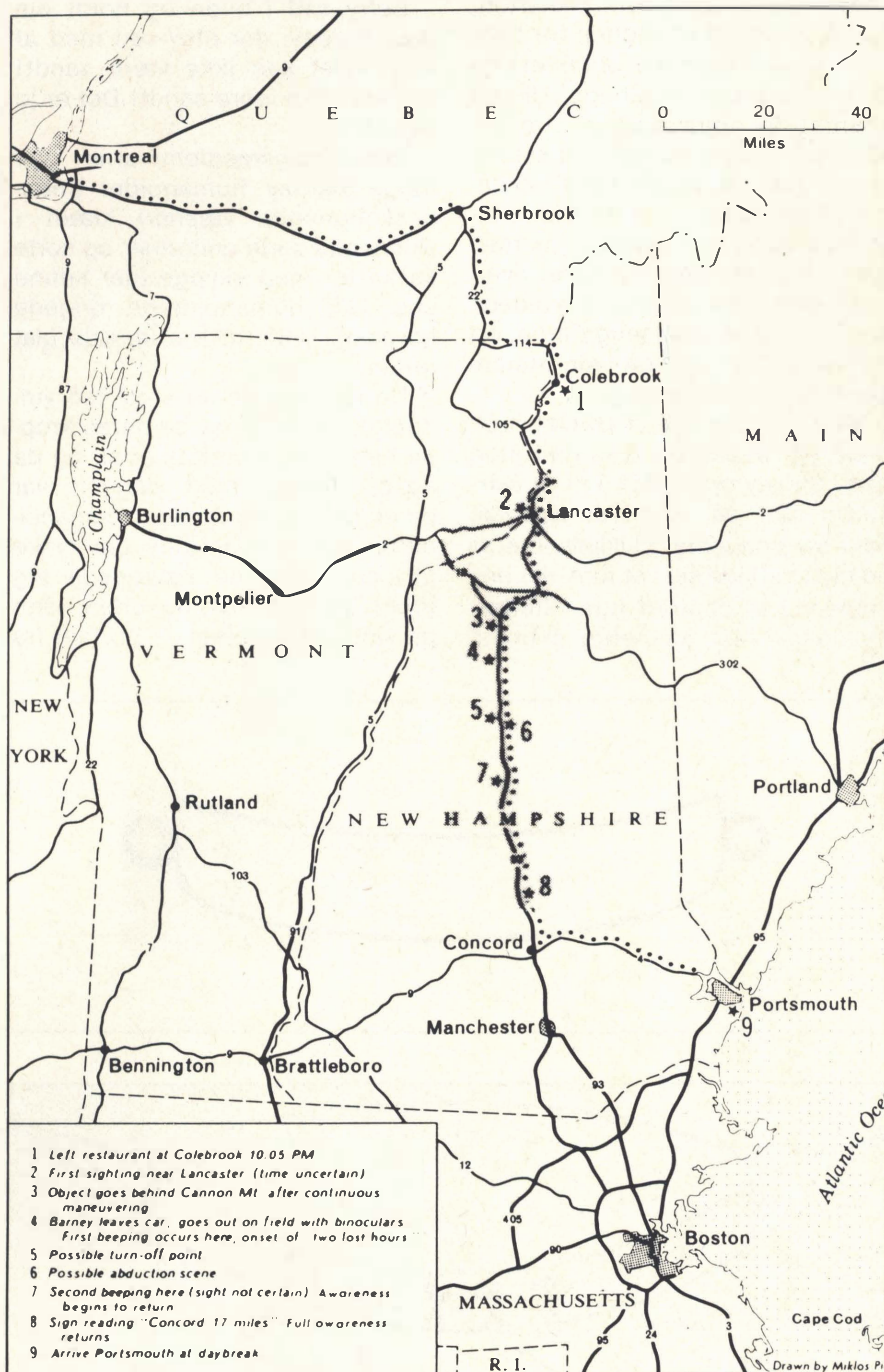

Fig. 2: 1. Ægteparret forlod restauranten i Colebrook klokken 22.05. 2. UFOet observeres første gang. 3. Objektet flyver bag Mt. Cannon efter flere kursændringer. 4. Barney forlader bilen for at se på objektet gennem kikkerten. På dette sted høres den første serie beep-lyde, hvilket er indledningen til de »to forsvundne timer«. 5. Her drejede ægteparret sandsynligvis væk fra hovedvejen. 6. »Bortførelses«-stedet. 7. Ægteparret hører den anden serie beep-lyde, og de er ved at genvinde bevidstheden. 8. Ægteparret passerer vejskiltet »Concord 17 miles« og er nu ved fuld bevidsthed. 9. Ankomst til Portsmouth ved daggry.

objektet var sandsynligvis ikke mere end 100 m væk. Ægteparret kunne nu se, at lysfeltet langs objektets kant var en række vinduer, hvorfra der kom et blændende blåhvidt lysskær. Objektet roterede ikke længere. På hver side af det var der et rødt lys.

Barney standsede vognen, men lod motoren gå og lyset være tændt. Betty rakte ham kikkerten, og han steg ud af vognen for bedre at kunne iagttage objektet. På dette tidspunkt ændrede UFOet position fra højre mod venstre foran bilen. Barney mente dog stadig, at det han så, måtte have en naturlig forklaring — måske en militærhelikopter, der lavede sjov med dem? Han var dog forundret over, hvor ubesværet objektet bevægede sig og foretog pludselige stop, og den totale mangel på lyde afstanden taget i betragtning.

Den forreste del af UFOet hældede lidt nedad og kom ned mod ham. Barney opdagede 5 til 11 skikkelser, der så ud til at iagttage ham fra vinduerne. Skikkelserne så ud til at befinde sig i et rum, der omkransede et centralt rum. Pludselig opstod der en heftig aktivitet — skikkelserne fór omkring, vendte ryggen til vinduet og bevægede sig, som om de håndterede nogle instrumenter på væggen. Én skikkelse blev stående ved vinduet. I samme øjeblik begyndte de røde lys at bevæge sig bort fra objektet, og Barney kunne se, at de sad på spidserne af to »finner«, der stak ud fra fartøjets sider.

Betty sad i bilen og holdt øje med Barney, der blev ved med at sige: »Det kan ikke være sandt! Det kan ikke være sandt! Det er jo latterligt!«

Besætningsmedlemmerne var ifølge Barney humanoider (menneskelignende væsner) klædt i skinnende sorte uniformer og sorte kasketter med skygge (der kunne ses, når humanoiderne drejede hovedet). Uniformerne lignede glat læder.

Da humanoiderne stod ved vinduet, kunne Barney se deres kroppe helt ned til bæltestedet, og da de gik tilbage mod væggen, var deres ben delvis synlige. Humanoiderne mindede Barney om tyske officerer, idet de bevægede sig roligt og effektivt og uden tegn på sindsbevægelser — bortset fra en skikkelse ved instrumentpanelet, der ifølge Barney kikkede over skulderen og smilede.

UFOet var nu så tæt på, at det fyldte hele synsfeltet i kikkerten. »Lederen« i vinduet havde en vis tiltrækningskraft på Barney og gjorde ham meget bange. Barney kunne næsten føle »lederens« intense viljestyrke til at udføre noget.

Barney troede, han skulle fanges og bortføres ligesom »en fisk i et net«. Han var nu fuldstændig sikker på, at det ikke var et almindeligt luftfartøj, han så, men noget fremmed og ikke-jordisk med intelligensvæsner ombord.

»Det kan ikke være sandt!«, sagde Barney, da han tog kikkerten ned. Han kunne nu se skikkelserne i objektets vinduer uden at bruge kikkerten. UFOet svævede omkring »fem til otte etager« (15-20 m) over jorden og i en afstand af 23 til 30 meter. Lyset fra objektet oplyste ikke jorden, og objektet var fuldstændig lydløst.

Pludselig blev Barney panikslagen. Betty, der var mere bekymret for Barneys sikkerhed end interesseret i UFOet, fortæller, at Barney begyndte at råbe og skrige hysterisk: »De bortfører os. De bortfører os!«. Hvorpå han sprang ind i bilen, trådte på speederen og kørte ned ad hovedvejen i en rasende fart. Ingen af dem så tilbage med det samme. Da Betty lidt efter rullede sideruden ned og så tilbage, var UFOet borte.

Ægteparret havde kun kørt i ganske kort tid, da de hørte en serie beep-lyde, der kom bagfra. Hvert beep fik vogten til at ryste... Først omkring 56 km længere sydpå, ved Ashland, spurgte Betty: »Tror du *nu* på flyvende tallerkener?«. Barney svarede: »Vær ikke dum. Det var ikke en flyvende tallerken!« I det samme hørte de 5 eller 6 beeplyde...

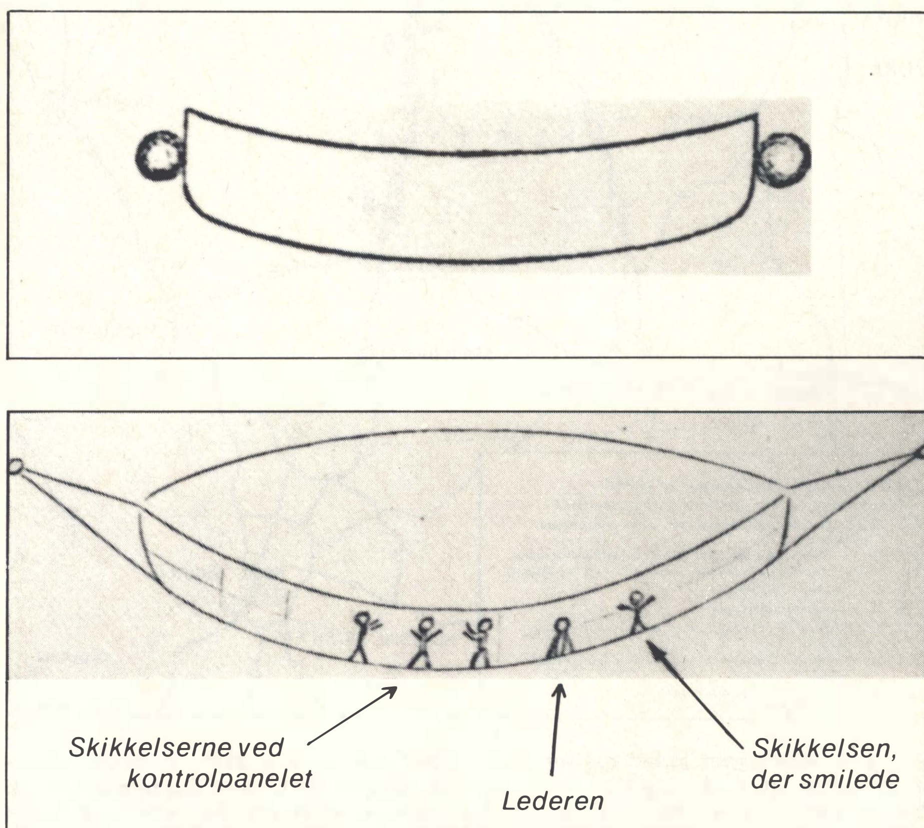

Fig. 3: Øverst ses Bettys tegning af UFOet, som det så ud ved ægteparrets første møde med det. Nederst ses Barneys tegning af UFOet, som han oplevede det, da det var meget tæt på. Tegningen viser humanoiderne i »vinduet« og finnerne med de røde lys. Begge tegninger er lavet kort efter hændelsen og uafhængigt af hinanden.

Betty fortæller

»Det var morgen, da vi nåede hjem, og fuglene sang. Jeg lavede morgenmad, medens Barney tog bagagen ud af bilen. Af en eller anden ukendt grund, lod vi bagagen stå i garagen i stedet for at bringe den ind i huset. Vi var enige om ikke at fortælle nogen om vores oplevelse og gik derpå i seng.

Vi vågnede sent på aftenen og

begyndte uvilkårligt at tale om vores oplevelse. Barney forsøgte at huske, hvad der var sket — »lederen« havde fortalt ham et eller andet, men Barney kunne ikke huske, hvad det var. Hans hukommelse var fuldstændig blank.

Jeg var urolig og spekulerede på, om vi kunne være blevet udsat for stråling af en slags, smitte eller andet. Vi brød kort efter vores aftale om at holde oplevelsen hemmelig, idet vi ringede til min søster Janet, som for nogle år siden selv havde en UFO-observation. Hun foreslog, at vi tog et kompas og gik ud til bilen med det for at se, hvordan det ville reagere. Janet anbefalede os også at rapportere observationen til Pease luftbasen i Portsmouth.

Barney nægtede pure at gå ud til bilen, så jeg måtte gå alene derud med kompasset. Kompasset opførte sig ganske normalt, indtil jeg nåede bagagerummet. Her var der en række blanke pletter i et cirkelmønster. Kompasnålen drejede voldsomt rundt. Jeg blev bange og løb ind igen. Jeg fik Barney overtalt til at gå med ud til bilen, og selv om kompasset også opførte sig underligt, da han førte det hen til de blanke pletter, benægtede han hårdnakket, at der var noget mærkeligt ved det.

Jeg ringede til Pease luftbasen, og den vagthavende officer bad om at tale med Barney om observationen. Barney gav modstræbende de oplysninger, officeren ønskede. Næste dag blev vi ringet op af major Paul W. Henderson, der hele natten havde arbejdet på rapporten om vores observation. Han var meget interesseret og ringede for at få yderligere oplysninger i sagen.«

To timer »forsvundet«!

Barney forsøgte at fortrænge oplevelsen, medens Betty ville vide mere om UFO-fænomenerne for om muligt at finde en acceptabel forklaring på deres oplevelse.

Betty var på biblioteket og fandt her bogen »The flying saucer conspiracy«, skrevet af major Donald Keyhoe. I bogen fandt Betty adressen på den amerikanske UFO-organisation, NICAP. Hun kontaktede NICAP, og den 21. oktober 1961 besøgte Walter Webb ægteparret. Webb, der underviste på Hayden Planetarium i Boston, var på daværende tidspunkt videnskabelig konsulent for NICAP.

Walter Webb interviewede ægteparret og skrev en detaljeret rapport om hændelsen. Den 25. november 1961 besøgte Walter Webb igen Hill's, denne gang i selskab med major Keyhoe og to forskere, Robert Hohman og C.D. Jackson. Under det timelange »krydsforhør« gjorde man en opsigtsvækkende opdagelse: *Betty og Barney var kommet 2 timer senere hjem end beregnet,* og de kunne intet huske fra køreturen mellem Indian Head — hvor Barney steg ud af bilen for at se på UFOet på nært hold, og hvor den første serie beep-lyde begyndte — og Ashland, hvor de kan huske vejskiltet »Concord — 17 miles«, samtidig med at de hørte den anden serie beep-lyde! De havde faktisk mistet 2 timer og 35 miles. *Hvad var der sket i de 2 timer?* Først i 1964 fik ægteparret det at vide.

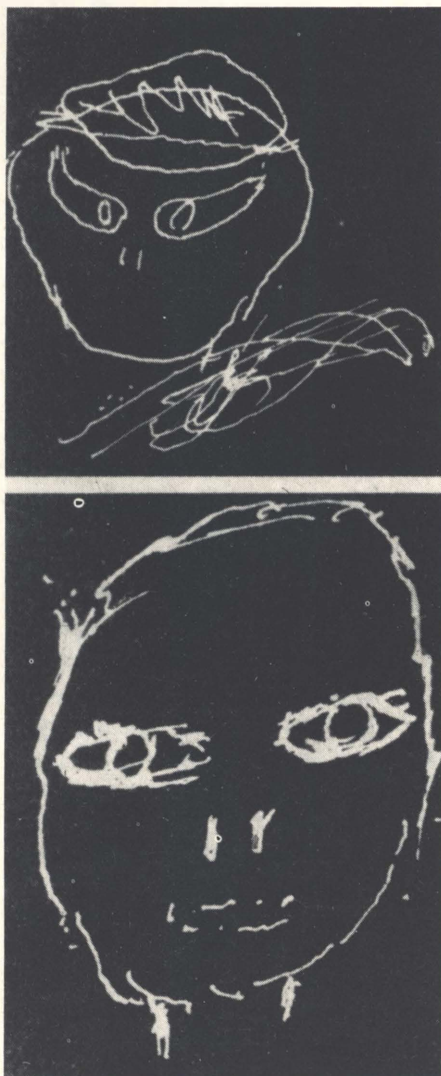

Fig. 4: Under regressionshypnose lavede Barney Hill den øverste tegning, der forestiller »lederen«. Da Barney senere hørte båndoptagelsen med hans egen beskrivelse af hændelsesforløbet, tegnede han nedenstående tegning. Humanoidernes øjne var »forlænget«, og der så ikke ud til at være muskler omkring læberne.

Mareridt.

Oplevelsen gav dem begge uudholdelige angstfølelser. Barney led af søvnløshed, angst og et mavesår. Betty, der også havde følelsesmæssige kvaler, havde kun 10 dage efter hændelsen mareridt igennem 5 nætter. Hun drømte, at hun mødte 8-11 mænd — klædt i ens uniformer og »militærkasketter« — der stoppede deres bil på vejen. En af mændene, der tilsyneladende var lederen, forsikrede ægteparret om, at der ikke ville ske dem noget ondt. Derefter blev de ført ombord i et mærkeligt skiveformet fartøj for at blive undersøgt. Undersøgelsen omfattede udtagelse af prøver af hår, fingernegle og afskrabninger af Betty's hud. Efter undersøgelsen blev parret ført tilbage til vognen, hvorefter de fik lov at fortsætte hjemrejsen.

Betty nedskrev disse mareridtagtige drømme, da de muligvis havde relation til deres UFO-oplevelse.

Hypnose.

Efter anbefaling fra Barneys læge ved klinikken i Exeter, begyndte ægteparret at konsultere Dr. Duncan Stephens, der behandlede dem gennem et helt år uden positivt resultat. Dr. Stephens foreslog derfor, at Hills kontaktede Dr. Benjamin Simon. Dr. Simon var en kendt psykiater i Boston, specialist i hypnotisk terapi ved behandling af psykiske sygdomme og hukommelsestab.

Dr. Simon behandlede ægteparret gennem 6 måneder. Ved hjælp af regressionshypnose løste Dr. Simon op for Barneys og Bettys hukommelsestab — erindringen om de »to mistede timer«.

Ombord i fartøjet.

Betty fortæller:

»I 1964 var vi hos Dr. Simon hver lørdag i omkring 2 timer. Vi blev hypnotiseret hver for sig, og på-

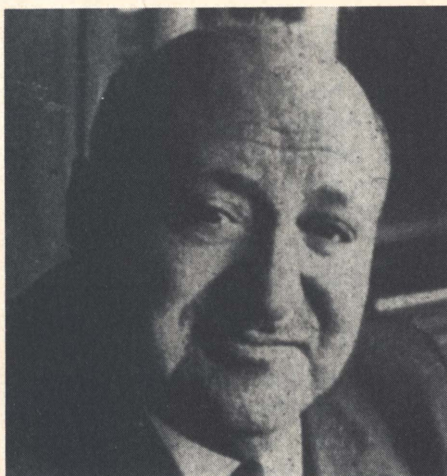

Fig 5: Dr. Benjamin Simon, berømt psykiater med hypnose som speciale.

ført hukommelsestab efter hver session, så vi ikke kunne diskutere indbyrdes, hvad vi havde fortalt under hypnosen.

Da hypnosesessionerne var tilendebragt, afspillede Dr. Simon båndene fra sessionerne for os. *Vi fortalte det samme!*

Kort efter vores oplevelse fik Barney nogle vorter i et cirkulært mønster. Under hypnosen blev disse vorter betændte, hvilket nødvendiggjorde, at de blev fjernet.

Under hypnosesessionerne kom følgende oplysninger frem:

Både Barney og jeg var tilsyneladende blevet påvirket af den første serie beep-lyde, således at vi ikke kunne tale om, hvad der lige var sket. Barney drejede væk fra hovedvej 3 og ind på hovedvej 175, hvor han drejede skarpt til venstre ind på en sidevej. Vi så et rødligt lys og en gruppe menneskelignende væsner, der stod på vejen. Barney standsede. Gruppen delte sig i to, og begge grupper nærmede sig bilen. Jeg blev rædselslagen og forsøgte at komme ud af bilen og gemme mig i skoven. Netop som jeg fik åbnet bildøren, var 5 af væsnerne der — den ene rakte hånden frem... jeg ved ikke, hvad hensigten med dette var. Umiddelbart efter gik jeg gennem skoven ledsaget af den samme gruppe væsner. Barney så ud til at gå ligesom i søvne, og to af humanoiderne hjalp ham afsted.

Vi kom til en lysning i skoven, hvor fartøjet stod på jorden. De førte os op ad en rampe, gennem en dør og ind i en korridor. Jeg blev ført ind i det første rum og

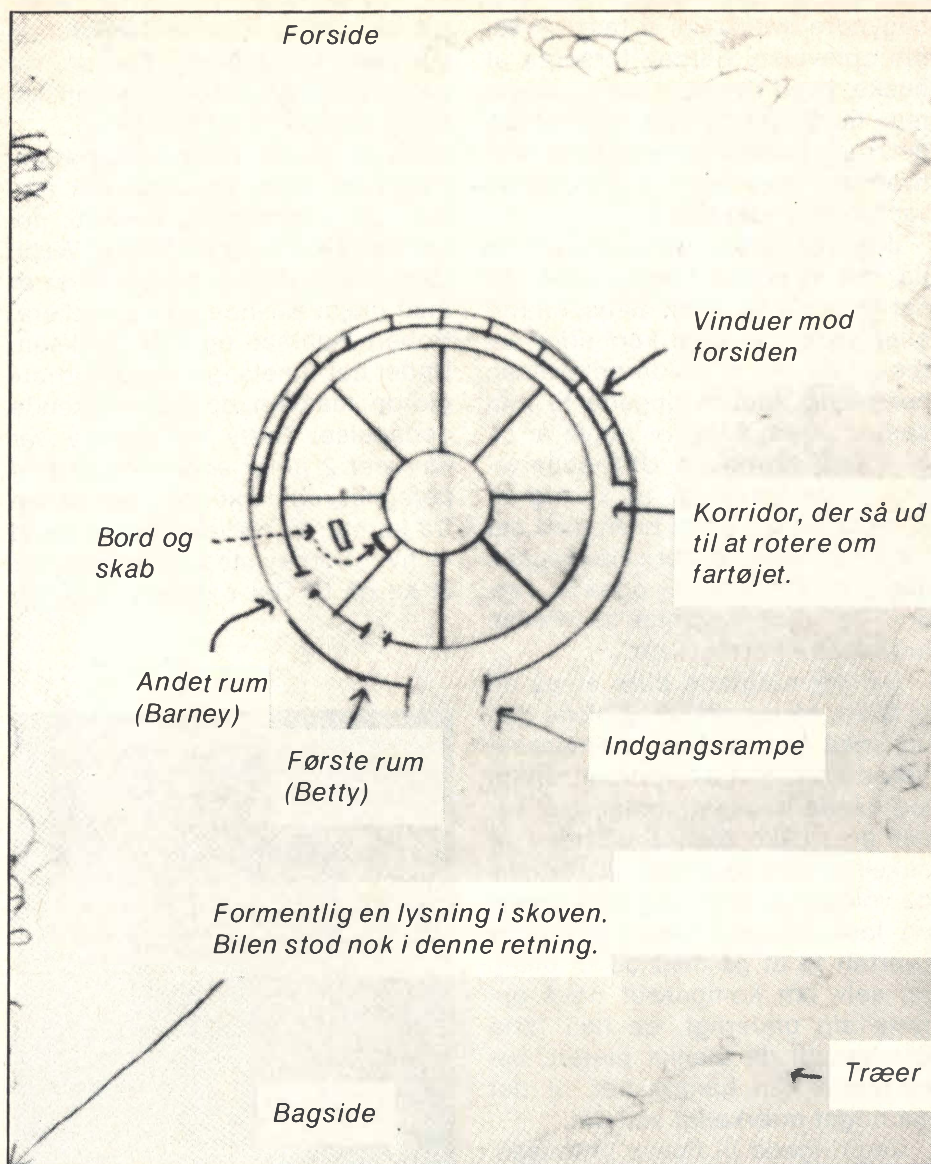

Fig. 6: Tegning lavet af Barney Hill 4 år efter den uhyggelige oplevelse. Den viser fartøjets indre opbygning.

Barney ind i det næste. Der gik to med mig ind — den ene vil jeg i det følgende kalde »lederen« og den anden »lægen«. De prøvede begge at kommunikere med mig, men jeg kunne kun forstå lederen. Kommunikationen foregik på engelsk. Resten af gruppen blev ude i korridoren.

Først undersøgte de mig på samme måde, som vores videnskabsmænd sandsynligvis ville gøre, bortset fra at de forsøgte at indføre et nålelignende instrument i min navle, hvilket gjorde frygteligt ondt. Lederen førte sin hånd hen foran mine øjne, og smerterne forsvandt. Han så ud til at være forbavset over smerterne, og de standsede eksperimentet. Derefter gik lægen ind til Barney. De underkastede ham lignende undersøgelser, idet de dog var særligt interesseret i hans rygrad og fødder, og de satte desuden et sugekoplignende instrument på hans underliv, hvor han senere fik vorterne.

Medens jeg ventede på Barney, talte jeg med lederen, der gentagne gange forsikrede mig om, at vi ville blive bragt tilbage, så snart undersøgelserne var tilendebragt. Han gav mig en bog, som mit bevis for at alt dette virkelig var sket. Da jeg spurgte ham, hvor de kom fra, viste han mig et stjernekort med indtegnede flyveruter. Han forklarede, at de sorte tykke linier var handelsruter, de lyse linier var flyveruter der blev brugt jævnligt, og at de stiplede linier var ekspeditionsruter. Han spurgte, om jeg vidste, hvor Jorden befandt sig på kortet. Jeg vidste det ikke, og han

Fig. 7: Barney Hill har her lavet en skitse over bortførelsesstedet. Prikkerne på vejen er »væsnerne på vejen«, der standsede ægteparret og førte dem ombord i det skiveformede fartøj, der også ses på tegningen.

svarede, at så kunne han ikke forklare mig, hvorfra de kom.

På dette tidspunkt vendte lægen tilbage og trak i mine tænder. Han var meget forundret over, at Barneys kunstige tænder kunne tages ud og at mine ikke kunne. Jeg prøvede forgæves at forklare sammenhængen.

Barneys undersøgelse var nu overstået, og lederen fortalte, at vi kunne vende tilbage til bilen. Nogle af humanoiderne hjalp igen Barney, idet han gik søvngængeragtigt. Jeg tog bogen op, som lederen gav mig og gik bag Barney ud af fartøjet. Pludselig opstod der en højlydt diskussion mellem humanoiderne. Lederen gik tilbage til de øvrige, kom tilbage til mig og tog bogen! Jeg blev meget vred og sagde, at den var mit eneste bevis på, at begivenheden havde fundet sted. Han svarede, at dette netop var problemet — det var blevet besluttet, at vi skulle glemme alt. Jeg svarede, at de bestemt ikke kunne forhindre os i at huske, hvad vi havde oplevet.

Lederen fulgtes med mig det meste af vejen tilbage til bilen. Jeg syntes stadig, at det var fjollet, at jeg ikke kunne besvare hans

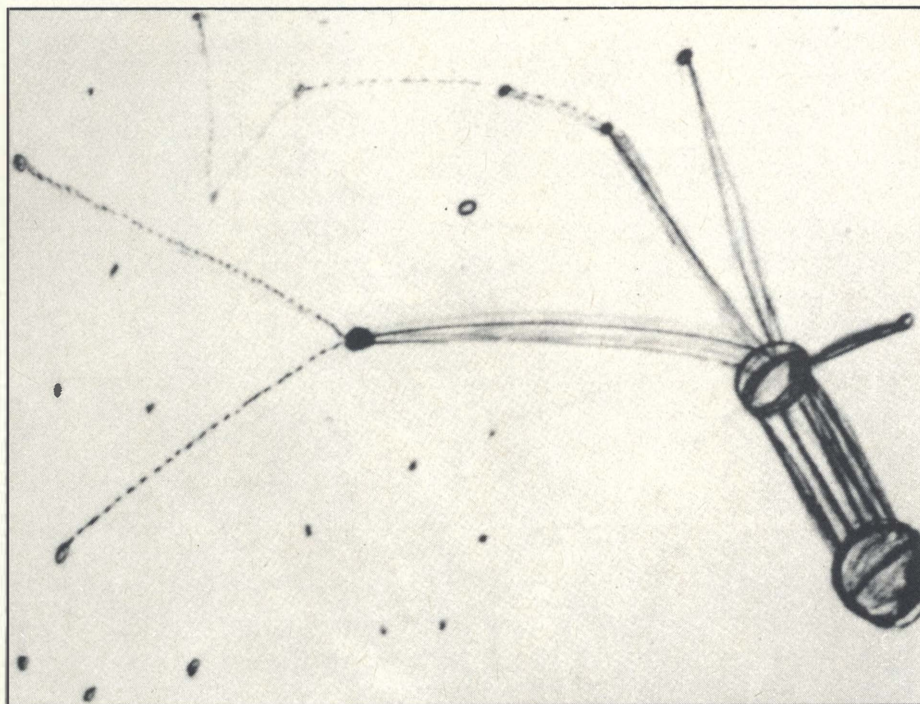

Fig. 8: Under hypnose fortalte Betty om et stjernekort, som lederen ombord i fartøjet viste hende. Hun lavede senere denne tegning af stjernekortet. Hun fik fortalt, at de kraftige sorte linier viser handelsruter, de lysere linier er jævnligt benyttede flyveruter, og de stiplede linier viser ekspeditionsruter.

spørgsmål og foreslog derfor, at de vendte tilbage, når jeg havde fået fat i nogle kompetente mennesker. Han svarede, at han ikke alene kunne afgøre, om de skulle vende tilbage. Jeg spurgte så, hvordan jeg kunne vide, når og hvis beslutningen blev taget. Lederen svarede, at de ville kontakte mig, og at de iøvrigt kunne finde alle, de ville i kontakt med. Lederen vendte derpå tilbage til fartøjet.

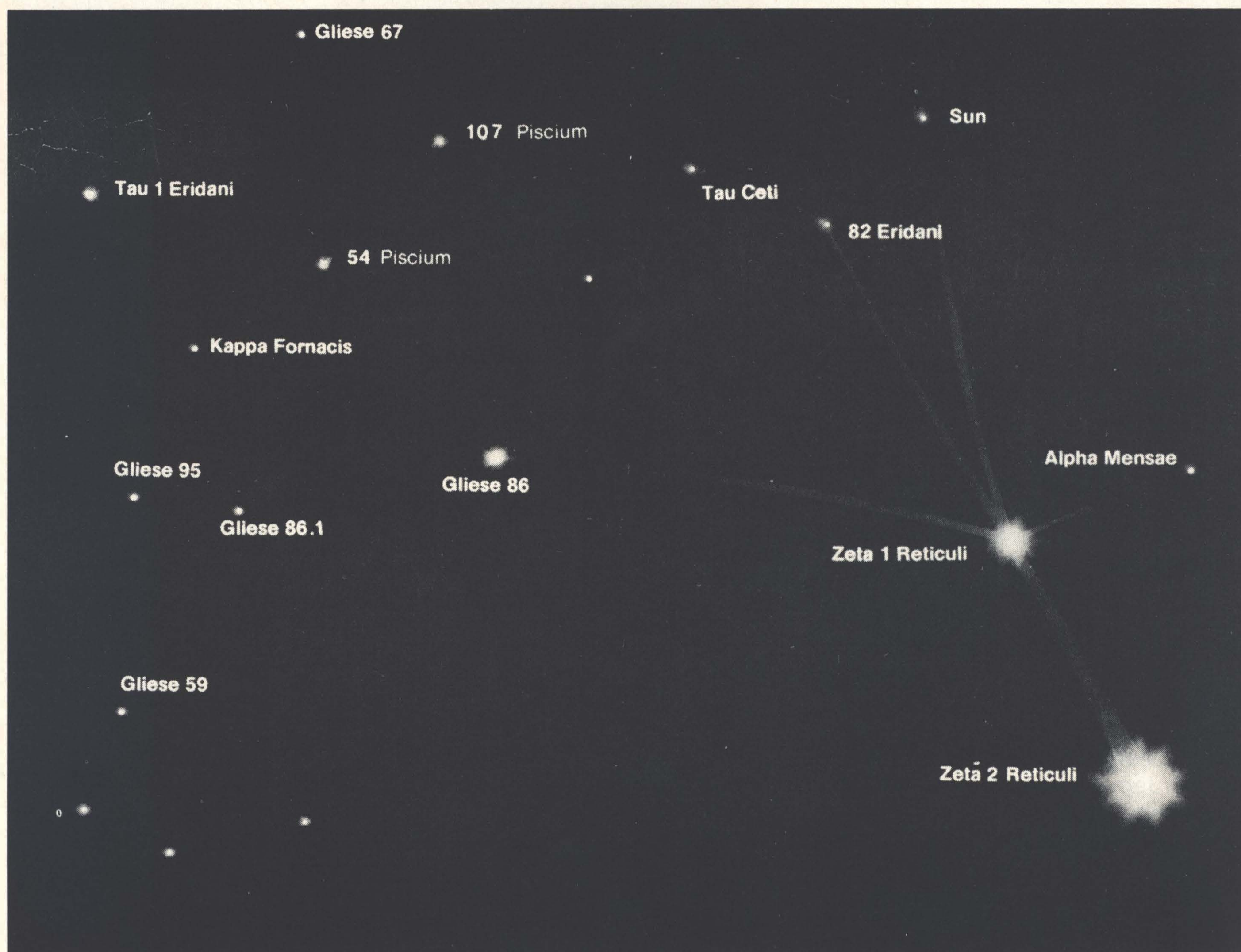
Jeg åbnede bildøren og foreslog Barney, at vi blev og så dem lette. Fartøjet begyndte at gløde, og lignede kort efter en hvirvlende masse af røde farver. Det steg lodret op og forsvandt ud af syne i løbet af få sekunder.

Vi kørte væk fra lysningen i skoven og ind på hovedvej 3. Jeg ventede, at Barney ville sige noget; men han forblev tavs, indtil jeg i en spøgefuld tone sagde: »Sig mig, Barney, tror du *nu* på flyvende tallerkener?«. Han svarede: »Vær ikke dum«. På dette tidspunkt hørte vi den anden serie beep-lyde. Jeg tænkte ved mig selv: »Dette er deres farvel, de tager afsted. Det var sandelig en oplevelse. Barney er ved at glemme nu. De sagde også, at jeg skulle glemme alt. Måske er det bedst at glemme det hele« — og det gjorde jeg.

Er det virkelig sket? Var det en spøg, en hallucination eller en misidentifikation? Flere ting er imidlertid virkelige nok: Køreturen tog 2 timer længere, end den skulle. Mit ur holdt op med at gå samme nat, og Barneys gik i stå dagen efter. Indtil jeg fik kendskab til det, vi havde fortalt under hypnose, var jeg forvirret over rifterne i min nye kjole. Rifterne var sikkert kommet, da jeg blev ført om bord i fartøjet, for jeg strittede voldsomt imod. Barneys skosnuder var meget skrabede — fordi han blev næsten slæbt op ad rampen?...

Dr. Simon fortalte os, at hvis oplevelsen virkelig fandt sted, ville vi finde lysningen i skoven. Vi ville ikke lede efter den, men engang finde den ved et tilfælde. En dag kørte vi rundt i White Mountains sammen med mine forældre, der ledte efter et campingsted til senere brug. Pludselig genkendte både Barney og jeg stedet. Vi løb

Fig. 9: Betty Hills stjernekort har vakt stor interesse i astronomiske kredse og har især interesseret læreren og amatørastronomen Marjorie Fish. Marjorie Fish begyndte at bygge 3-dimensionelle modeller af vores nærmeste nabostjernesystemer, i håb om at finde Betty Hills stjernekonstellation. Mellem august 1968 og februar 1973 søgte hun utrætteligt efter en konstallation som passede til Hill-stjernekortet. Og endelig lykkedes det: dobbeltstjernesystemet Zeta Reticuli stjernesystemet ca. 37 lysår fra Jorden.
På denne illustration ses de 16 stjerner (incl. vores sol) i Zeta Reticuli systemet, hvis placering er forbavsende sammenfaldende med stjernernes placering på Hill-stjernekortet. Zeta Reticuli stjernesystemet er her set under samme vinkel som Hill-stjernesystemet.

ind i skoven, og dér var lysningen, netop som vi huskede den!

Jeg vendte senere tilbage til stedet sammen med en feltforsker og brugte adskillige timer med undersøgelser på stedet. Ud fra hans beregninger må UFOet have været omkring 20 meter langt.«

Fantasi?

Indenfor UFO-kredse fremføres det ofte, at Betty og Barneys historie må være sand, da de jo fortalte den under hypnose. Helt så enkelt er det næppe. Herom fortæller Dr. Simon:

»...det er en udbredt tro, at hypnose er den magiske vej til SANDHEDEN. Dette er i en vis forstand også rigtigt, men man må forstå, at hypnose er en vej til sandheden, som den føles og forstås af den hypnotiserede. Sandheden er, hvad han tror der er sandheden, og den kan være lig med eller forskellig fra den objektive sandhed. I de fleste tilfælde er den lig med.«

Dr. Simon mener, at den del af Hill's oplevelse, der omhandler »bortførelsen« er et fantasiprodukt. Betty har drømt bortførelsen, og Barney har optaget den i sin bevidsthed efter gentagne gange at have hørt Betty fortælle venner og bekendte om mareridtene.

Ville Dr. Simon også have benægtet hændelsens realitet, hvis ægteparret — ligeledes under regressionshypnose — havde »erindret« en anden og mere jordbunden oplevelse, en oplevelse som passede bedre ind i vor accepterede tankeverden? Ville han så stadig holde på drømmehypotesen?

Betty og Barney Hill sagen er fortsat meget omstridt. Barney døde af et slagtilfælde den 25. februar 1969. Betty Hill, som i dag er 61 år, fastholder stadig, at de observerede et UFO i 1961 og blev ført ombord i det og undersøgt af besætningen. □

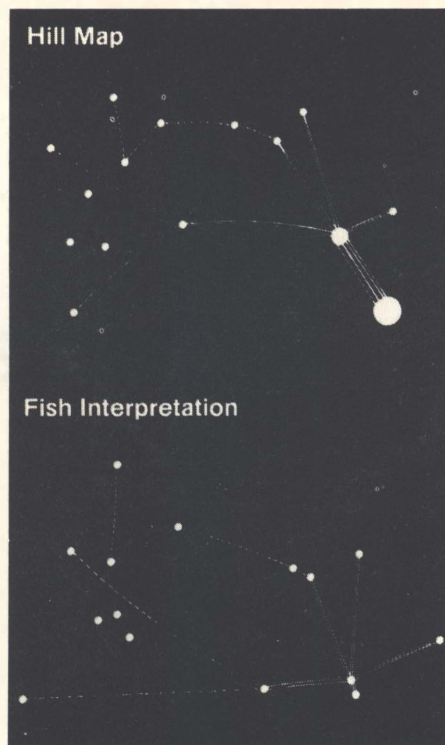

Fig. 10: Hill-stjernesystemet sammenlignet med de tilsvarende stjerner i Fish-stjernesystemet.
Astronomer har fastslået, at: (1) Stjernekonstellationen opdaget af Marjorie Fish er næsten identisk med det kort Betty Hill så og tegnede. (2) Stjernerne i Hill-systemet er de stjerner vi hovedsageligt ville besøge, hvis vi skulle tage ud på ekspeditionsrejser fra Zeta Reticuli. (3) Rejseruterne er i det hele taget meningsfulde.
Det mest opsigtsvækkende er måske nok følgende: Betty Hills stjernekort giver et overblik over Zeta Reticuli systemet fra den anden side og ser tilbage mod vort eget solsystem. Et udsigtspunkt intet menneske har haft. Desuden blev de pågældende stjerners nøjagtige placering i Zeta-systemet først kendt i 1969, da de nye data om stjernerne blev offentliggjort i det såkaldte »Gliesekatalog«!
Hvorledes kunne Betty Hill tilfældigt tegne et kort i et så nøjagtigt mønster?

Kilder:

1. »The Interrupted Journey«, John G. Fuller, 1974.
2. »The APRO UFO Symposium«, 5. juni, 1974.
3. »The Zeta Reticuli Incident«, Terence Dickinson, 1976.
4. BUFORA Journal, nr. 5, 1974/75.
5. The Skeptical Inquirer, forår 1981.
6. »UFOs — Identified«, Philip J. Klass, 1968.
7. »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, 1980.
8. »UFO - Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI, 1974.

UFO-PERSONLIGHEDER

James E. McDonald

af Raymond E. Fowler

Den 13. juni 1981 var 10-årsdagen for bortgangen af en af UFOlogiens største videnskabelige bidragydere, nemlig dr. James E. McDonald. McDonald's død indtraf alt for tidligt og er omgivet af en del mystik. Hans liv er en integreret del af UFOlogiens historie og et skoleeksempel for os alle. Hvem var han?

McDonald blev født i Duluth, Minnesota, i 1920. Han bestod en universitetseksamen (BA-Niveau) i kemi ved Omahas universitet i 1942. I 1945 blev han mag. scient. (meteorologi) ved Massachusetts Institute of Technology og i 1951 dr. phil. (fysik) ved staten Iowas universitet. Under 2. verdenskrig gjorde han tjeneste ved flådens efterretningsvæsen. Ved sin død var Jim professor i meteorologi og ledende fysiker ved instituttet for atmosfærisk fysik ved Arizonas universitet. McDonald har været rådgiver for flere meteorologiske projekter.

Under sit systematiske UFO-forskningsprogram udspurgte han hundreder af UFO-vidner og konkluderede i al offentlighed, at UFOer er vor tids største videnskabelige problem, og at det er meget sandsynligt, at de er af ujordisk oprindelse.

Jim førte en kolossal korrespondance i forbindelse med sit UFO-arbejde, og han rejste nationen rundt for at holde fire til fem foredrag om emnet hver måned for forsamlinger af højt ansete videnskabsmænd, teknikere og militærfolk. Han var en stærkt følelsespræget personlighed og var ikke bange for at sige sin mening. Project Blue Book var blandt dem, han kritiserede stærkest. Han irettesatte dem konstant for deres åbenbare dårlige behandling af UFO-problemet. Luftvåbenet betragtede ham som en væsentlig trussel mod sin UFO-informationspolitik.

Dr. McDonald var en af de få videnskabsmænd, som blev anmodet om at fremlægge responsa ved to meget betydningsfulde konferencer afholdt af kongressen og et videnskabeligt selskab. Som eksempler på hans bidragydelse til UFOlogien kan nævnes hans medvirken ved gennemtvingelsen af offentliggørelsen af dokumenterne fra Robertson panelet, hans pionerarbejde med at etablere kontakt med FN vedrørende UFO-fænomenet og endelig hans detaljerede og sønderlemmende kritik af Philip Klass' engang så hyldede teori om, at UFOer skulle være plasmaforekomster.

På grund af Jims UFO-interesse forblev hans karriere og omdømme ikke uplettet. Da McDonald blev bedt om at fremlægge bevis for de skadelige virkninger ved en evt. anvendelse af SST (det er en forkortelse for Supersonic Transport Plane, altså et overlydsfly til transportformål, o.a.) på atmosfærens ozonlag for kongressen, betvivlede en politisk modstander hans troværdighed i et ubønhørligt og nedsættende angreb på ham baseret på hans forbindelse til UFO-kredse.

Dr. James E. McDonald

fortsættes side 25

NOTITSER

Kort fortalt

Under denne overskrift bringes løst og fast - herunder også avisnotitser, som vi ikke altid har haft mulighed for at undersøge nærmere. red.

UFO-forespørgsel

—Mystisk nødlanding beskæftiger det spanske parlament.

Det mystiske tilfælde, hvorved en Super-Caravelle fra det spanske charter-flyselskab TAE i 1979 blev tvunget til nødlanding af et UFO, tages nu op i det spanske parlament. Den socialistiske ordfører og stedfortrædende fra det tyske forsvarsministerium, Herzog, har på grund af flyets dramatiske landing med 109 tyske og østrigske turister rettet en parlamentarisk forespørgsel til regeringen i Madrid.

Herzog vil have nærmere besked om beskaffenheden af det observerede UFO, samt enkeltheder om den alarmering, der var grunden til, at et Mirage F-1 fra det spanske luftvåben blev sendt afsted for at forfølge det uidentificerede objekt, der af vidnerne beskrives som værende dobbelt så stort som en Jumbo-jet. *Esotera, nov. 80/TC.*

Tilfældet blev udførligt omtalt i UFO-NYT nr 1/,1980

»UFO-LANDING PÅ TAIWAN«

(Udklip fremsendt af vor medarbejder Johannes Koch, Hong Kong).

Ifølge politiet hævder en landmand og hans hustru i går, at have set et UFO med blinkende lys lande på en mark i det sydlige Taiwan.

Landmanden, den 52-årige Chen Kang, sagde, at han og hans hustru var på vej ud for at luge ukrudt, da de hørte en mærkelig lyd lige over sig.

De så op og fik øje på et nedadgående krystal-skinnende objekt med form som en omvendt kegle. Det var ca. 1 m i diameter og besat med blinkende lys.

UFOet landede langsomt bag et træ og fortsatte med at dreje rundt akkurat som en snurretop. Samtidig udsendte det en geleagtig tåge.

Det lettede efter ca. 10-minutters forløb uden at efterlade noget som helst spor. Landmanden tilføjede, aT UFOet først fløj nordpå, hvorefter det ændrede kursen til stik syd og var snart ude af syne.

To dage tidligere havde indbyggerne i det nordlige Taiwan hen på eftermiddagen rapporteret om 15 klare pletter svævende i vestlig retning.

Taipei-observatoriet og det meteorologiske institut har i skrivende stund ikke fremsat en forklaring på fænomenet. Reuter

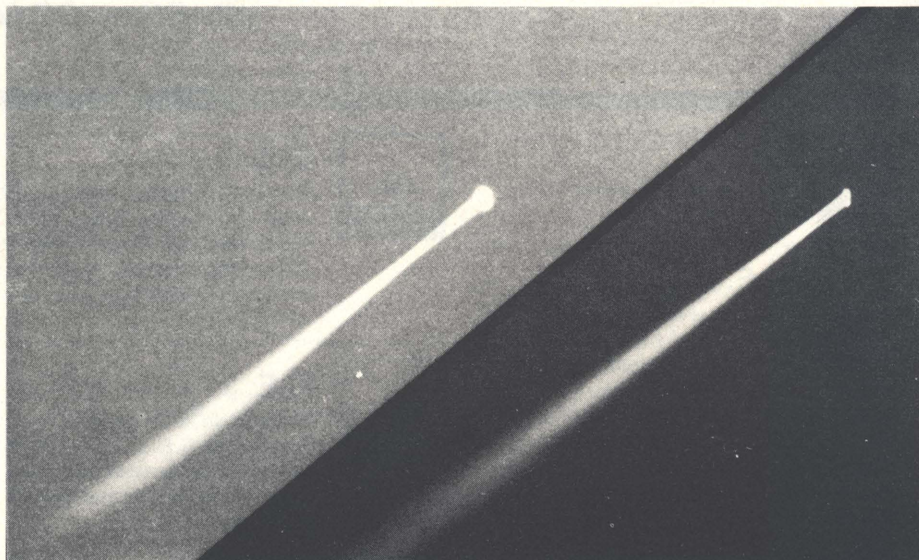
(Denne notits blev bragt i søndagsudgaven (14. juni 1981) af dagbladet South China Morning Post).

CUFOS Associate Newsletter, juli 1981.
P.E. Heldt

Laser og tallerkener

En del mennesker i området omkring Stigsnæsværket nær Skælskør troede, der var tale om flyvende tallerkener, da medarbejdere fra atomforsøgsstationen Risø fra en km's afstand sendte en laser-lysstråle mod værkets skorsten for at finde ud af, hvordan røgen fordelte sig. Risø har taget laserlys i brug i bestræbelserne på at kortlægge forurening.

Politiken.

To eksempler på, hvordan en laserstråle kan se ud, når den fotograferes en diset aften. Foto: I. & H. Voigt.

UFO-RAPPORTER

DANMARK

SUFOI
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
RAPPORTCENTRALEN

KLASSIFIKATION
▲ O.O.
● C.E. O
■ C.E. 1
◆ C.E. 2
⬢ C.E. 3
⬬ C.E. 4
★ Refereret

SITUATIONSRAPPORT:
/2-53 - 26/4-81

©SUFOI

O.O
Ordinær observation.

C.E. O
Nærobservation uden særlige kendetegn, hvor objektet er set på så tæt hold, at man kan fastslå dets struktur eller form med en sådan grad af sikkerhed, at konventionelle flyvende genstande kan udelukkes.

C.E. 1
Et flyvende fartøj som i C.E.-0, men set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

C.E. 2
Et flyvende fartøj som i C.E.-0 eller C.E.-1, der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation osv.

C.E. 3
Et flyvende fartøj - som i C.E.-0, C.E.-1 eller C.E.-2 - hvor der er iagttaget en besætning inde i eller i umiddelbar nærhed af objektet.

C.E., Close Encounter = Nærobservation.

C.E. 4
Tilfælde, hvor mennesker rapporterer om, at fremmede væsener med tilknytning til et uidentificeret flyvende fartøj klart har grebet ind i deres liv.

Er en observation refereret i UFO-NYT, vil der desuden være at finde en stjerne bag klassifikationssymbolet.

Den anvendte gruppering er hentet fra bogen U.F.O. Close Encounters fra US/UFO Research Lab. Inc., 401 Canyon View. Tucson Arizona 85704.

Februar 1953 eller 1954 C.E.0
mellem kl. 23 og midnat
9700 Brønderslev

Et ægtepar kørte i bil fra Aalborg mod nord. Få kilometer syd for Brønderslev fik konen øje på et mærkeligt fænomen ude over det flade terræn mod vest (St. Vildmose). Manden fik standset bilen, og begge observerede en aflang, cigarformet genstand, der bevægede sig i lav højde mod syd. Genstanden var skarpt afgrænset og svagt rødglødende. Manden skriver i sin rapport:

»Jeg vil anslå den til at være 5-10 kilometer borte, og bevægelsen foregik i en rolig vandret linie mod syd, hvor den forsvandt. Det varede ca. 2 minutter, så trods den tilsyneladende rolige gliden, må farten dog have været stor. Et par dage efter læste jeg i avisen (Vendsyssel Tidende) at genstanden var blevet observeret syd for Aalborg . . .«

Desværre var der ingen trafik på vejen, så vidner mangler. Det er ikke lykkedes SUFOI at opspore den nævnte artikel, men mulighederne er ikke udtømte.

I foreningens rapportarkiv findes ingen rapporter, der kan sættes i forbindelse med sagen.

Februar 1953/1954, 9700 Brønderslev.

September 1976 C.E.1
mellem kl. 15 og 16
4930 Maribo

I 15 minutter observerede en dame et besynderligt objekt, der bevægede sig helt tæt på hende. Her

September 1976, 4930 Maribo.

følger en beskrivelse af hændelsen, som hun selv fortæller det:

»En eftermiddag gik jeg en tur med min hund i det begyndende tusmørke. Himlen var dækket af mørke skyer, og det stormede fra sydøst. Hunden gik og snusede i græsset, så jeg måtte stå og vente på den. Oven over en nærliggende bygning fik jeg øje på noget, der lignede en stor fjer, der pludselig dalede ned fra himlen. Den kom hen imod hunden og mig, og jeg kunne se, at det ikke var en fjer. Det var en »kugle« på 15-20 cm i diameter, klar som glas, og med et orange lys indeni. I midten sås en sort »streg«.

Der kom ikke en lyd fra »kuglen«, der stadig kom nærmere. Hunden kiggede på den, men snuste videre, og jeg tænkte på at gribe kuglen, når den kom hen til mig. Jeg havde dårligt nok tænkt det, før »kuglen« nåede mig, slog en bue uden om mig, og fortsatte i samme bane. »Hvad i himlens navn er dog det for noget!« - tænkte jeg.

»Kuglen« bevægede sig derefter langs med vejen og svævede op under telefontrådene mellem lygtepælene. Snart bevægede den sig nedad og til siden, lidt ud over marken - snart tilbage i en højde af 50 cm over jorden. Den kunne følge trådene uden at ramle ind i dem, ligesom om den »undersøgte« det hele. Til sidst dykkede den ned under trådene, over vejen og steg så lodret op og forsvandt i retning mod Maribo.«

»Kuglen« bevægede sig *imod* vinden (storm!) under observationen, men ikke en lyd hørtes fra genstanden. Hastigheden ændredes i ryk.

Da »kuglen« var tættest på, var den ca. en halv meter fra observatøren, og der var lejlighed til at få et godt indtryk af udseendet. Genstanden så ud til at bestå af 2 halvdele, med en kant omkring midten (som på en valnød). Den øverste halvdel var helt klar, og indeni sås et lys, som i en glødelampe, med en sort »streg« i midten, nedsænket i en fordybning. Den nederste halvdel var mat og uigennemsigtig. Observatøren fik det indtryk, at genstanden kunne »åbnes«, og opfattede den øverste halvdel som »låg«. Damen kom i kontakt med SUFOI i forbindelse med en observation af ordinær art. Først senere fortalte hun om den her omtalte hændelse.

I SUFOI's rapportarkiv er registreret én rapport fra Maribo-området i september måned 1976. Der er tale om en observation af et lysfænomen ved 21-tiden den 13. september. Der er ikke påvist nogen sammenhæng.

Den 13. april 1981 C.E.0
kl. 05.00
6430 Nordborg

En 40-årig landmand bemærkede et klart lys, da han en tidlig morgen var på vej over i stalden. Han beretter:

»Da jeg skal til at lukke døren op til stalden, er min nysgerrighed alligevel større, og jeg går ud i haven. Jeg ser næsten lodret op mod himlen, ind i et violet skinnende lys, i nordvestlig retning.

Lyset må have blændet mig noget (?), for et øjeblik efter ser jeg tydeligt lodrette mørke streger med regelmæssig afstand — hvor imellem der var ligesom en tæt tåge. Efter et par minutter skifter lyset fra violet til gulligt og forsvinder...«

Landmanden beskriver lysudstrålingen som konstant og blændende, og fænomenet bevægede sig ikke under observationen. Uden for den firkant-lignende genstand kunne han tydeligt se stjernerne. Han tænkte på at hente sin kone, men blev alligevel stående, i fald der skulle ske mere.

Vejret var klart, med vindstille og en temperatur omkring 6° Celsius.

13. april 1981, 6430 Nordborg.

Den 22. april 1981 C.E.0
kl. ca. 04.45
2770 Kastrup

En dame fik fra sin 1.-sals lejlighed øje på en stærkt lysende genstand og gik hen til altanen. Hun fortæller selv:

». . . »Genstanden« så ud som en flad, omvendt tallerken med fem stærkt lysende »søjler« (som projektører) til venstre. Yderst til højre sås kun tre lysende »søjler«, men disse var kun halvt så lange som de fem til venstre.

Rundt om »genstanden« var en lysende krans, og overfladen lyste gult (som Månen), med svag orange. »Søjlerne« lyste stærkt gult.

»Genstanden« stod stille, og jeg åbnede altandøren for evt. at høre flyverstøj, men alt var meget stille. Jeg så på uret og overvejede at vække min mand, men derefter forsvandt »genstanden« op i en mørk sky.

Himlen var meget stjernerig, med lette skyer og tørvejr. Temperaturen var omkring frysepunktet og der lå lidt sne på jorden . . .«

Fænomenet var tilsyneladende på størrelse med fuldmånen, men observatøren var ikke i stand til at afgøre, hvor stor afstanden var.

Den 26. april 1981 O.O.
kl. 00.18
3500 Værløse

Observatøren, en herre, fortæller:

»Da vor lørdagsgæst var taget afsted ved midnatstid, blev det tid at lufte hunden. Mens den var optaget af det mere jordnære, lod jeg blikket glide over himlen, som var delt i to næsten lige store dele — stjerneklart i nord og let skyet i syd.

Min opmærksomhed fangedes af et par korte glimt under den nordlige horisont, som fra lyn meget langt borte. Jeg kiggede derefter højere op på himlen og fik øje på en langstrakt lysende tåge eller sky (— eller måske kondens fra et

fly? — nej, det var den for kort og bred til, og intet fly sås eller hørtes).

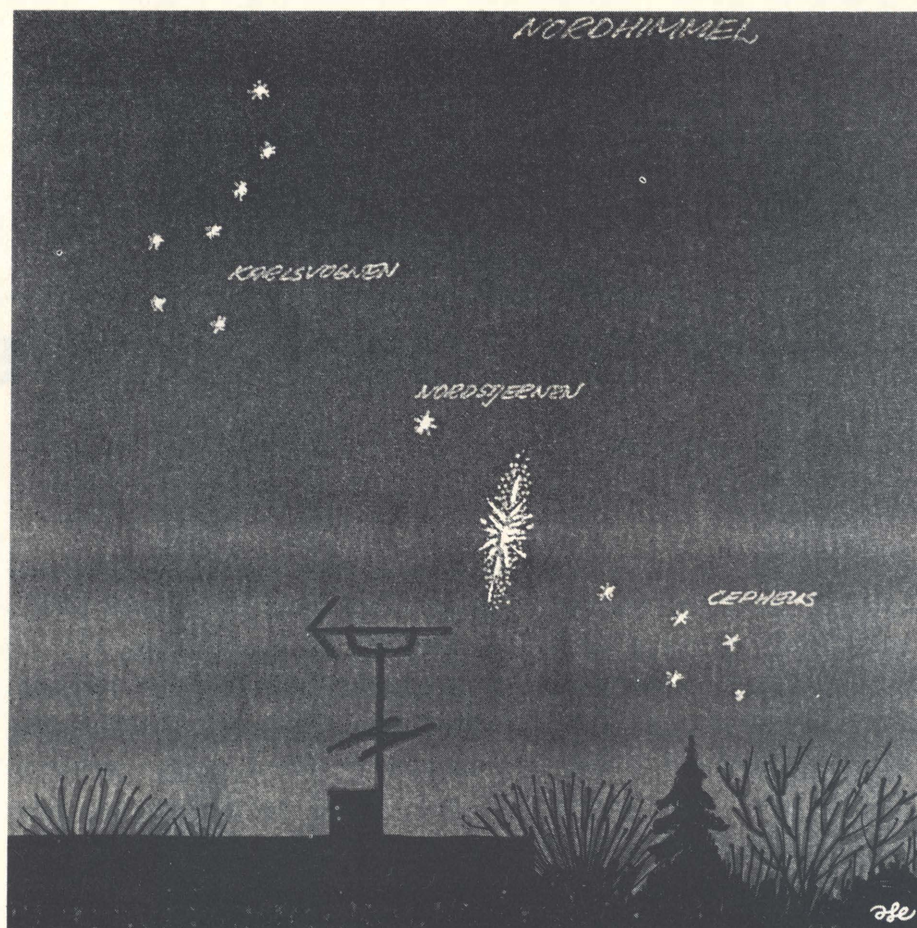
Mens jeg funderede over dette, koncentreredes lyset meget stærkt i tågens midte og strålede ud til siderne. Det var, som om den gennemrystedes af en lyseksplosion, hvorefter alt pludselig forsvandt — kun den sorte himmel og stjernerne var tilbage.

Hunden havde stadig nok i sit eget, og viste ikke tegn på særlige påvirkninger.

Resten af turen havde jeg nordhimlen under skarp observation og prøvede at stedfæste lysfænomenet: Karlsvognens stjerner sås klart næsten lodret over mig, lidt i vestlig retning, mens Nordstjernen glimtede 3/4—1/2 nede på den nordlige himmel, og Cepheus stod lavt i nord. Lysskyen observeredes ca. midt imellem Nordstjernen og Cepheus (se skitsen).«

Lysfænomenet var hvidt og blev af observatøren opfattet som en slags eksplosion, meget langt væk.

Tekst: Torben Birkeholm.
Tegning: Henrik Pedersen.

26. april 1981, 3500 Værløse. Observatørens egen tegning.

UFO-PERSONLIGHEDER *fortsat fra side 20*

— (Oversætters anmærkning: Historikeren David Michael Jacobs har i sin bog »The UFO Controversy in America« uddybet denne episode nærmere. Ifølge ham skulle den politiske modstander, kongresmedlem Silvo Conte valgt i Massachusetts, have hævdet, at McDonald mente, at den famøse strømafbrydelse i New York 1967 skyldtes UFO-aktivitet. Det var faktisk ikke det, McDonald mente, men derimod, at sagen burde undersøges nøjere. Med hensyn til SST-virkningen: McDonalds arbejde resulterede i hypotesen om, at SST-flyvningen kunne bevirke, at ozonlaget ville blive kraftigt nedbrudt og dets beskyttende virkning mod sollyset ville svækkes. Svækkelsen kunne medføre en kraftig stigning i antallet af hudkræft-tilfælde. Silvo Conte svarede herpå, at en mand, der sagde, at SST kunne forårsage hudkræft, også måtte tro på små grønne mænd.).

McDonald arbejdede meget energisk på at få videnskaben til at acceptere UFO-problemet. Luftvåbnet fortsatte med at latterliggøre ham. Han blev hånet for sin indsats på SST-området — ikke på grund af sin videnskabelige argumentation, men fordi han beskæftigede sig med UFOlogi. Disse forhold og andre skærmydsler var retningsgivende for, hvad der snart skulle ske. Den 13. juni 1971 blev Jim fundet død ude i ørkenen. Ved hans side lå optegnelser og en revolver. Det formodes, at han tog sit liv. Det var en bedrøvelig dag for familie, venner og UFOlogien. Hans fagmæssige indsats inden for den atmosfæriske fysik og UFOlogien vil ikke være upåskønnede, når vi nu mindes hans død for 10 år siden.

CUFOS Associate Newsletter, juni 1981/uddrag oversat af P.E. Heldt

I 1967 udgav SUFOI et hæfte på 65 sider med titlen »UFO'er — det største videnskabelige problem i vor tid?« Dette materiale var udarbejdet af dr. James E. McDonald til brug for årsmødet d. 22. april 1967 i »The American Society of Newspaper Editors«, Washington, D.C.

Dette hæfte giver en glimrende indsigt i baggrunden for det amerikanske luftvåbens »politik« eller mangel på samme i UFO-spørgsmålet, ligesom Dr. McDonald piller mange af de gængse »bortforklaringer« fra hinanden.

Hæftet er stadig væk særdeles aktuelt. Desværre er det for længst udsolgt fra UFO-NYTs forlag. Det kan dog lånes via det lokale bibliotek, hvor man så samtidig kan benytte lejligheden til at se nærmere på, hvilke UFO-bøger éns lokale bibliotek i øvrigt har på lager. Samtidig kunne man passende anmode om, at biblioteket anskaffede sig UFO-NYT til tidsskriftsamlingen, såfremt dette nogle enkelte steder endnu ikke er sket.

OH

RAYMOND E. FOWLER er undersøgelsesleder ved Mutual UFO Network, videnskabelig medarbejder ved Center for UFO Studies og forfatter af »UFO's: Interplanetary Visitors«, 1974, »The Andreasson Affair«, 1979 og »Casebook of a UFO Investigator«, 1981.

ASTRONOMI

Fremmede solsystemer

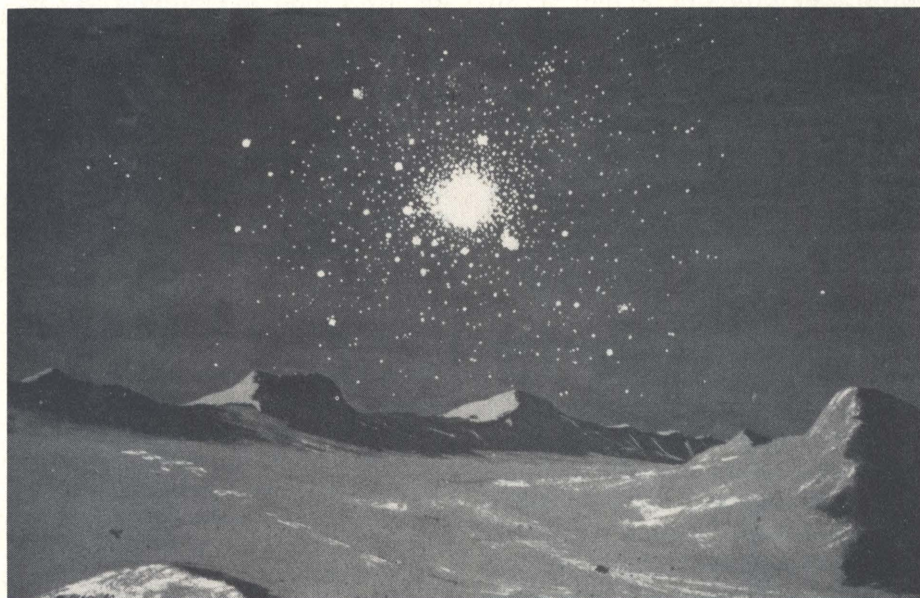
Af Tommy Christensen

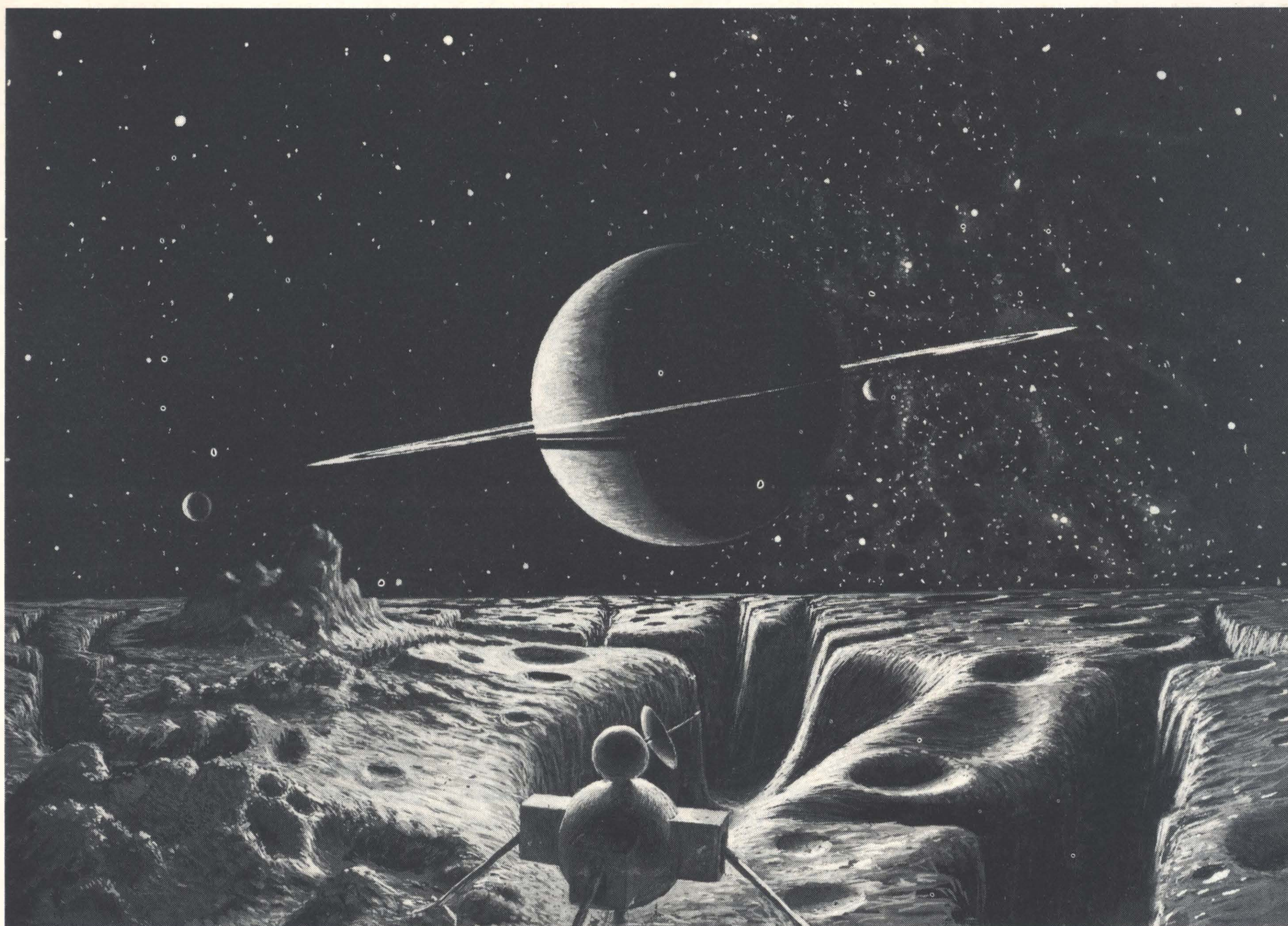
Der har altid forekommet lange diskussioner blandt UFOloger om, hvorvidt UFOerne faktisk er besøgende fra en anden planet, således som mange observationer tilsyneladende giver udtryk for. Mens man førhen hovedsagelig havde et godt øje til Mars og Venus, er man — efter udforskningen med rumsonder har vist, at liv sandsynligvis ikke eksisterer andre steder her i vort solsystem — tvunget til at kaste blikket længere ud i universet.

I slutningen af 60'erne kunne den amerikanske astronom Peter van de Kamp meddele, at hans stab på Sproul Observatorium i Pennsylvania efter 30 års tålmodigt arbejde var nået til det yderst bemærkelsesværdige resultat, at 10 stjerner i Solens umiddelbare nærhed helt sikkert har omkredsende planeter. Hermed var der endelig ført konkret bevis for, at tanken om liv ude i verdensrummet dybder havde hold i virkeligheden, idet solsystemer åbenbart mere er reglen end undtagelsen. Det er imidlertid nu spørgsmålet, om der i de af van de Kamp opdagede solsystemer også findes kloder, hvor betingelserne for livets opståen er til stede.

Mens de første resultater ingenlunde støttede ovenstående kriterium, er der nu mere, der tyder i positiv retning. Dog kan astronomerne ikke opgive helt sikre informationer om planetsystemernes nøjagtige udformning, idet der endnu hersker nogen tvivl om, hvordan de opnåede data skal udlægges. For at forstå disse problemer vil vi nu se lidt nærmere på, hvorledes van de Kamp er kommet frem til sin viden.

Planeterne omkring andre stjerner er på afstanden af kun 4 lysår så små lyspunkter, at de ikke kan observeres i selv de største optiske teleskoper eller registreres af radioteleskoper; men de kan derimod konstateres på indirekte vis. I et solsystem ligger det fælles tyngdepunkt nemlig ikke i stjernens centrum, men alt efter massen af planeterne i større eller mindre afstand fra centret. Der opstår således lidt »slinger i valsen« hos stjernernes bane rundt om Mælkevejens midtpunkt, men det drejer sig naturligvis om uhyre små afvigelser. Astronomerne må derfor med jævne mellemrum optage fotos af stjernerne og væbne sig med stor tålmodighed. Der kræves ofte flere tusinde plader taget over adskillige år, før perturbationerne kan udmåles og indføres i matematiske formler. Metoden har længe været kendt og benyttet; allerede i midten af 1800-tallet fandt man således, at både Sirius og Procyon havde omkredsende hvide dværgstjerner, som først kunne iagttages visuelt 100 år senere. Ligeledes førte astrometrien til Neptuns og derefter Plutos opdagelse i henholdsvis 1846 og 1930. I øvrigt opstod den heftige debat om tilstedeværelsen af en yderligere planet p.g.a. konstaterede forstyrrelser i Plutos bane; men for nylig kunne astronomerne bilægge striden, idet kilden til uregelmæssighederne bestod i en lille måne omkring Pluto.

Illustration: René Olsen

Saturn med Dione og Thetys set fra Rhea.

Van de Kamp startede sin forskning allerede i 1937 med Sproul-observatoriets 28 tommer linseteleskop, og i alt er næsten 100 stjerner blevet undersøgt. Nuvel, hvorledes ser resultaterne så ud? Til dato er der desværre ikke fremkommet en samlet tidssvarende vurdering af emnet, så flere af de i vedstående tabel angivne informationer er omkring 10 år gamle. Jeg har imidlertid forsøgt at samle så meget aktuelt materiale, at fremstillingen generelt skulle være repræsentativ for forskningens nuværende stade.

Lad os nu prøve at se på de mest interessante solsystemer og på muligheden for, at planeterne skulle være hjemsted for livsformer af en eller anden karakter.

Det nærmeste solsystem finder vi pudsigt nok allerede i en afstand af 4,3 lysår hos Proxima Centauri, hvor det latinske ord proxima (»den nærmeste«) kun er stjernens kælenavn. Dens videnskabelige betegnelse er Alfa Centauri C, idet den indgår i et trippelsystem sammen med Alfa Centauri A, der i meget høj grad ligner Solen, og B, der er betydeligt koldere. Komponenterne A og B omkredser hinanden i en afstand på mellem 10 og 30 AE (en astronomisk enhed er næsten 150 mill. km. — distancen mellem Jorden og Solen). Proxima Centauri befinder sig i en stor afstand fra de to stjerner, hvilket nok er grunden til, at der overhovedet forekommer et planetsystem her. Stjernen er en lyssvag rød dværg, som vi finder adskillige af i den såkaldte lokale sfære om vor sol. Temperaturen hos de røde dværge ligger kun på omkring 3000°C, hvilket er halvdelen af overfladetemperaturen på Solen. Proxima Centauri's masse er tilsvarende kun 1/10 og lysudsendelsen 1/60 000. Dermed reduceres muligheden for at finde selv primitive livsformer på den i dette solsystem forekommende planet til noget nær 0. I øvrigt kan det som et lille kuriosum nævnes, at Solen fra Alfa Centauri vil kunne ses lige under stjernebilledet Cassiopeia som en gullig stjerne lidt svagere end Sirius, der så vil befinde sig ganske nær Betelgeuze i Orion.

Det næste planetsystem, vi kommer til, er ved Bernards Stjerne i en afstand af 5,9 lysår fra Solen. Også denne stjerne er en rød dværg og tillige så svagt lysende, at vi her på Jorden ikke kan se den på stjernehimlen med det blotte øje. I 1963 publicerede van de Kamp, at han med hjælp af 2400 fotografiske plader optaget i årene 1916-62 havde opdaget en periodisk forstyrrelse på ca. 24 år. Efter en omfattende matematisk analyse udtalte han, at den fundne planet havde en masse på 1,6 gange Jupiters, og at den bevægede sig i en langstrakt bane. Imidlertid kunne van de Kamp i 1969 fremvise en forfinet analyse, der påviste, at perturbationerne nærmere var et resultat af to planeters kombinerede indvirkning, ligesom planeterne bevægede sig i tilnærmelsesvis cirkulære baner, som det er tilfældet i vort solsystem. De nyeste undersøgelser i 1972-73 af de to amerikanske astronomer David Black og Graham Suffolk synes at vise, at der sandsynligvis findes 3 planeter med masser på omkring Jupiters. Ligeledes er der meget, der taler for eksistensen

af flere mindre planeter, hvis gravitationsfelter er for svage til at afsløre deres tilstedeværelse. Dermed finder vi, at Bernards solsystem — og sikkert generelt — er opbygget efter de samme principper som vort solsystem. Denne konklusion er yderst vigtig, idet de kloder, som indtil nu er påvist via astrometrien, i deres natur minder meget om Jupiter, Saturn, Uranus og Neptun, der ingen fast overflade har, og altså ingenlunde kan basere liv. Selv om Bernards solsystem givetvis har terrestiske planeter, må vi dog også her afskrive forekomsten af højerestående organisk materiale, da stjernen jo er en kold rød dværg.

Via Lalande 21185 — endnu en rød dværgstjerne — kommer vi til den yderst interessante Epsilon Eridani, der ligger 10,8 lysår ude i verdensrummet. Denne stjerne minder i særdeleshed meget om vor Sol, selv om lysudsendelsen kun andrager 30%. Dette betyder imidlertid blot, at stjernens »livszone«, kaldet ekosfæren, forskydes ind mod Epsilon Eridani. Temperaturen på ekosfærens planeter befinder sig mellem 0°C og +80°C, forudsat at rotationsmomentet og atmosfærens opbygning ikke afviger stærkt fra Jordens. Denne begrænsning må vi indføre, fordi liv ikke synes at kunne opstå uden frit forekommende vand, mens de nødvendige proteinmolekyler begynder at blive ustabile efter +80°

I begyndelsen så Eridanisystemet imidlertid ud til at være en nitte, idet van de Kamp i slutningen af 1973 efter at have studeret 800 plader kunne meddele, at en planet befandt sig i afstanden af 8 AE fra stjernen, hvilket jo i sig selv var en negativ konstatering (idet det jo svarer til 8 gange Jordens afstand fra Solen). Men ikke nok med det! Dens masse var så stor, at der ikke kunne være tale om en konventionel planet. Dog kunne det heller ikke være en lille stjerne, da den nødvendige temperatur for igangsættelsen af atomare processer, hvilket karakteriserer stjerner, ingenlunde syntes at forekomme. Astronomerne kaldte objektet for en stjerneplanet, men begrebet synes ikke berettiget i dag. Som det var tilfældet med Bernards Stjerne, er der nu mere, der taler for flere mindre planeter, således at vi er fremme ved den nævnte generelle systemstruktur. Vi kan altså her med temmelig stor rimelighed antage, at der i Epsilon Eridani solsystemet eksisterer livsformer! Om det tillige drejer sig om intelligente væsener kan vi naturligvis kun gisne om, men i 1960 søgte man et definitivt svar. Radioastronomer lyttede ihærdigt efter signaler fra en teknisk civilisation, men som det var tilfældet under tidligere forsøg på at modtage et budskab fra stjernerne, blev resultatet negativt. Skulle der nu alligevel befinde sig intelligent liv på en af planeterne, er de imidlertid for længst klar over vor tilstedeværelse her på Jorden, idet vi siden midten af 40'erne ubevidst har basuneret det ud i verdensrummet. Mikrobølger fra de store radaranlæg, som både militæret og videnskaben benytter, spredes således ud fra Jorden med lysets hastighed, og i 1950 nåede denne støj ud til Alfa Centauri, mens den i slutningen af 50'erne passerede bl.a. Epsilon Eridani.

Efter 11,1 lysår finder vi dobbeltstjernen 61 Cygni. De to komponenter omkredser hinanden i en vidtstrakt bane med en omløbstid på 720 år, og deres indbyrdes afstand kommer aldrig under 60 AE. Ifølge van de Kamp skulle der findes i alt 3 større planeter i dette system, 1 omkring 61 Cygni A og 2 om B. Deres baneforhold minder meget om Jordens, men der forekommer flere negative faktorer, der umuliggør dannelsen af liv i disse solsystemer. Hovedsagelig må det her fremhæves, at begge stjerner ligger betænkeligt nær de røde dværges kategori, idet farven er orangerød og lysudsendelsen kun 0,06 samt 0,04% af Solens.

Hvis vi bevæger os længere ud i universet i vor søgen efter sollignende stjerner, støder vi på Epsilon Indi og Tau Ceti i henholdsvis 11,3 og 11,9 lysårs afstand, altså stadig relativ tæt på vor solsystem. Især Tau Ceti er interessant, idet den har netop det samme spektrum som Solen; men Peter van de Kamp har ikke konstateret forekomsten af planeter omkring disse stjerner, så det er ingenlunde relevant at gøre sig tanker om forholdene herude.

Det er i dag definitivt bevist, at det kemiske grundlag for livsprocesser faktisk er til stede i ret store mængder i universet. Den kemiske evolution baserer sig på de sammensatte aminosyrer, hvoraf bl.a. æggehvidestofferne er opbygget. Aminosyre består af kul, der jo spiller en kolossal rolle i hele evolutionen, brint, ilt, kvælstof, svovl og fosfor. Meteoritter har længe været genstand for undersøgelser for at konstatere, om de viser tegn på organisk liv. Der har været megen skepsis overfor de positive resultater, idet meteoritterne først kan opsamles, efter de har haft kontakt med Jordens overflade gennem en ofte lang periode, og dermed været udsat for inficering med jordisk organisk stof. Imidlertid tog sagen

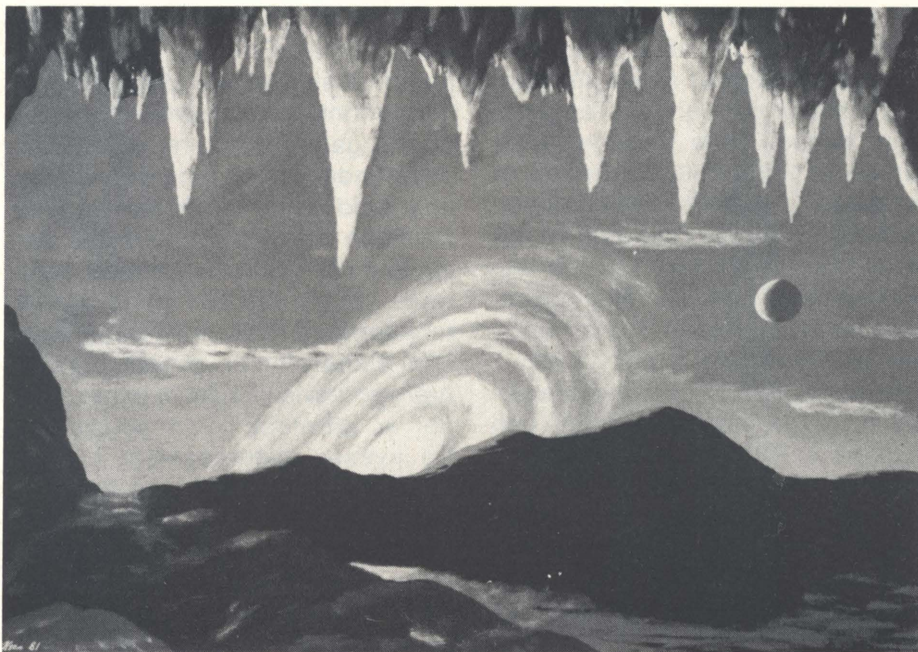

Illustration: René Olsen.

en dramatisk vending i efteråret 1969. Nær byen Murchison i Australien blev der om formiddagen set en enorm ildkugle, der eksploderede flere gange og meteoritfragmenter blev spredt ud over et areal på 1,5 × 6,5 km. Der var adskillige vidner til denne hændelse, og man kunne således i løbet af et par uger lokalisere og opsamle de ialt 5 kg meteorsten. En prøve blev sendt til NASA, hvor videnskabsmænd fandt aminosyremolekyler med en struktur, der ikke forekommer her på Jorden!

Nu kunne det jo være interessant at vide mere om karakteren af de livsformer, der findes andre steder i verdensrummet, og vi må derfor spørge, om evolutionen, sådan som den udformede sig her på Jorden, kan opfattes som en standardmodel for alle andre udviklinger under tilnærmelsesvis lignende forhold. Mens videnskaben for blot 10 år siden var yderst positivt stemt over for denne teori, hælder man i dag mere i modsat retning. Den jordiske evolution kan kun i sine grundprincipper overføres på andre vilkår. Går vi således blot 60 mill. år tilbage i tiden og lader udviklingen begynde fra dette punkt igen, vil der meget sandsynligt opstå andre dyrearter end dem, vi kender i dag, ligesom det er tvivlsomt, om Homo Sapiens overhovedet vil se dagens lys! En klar konsekvens af, at alle mutationer eller livstråde er forskellige i stigende grad med mere komplicerede organismer, er, at vi ingenlunde kan forvente mennesker eller for den sags skyld menneskelignende væsener på nogen anden planet i universet. Homo Sapiens er specielt udviklet til netop et liv i det miljø, vi finder (eller måske rettere fandt) her på Jorden.

Hvis vi her til slut skal prøve at drage en konklusion ud fra vore betragtninger i denne artikel, kan vi med yderst stor sikkerhed fastslå, at der absolut findes livsformer andre steder i universet, sandsynligvis også nær vort solsystem. Kan vi nu overføre dette på UFO-sagen og konkludere, at Jorden bliver besøgt af ikke-jordiske skabninger? Nej, absolut ikke! Det endelige svar på UFOernes gåde skal vi ikke finde ude i verdensrummet, men i UFOrapporterne. De er vores eneste faste holdepunkt, og det er med dette efterhånden temmelig omfattende materiale som grundlag vi skal søge løsningen. Den øgede viden om betingelserne i fremmede solsystemer og muligheden for at finde liv her kan således hverken bevise eller aflive rumskibsteorien.

Litteratur:

Tidskriftet LAFA
Nr. 3 og 4 1969,
Nr. 3 1973,
Nr. 1 1971.

Liv bland miljarder av Stjärnor,
Nils Mustelin,
Lund 1978
(Kan anbefales).

Kalender für Sternfreunde 1981
Paul Ahnert,
Leipzig 1980.

Verdensrummet og Vi,
Paul Bergsøe,
København 1972.

Bogen om Astronomi,
Peter L. Brown,
København 1975.

Tabel over planeter:

Stjerne	Antal	Masse Jupiter = 1	Afstand AE	Omløbstid år
Alfa Centauri C	1	1	0,85	2,5
Bernards Stjerne	3	0,89	1,8	6,1
•		0,69	2,9	12
•		1,15	4,5	26,2
Lalande 21185	1	?	?	?
Epsilon Eridani	1	6	8	25
61 Cygni A	1	15	1,35	1,9
61 Cygni B	2	23	1,08	1,55
•		17	1,19	1,8
BD + 20°2465	1	32	0,54	26,5
70 Ophiuchi A	1	12	6,8	?
70 Ophiuchi B	1	8	5,9	?
70 Ophiuchi 6	1	6	6,0	?

Angivelserne bør tages med forbehold. Der nævnes kun større planeter, da mindre kloder ikke kan konstateres på grund af de yderst små perturbationer.

FEJLKILDER

Ambulancefly med fuldt blus

Af Torben Birkeholm

Under rubrikkken »fejlkilder« bringer vi fra tid til anden eksempler på naturlige fænomener, der kan opfattes som UFO-fænomener, når de observeres under visse forhold og omstændigheder.
Ved at gøre opmærksom på disse feljkilder, håber vi bl.a. at man i højere grad selv bliver i stand til at identificere lignende fænomener.
Samtidlig illustrerer disse eksempler det faktum, at hovedparten af de henvendelser, SUFOI modtager om UFO-observationer, kan forklares. De uidentificerede fænomener — altså de ikke opklarede observationer — behandles andet steds i bladet.

SUFOIs Alarmcentral (06 - 19 88 90) modtog mandag formiddag den 10. august 1981 en opringning fra en mand, der bor i området nord for Viborg. Han fortalte, at han samme morgen havde set og fotograferet er UFO — i dagslys! Sammen med sin kone kørte han i bil mod Viborg. Omkring kl. 07.40 havde de passeret Skals, og fik da øje på to kraftigt lysende »projektører« ud gennem forruden i sydlig retning. Lyset så ud til at stå stille, men »flimrede« noget, og det var som om lyset var rettet lige mod dem. Himlen var overskyet, og observatørerne anslog, at lyset befandt sig i ca. 3 kilometers højde, lige på den anden side af Viborg — ca. 1 km borte.

Det hele så temmeligt mystisk ud, og manden standsede vognen. Han fik fat i sit lommekamera, rettede det mod lyset og trykkede af. Straks derefter sænkede han kameraet for at spole filmen frem, men da han kiggede op igen, var lyset forsvundet fuldstændig! Det var som om nogen havde trykket på en kontakt og »slukket lyset«. Hele observationen varede 30 — 40 sekunder, og der hørtes ikke en lyd.

Oplevelsen efterlod de to i en lidt uhyggelig stemning, men de forsøgte at finde en rimelig forklaring på sagen. Bag det blændende lys var der intet at se — heller ikke da selve lyset blev slukket — og de udelukkede derfor et fly som en mulig forklaring. Det endte med, at manden ringede til SUFOI for at lade foreningen se på sagen.

Lidt syd for Viborg ligger en mindre flyveplads, og for en sikkerheds skyld kontaktede SUFOI personalet på pladsen for at høre, om man dér havde bemærket noget usædvanligt. Man oplyste, at der ikke havde været nogen trafik på pladsen om morgenen, men at SAS-flyet fra Karup til København var startet omkring det opgivne tidspunkt, og der var en mulighed for at dette fly kunne være årsag til fænomenet. På Flyvestation Karup fortalte man, at det ordinære rutefly var lettet fra Karup kl. 07.30, drejede straks til højre

Falck-Air i luften. Foto: Thomas Damm.

og satte kursen direkte mod Kastrup. Dette passede dog ikke helt med den retning UFOet var observeret i, men i øvrigt kunne man ikke umiddelbart give anden forklaring. Derefter gav flyvemeteorologerne oplysninger om vejret i området, der passede temmelig godt med observatørernes angivelser. Det vat overskyet, med skybasen i ca. 2.500 meters højde, og en sigtbarhed på ca. 10 kiometer.

Det var nu fastslået, at fænomenet havde befundet sig i højst 2.500 meters højde, og at man ikke på stående fod kunne give fly skylden for det observerede. SUFOI besluttede så at efterlyse vidner gennem dagspressen, for ad denne vej at få yderligere oplysninger om UFOet. Det var jo på et tidspunkt, hvor mange mennesker var på vej til arbejde, og derfor var der en god chance for at andre havde set lysene. De lokale dagblade var ramt af lock-out, og vi måtte derfor benytte Jyllands-Posten til efterlysningen, der blev bragt dagen efter.

Mystisk lys på himlen

VIBORG — SUFOI, organisationen, som undersøger forekomster af uidentificerede genstande på himlen, modtog i går henvendelse fra et ægtepar i Skals ved Viborg, som følte sig stærkt mystificeret.

Ægteparret havde været kørende i bil kl. 7.40 om morgenen, da de pludselig fik øje på noget, der lignede et par kraftige projektører i en anslået højde af tre kilometer. Manden standsede bilen og stod ud. Han nåede at få taget ét billede af observationen med sit kamera, før lysene pludselig forsvandt.

SUFOI har spurgt flyveledelsen i Karup, som oplyste, at der på det nævnte tidspunkt kun var ét fly i det nævnte område, nemlig SAS-forbindelsen fra Karup kl. 7.30.

SUFOI kan imidlertid ikke få ægteparrets beretning til at passe med, at det skulle være det omtalte fly, de så. Man er derfor meget interesseret i at høre, om andre har set de mystiske lys på himlen. Flemming Rasmussen, (06) 22 59 20, modtager gerne besked, helst efter kl. 12.00.

O.J.

Jyllandsposten 11.8.81.

Vor lokale repræsentant i Midtjylland, Flemming Rasmussen, modtog straks en del henvendelser fra folk, der mente at have set det omtalte fænomen. Den første opringning kom fra en mand, der kom kørende mellem Silkeborg og Viborg på det omtalte tidspunkt. Han havde set et fly, med tændte landingslys, og han mente det var et ambulancefly!

Denne oplysning blev støttet af flere, der havde set det samme, og den endelige bekræftelse indløb om eftermiddagen. En medarbejder ved avisen fortalte nemlig, at »gerningsmanden« havde kontaktet ham! En pilot fra FALCK-AIR havde fløjet fra Odense til Thisted i en lav højde og med tændte landingslys.

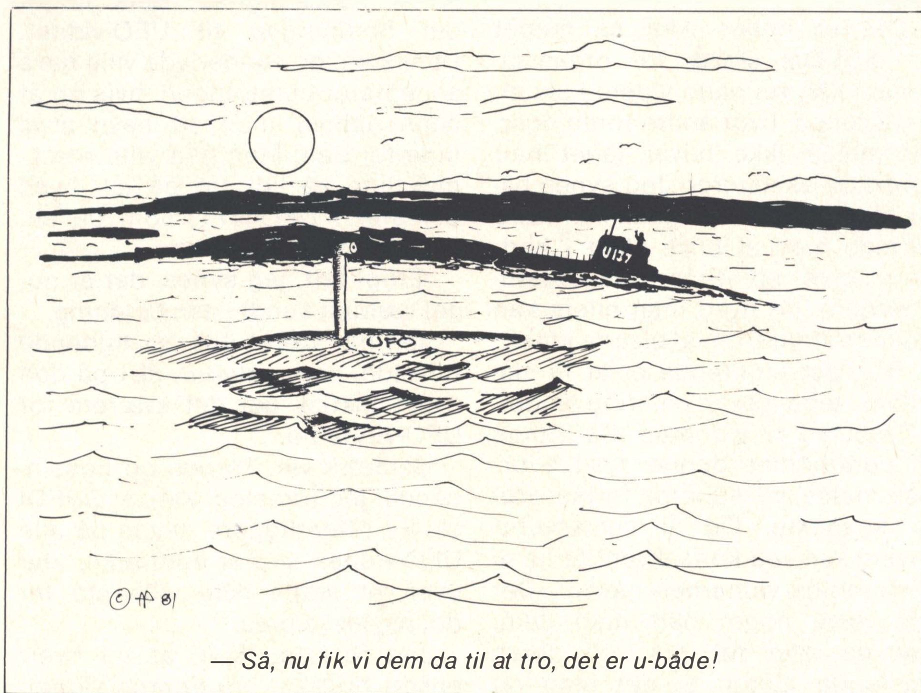

Observatørens foto af »UFOet«.

SUFOI ringede til piloten, Thomas Damm, og fik hele beretningen: Mandag kl. 07.10 startede ambulanceflyet fra Beldringe Lufthavn og fløj op gennem Jylland mod Thisted. Flyvningen foregik i få hundrede meters højde, og af sikkerhedshensyn var begge fremadrettede projektører tændt under hele flyvningen — noget man i øvrigt gør i FALCK-AIR. Ca. kl. 07.40 befandt flyet sig omkring flyvepladsen lige syd for Viborg (hvor personalet intet bemærkede!) på nordlig kurs. Kort tid efter ændrede piloten kursen til 320 grader — nordvest — og fortsatte mod Thisted, hvor han landede præcis kl. 08.00. Piloten havde i øvrigt haft radiokontakt med Flyvestation Karup, bl.a. for at undgå SAS-flyet.

»Ufoets« forsvinden, der mystificerede observatørerne, skyldes simpelthen, at de temmelig koncentrerede lyskegler pegede væk fra observatørerne, da kursen blev ændret. Afstanden til flyet har været så stor, at kun lyset kunne ses.

Takket være en hurtig indsats og venlig hjælp fra myndigheder, presse og befolkning lykkedes det at opklare denne sag. SUFOI ønsker her at takke de implicerede. □

— Så, nu fik vi dem da til at tro, det er u-både!

SYNSPUNKT

UFO-sagen og pressen

Af Per Borgaard.

Min artikel i UFO-NYT 4/81 om pressen og UFOerne var åbenbart et eksempel på, hvor svært det er at kommunikere. SUFOIs næstformand, Torben Birkeholm, demonstrerede i lederen i nr. 5, at artiklen kunne misforstås totalt.

Jeg kritiserede SUFOIs politik med at hemmeligholde navne på UFO-vidner. Det har Torben opfattet sådan, at jeg »beklagede de ringe muligheder, journalisterne har for at få førstehåndskontakt med observatørerne«.

Bevares, det gør jeg også — men mere for SUFOIs og UFO-problemets skyld end for avisernes. De eksisterer nogenlunde lige godt eller dårligt, selv om de går glip af en UFO-nyhed engang imellem. Det gør de jo alligevel, fordi SUFOI sjældent får nyhederne frem til pressen, mens de *er* nyheder.

Det er heller ikke så meget for SUFOIs skyld, for organisationen kan vel halte videre i skumringszonen, hvor andre foreninger, der heller ikke bliver taget helt alvorligt, eksisterer. Jeg synes bare ikke, SUFOI i længden kan være tilfreds med at blive slået i hartkorn med spiritister, huljordstilhængere, og hvad man ellers kan komme i tanke om af bizarre ideer.

Nej, det afgørende er at få slået hul i tabu-muren omkring emnet. *Af hensyn til vidnerne.* Så længe vi opretholder denne tys-tys-fornemmelse, vil vidnerne fortsat være suspekte. Og vi cementerer mystikken ved konsekvent at hemmeligholde vidnernes navne. »Der må være noget galt med dem, når de ikke tør stå ved deres påstande. Enten er det løgn og digt, eller også er de lidt småtossede . . .«

Jeg havde en klassisk oplevelse, da jeg refererede UFO-NYTs omtale af den unge sønderjyde, der fra sin traktor så to små flyvender objekter passere så lavt, at han kunne se ned på dem.

Efter et resumé i Jydske Tidende blev jeg ringet op af en nabo til det område, hvor observationen fandt sted. Han ville vide, hvem vidnet var. Jeg svarede, at jeg ikke anede det, og at SUFOI ikke ville give ham navnet.

— Så tror jeg sgu, det er løwn, sagde den gode landmand. Der er ingen af mine naboer, der ikke turde lægge navn til, hvis de oplevede sådan noget. Næ, det er en historie, de har fundet på for at sælge deres blad!

Det siger dels noget om UFO-NYTs troværdighed, dels noget om holdningen til UFO-vidner. Denne solide sønderjyde ville have accepteret beretningen, hvis en af hans naboer med sit navn stod inde for den. Men han ville »dæl'-me« lige så lidt tro på alt, hvad der står i UFO-NYT, som på alt, hvad der står i aviserne.

Ærligt talt, jeg synes, der er noget vældigt sundt i den holdning.

Jeg har været ude for lignende tilfælde, som antyder, at I på den måde faktisk gør det sværere for UFO-vidnerne.

Bemærk vel, Torben og ligesindende, jeg foreslog ikke, at SUFOI skulle offentliggøre navne på alle UFO-vidner. Jeg er udmærket klar over, at nogle ikke ville stå for det psykiske pres.

Jeg foreslog kun, at I i hvert enkelt tilfælde bør spørge vidnet, om han/hun har noget imod at lægge navn til sin beretning.

Jo flere der vil stå frem, jo større breche bliver der slået i tabu-muren omkring UFO-observationer.

Det er så nemt at slå en »historie« i avisen eller i UFO-NYT hen som opdigt. Det er langt sværere, hvis det er ens egen, jordbundne nabo, der bevidner den. Hvis Jens Petersen har været en fornuftig mand i ti-tyve år, er man mere forsigtig med at påstå, at det er rablet for ham. Især hvis han fortsat er en fornuftig mand i alle andre henseender.

Vi skal have den tabu-mur væk *— først og fremmest af hensyn til UFO-vidnerne selv.* Både her i lande og i udlandet har jeg set det anslået, at kun en af ti observationer bliver rapporteret. Den ene, der taler med SUFOI eller andre om observationen, får forhåbentlig et normalt forhold til sin oplevelse som en oplevelse på linje med andre.

Men hvad med de andre ni, som måske ikke engang aner, at SUFOI eksisterer, og som vel endnu vogter sig for at henvende sig til deres lokalavis?

De står ene med problemet: Er jeg ved at blive tosset? Skete det virkelig, eller tog jeg første skridt mod Sct. Hans/Middelfart/Augustenborg? Sker det igen? Er der andre, der har oplevet sådan noget? Hvad ville politiet sige, hvis jeg fortalte dem det? Hvad ville naboerne sige? Eller familien? Eller — værst — ægtefællen?

Sålænge vi opretholder fornemmelsen af, at UFO-oplevelser er lige så tabu, som sex var under

Dronning Viktoria, vil en del UFO-vidner kapsle disse oplevelser inde i sig selv og leve med dem som en byld i sindet. Er de psykisk svage nok, kan den måske virkelig forgifte deres sind og sende dem på et statshospital med nervesammenbrud før eller senere. Og selv dér er det ikke sikkert, at de vil turde fortælle om oplevelsen — for så vil man da først for alvor tro, de er sindssyge

Men hvis de f. eks. en dag eller to efter hændelsen kunne læse i avisen, at en nabo eller genbo eller tilfældig forbipasserende også havde set fænomenet, ville denne psykiske byld være helbredt, inden den nåede at blive øm.

Et biprodukt af en holdningsændring mod større åbenhed ville sandsynligvis være, at SUFOI fik mere materiale at arbejde med — fordi folk mere frimodigt ville komme frem med deres oplevelser og gøre det hurtigere end nu, hvor UFO-vidner ofte først beslutter sig til at tale flere år efter oplevelsen.

SUFOI ville måske betragte det som hovedeffekten — men jeg finder det personligt mere alvorligt på kort sigt, at hundreder, måske tusinder i Danmark alene lever med denne frygt og usikkerhed som en usynlig albatros om halsen.

Det kan vi ikke være bekendt, især ikke SUFOI, hvis erklærede mål netop er at oplyse om UFO-erne. Med den nuværende opretholdelse af hemmelighedskræmmeriet gør man de mennesker en gevaldig bjørnetjeneste.

Som indvending mod mit forslag har jeg hørt argumentet, at »selv om folk siger ja til at få deres navn frem, kan de ikke overskue konsekvenserne«.

Det argument er den mest modbydelige formyndermentalitet, jeg kan forestille mig.

Hvis det er personligt myndige mennesker, altså voksne, burde I takke dem i stedet for slå dem i hovedet med jeres bedreviden. Hvis I advarer dem mod at sige ja, vil I — i hvert fald i nogle tilfælde — igen give dem fornemmelse af, at der trods alt er noget suspekt og unormalt i at have observeret et UFO.

Det er lige netop det, vi skal væk fra.

Torben kommer med en lidt polemisk bemærkning om, at man kender flere uheldige eksempler, hvor pressen er kommet før SUFOI. Det tror jeg såmænd gerne. Som mere eller mindre aktiv »ufolog« siden 1954 har jeg også oplevet adskillige uheldige tilfælde, hvor rapportoptagere er kommet først og har sat sagesløse UFO-vidner så mange fluer i hovdet, at de bagefter var pløkforvirrede og/eller skrækslagne.

Det *er* vi forhåbentlig kommet væk fra. Var det så ikke en idé at komme et skridt videre?

Endelig anfører Torben, at SUFOI har pligt til at beskytte sine kilder (også, hvis de ikke ønsker beskyttelse?). Det har journalister også, så det skulle ikke være noget problem. Meget få aviser ville drømme om at bringe et UFO-vidnes navn uden vidnets accept (medmindre det allerede står på tryk andetsteds).

Måske ville de i stedet droppe historien, fordi dens troværdighedsgrad blev for lille uden navnet. Men det ville jo så blot være samme situation som nu, hvor beretningerne alligevel ikke kommer i aviserne . . .

Prøv at tænke det igennem endnu engang. Efter min opfattelse bør nødvendigheden af at rive tabu-muren ned veje tungest. Af hensyn til nuværende og kommende »skjulte UFO-vidner«, som i al stilhed kæmper deres indre kamp mod frygten for, at de ikke er mentalt raske.

De findes. Og de bør have en hjælpende hånd fra SUFOI og fra de UFO-vidner, der føler sig stærke nok til at give dem den.

— — —

Redaktionens kommentar: Vi mener, dette punkt er meget væsentligt at få belyst — især fra dem, *der selv har set UFOer!* Vi beder derfor om kommentarer, ikke mindst fra UFO-vidner.

Red.

SYNSPUNKT

Holdninger til ETI

Af Don C. Donderi

Resumé: Videnskabens holdning til UFO-sagen i dag gennemgås og sættes op over for den stigende interesse for kommunikation med udenjordiske intelligenser (ETI). Den bevidste afvisning af UFOer i forbindelse med ETI begrundes med en stivhed i de almindelige udbredte begrebsrammer, Bayesisk tænkning med en meget lille sandsynlighed for ETI-hypotesen og et meget dårligt »signal/støjforhold« i de offentligt tilgængelige oplysninger. På den anden side tyder interessen for ETI på en delvis anerkendelse af, at UFOer er noget udenjordisk.

Kenneth Arnolds rapport i 1947 (1) — efterfulgt af 31 år med moderne bevisførelse omfattende elektroniske og fotografiske data, suppleret med omhyggeligt efterkontrollerede vidneudsagn — har ikke fjernet nogen skepsis hos modstanderne af fænomenet UFOer. Thomas Jeffersons mening om meteorrapporterne fra Frankrig i det 19. århundrede: »Jeg finder intet overraskende i stenregnen i Frankrig... årsagen er franskmændenes livlige fantasi... den får ting, der aldrig er sket, til at blive virkelighed for ham, og han fortæller så om dem i god tro.« (2), udtrykker en opfattelse, som man lige så ofte kan møde i dag, når beviserne ikke stemmer overens med den forud indtagne mening.

Siden Jeffersons dage er der sket store fremskridt i forståelsen af bevisførelsens psykologi, når det drejer sig om naturvidenskabelige forekomster (3), og i forståelsen af hvad der i et menneskes personlige psyke får en ellers intelligent og rationelt tænkende person til med god samvittighed at vende det blinde øje til besværlige beviser. Freud har lært os, at ting, der umiddelbart bliver overset og udadtil afvist, kan påvirke vor adfærd ubevidst i en retning, der ikke direkte er knyttet til det afviste (4).

Jeg håber i denne artikel at kunne forklare, hvorfor det falder så let for videnskaben at ignorere UFO-beviserne, hvordan beviserne (omend ubevidst) har påvirket de almindelige kosmologi-begreber blandt videnskabsmænd, og hvilken virkning beviserne kan få i den nærmeste fremtid.

Vi begynder med et paradoks. Der er en voksende overbevisning, en overbevisning med penge i ryggen, om, at intelligent liv findes andre steder i universet. Antallet af forskellige planeter med intelligent liv kan ikke bestemmes nøjagtigt, men nyere beregninger — baseret på vurderinger af antallet af sollignende stjerner, sandsynligheden for, at der findes en beboelig planet i nærheden af sådan en stjerne samt den formodede levetid for en civilisation på hver enkelt sådan planet — giver den vurdering, at der kan være intelligent liv ca. en million steder bare i vor galaxe (5). Seriøse og kostbare forsøg på at sende radiomeddelelser såvel som at lytte efter meddelelser fra vor galaxe blev forsøgt med Project Ozma (6). Nye og endnu mere kostbare forsøg er forberedt og endog godkendt af et officielt multinationalt symposium (7).

De samme mennesker, som søger efter udenjordisk intelligens med radioteleskoper, forkaster UFO-fænomenet som noget, der ikke har den ringeste forbindelse med efterforskning efter udenjordisk liv. Carl Sagan, eksobiolog og en af de mest fremtrædende i efterforskningen efter udenjordisk intelligens, siger for eksempel! »Interessen for uidentificerede flyvende objekter stammer måske ikke så meget fra videnskabelig nysgerrighed som fra uopfyldte religiøse behov... På nuværende tidspunkt findes der intet bevis, som utvetydigt forbinder de forskellige flyvende tallerken- og kontakt-beretninger med udenjordisk intelligens.« (8).

Grunden til disse modstridende standpunkter er ikke UFO-bevisets utilstrækkelighed, som ellers er den almindelige skeptikers forklaring. Derimod er videnskabens overbevisning om værdien af en søgning efter udenjordisk intelligens baseret på en ubevidst godkendelse af UFO-beviserne og på andre kilder. UFO-skeptikerne afviser de empiriske data, når deres videnskabelige betænkelighed ikke kan acceptere et beviseligt, men uforklarligt fysisk fænomen. Ved at godtage den »fjerne« udenjordiske intelligens som en erstatnings-hypotese, anerkender skeptikerne delvis det-

te bevismateriale, uden at det bringer forstyrrelser i den organiserede videnskab, som tjener og betjenes af skeptikerne.

Videnskaben er et område, der hverver frivillige med forskellige motiver og evner. De fleste videnskabsmænd er ikke fornyere, men problemløsere, som løser problemerne efter godkendte retningslinier og med godkendte redskaber. Disse mennesker accepterer de gængse paradigmer, som Kuhn udtrykker det (9), og disse gængse paradigmer er svære at ignorere. En generation af fysikere havde besvær med de paradigme-nedbrydende, men bekræftede konklusioner af Einsteins relativitetsteori. Einstein selv havde svært ved at acceptere sandsynlighedsparadokserne i kvantemekanikken.

UFO-beviserne passer ikke ind i noget videnskabeligt mønster, der er acceptabelt i dag, og da alle videnskabsmænd arbejder efter et afstukkent mønster, er der ikke plads til nogen enkel og »fantasiløs«, videnskabelig tolkning af UFO-materialet som et sammenhængende nyt fænomen, der kræver forklaring. For den eneste tilstrækkelige forklaring ville kræve en total nytænkning, som de færreste videnskabsmænd er villige til at begive sig ud i.

Der findes selvfølgelig flere lettere og mere acceptable »forklaringer« på UFOer. Der er mange, der omtaler UFOer som noget religiøst, men dette har meget lidt med UFO-bevismaterialet at gøre. Visse grupper af UFO-»troende« har trukket et religiøst budskab ud af UFO-fænomenerne og præsenterer deres budskab snarere end bevismaterialet for resten af verden (10). Dette har gjort det let at sammenkæde alle UFO-data med »UFO-religion«. At affærdige bevismaterialet som psykologiske fænomener har, som det tidligere er vist, imidlertid ikke noget med videnskabelig naturforståelse at gøre (11).

De fleste videnskabsmænd er ikke fornyere, men problemløsere, som løser problemerne efter godkendte retningslinier og med godkendte redskaber.

En anden forklaring på UFO-materialet er, at det drejer sig om virkelige fænomener snarere end religiøse eller psykologiske, men at de er af optisk eller meteorologisk oprindelse. Astronomen Donald Menzel mente, at fænomener som bisole om dagen og lysbrydninger om natten skabte UFOerne (12).

I masser af tilfælde passer hverken de religiøse eller meteorologiske forklaringer på de foreliggende data, men bruges dog ofte som svar af videnskabsmænd, når de ved selskabelige sammenkomster får spørgsmål om UFOer.

En anden grund til, at UFO-materialet ignoreres af videnskaben, er det store indhold af »støj« i forhold til »signalet« i de offentligt tilgængelige oplysninger. Prisen for at udskille signalet i en UFO-undersøgelse er stadig så høj, at det egentlig udgør det største problem for

Illustration: Dezsö Sternoczky.

UFOlogien. Den videnskabsmand, som ikke er korrekt informeret, generaliserer ukorrekt ud fra avisoverskrifter og antager derfor, at signal/støjforholdet i aviserne er lig med signal/støjforholdet i hele UFO-materialet. Der er endnu langtfra nogen almindelig viden om, i hvor høj grad UFO-data, som bliver fremlagt til en seriøs undersøgelse, allerede *er* blevet sorteret. En samvittighedsfuld, men dårligt orienteret videnskabsmand, som er vidende om den »religiøs-psykologiske« og den »meteorologisk-optiske« klassifikation samt har kendskab til den store mængde »støj«, kan være undskyldt, hvis han antager, at de to ordinære klassifikationer gælder for det hele, når først det støjfyldte materiale er blevet vurderet rigtigt.

Der er endnu en god grund til, at videnskabsmænd, som kender de almindelige forklaringer og har et løseligt kendskab til materialet, ikke er så tilbøjelige til at anerkende UFOer som noget udenjordisk eller blot at afvise de gængse forklaringer og gå ind for, at yderligere undersøgelser af sagen er nødvendige. Grunden er, at de forhåndenværende beviser altid tolkes i lyset af forudfattet overbevisning. Hvad der er sandt i de bayesiske statistiske formlers ræsonnement, er også sandt i den uformelle videnskabelige tænkning. En af Bayes sætninger lyder som følger: En hypoteses givne sandsynlighed, beviset givet, er proportional med hypotesens begyndelses-sandsynlighed ganget med hypotesens betingede sandsynlighed, erfarings- eller observationsresultatet givet (13). Ifølge dette vil en hypotese, hvis begyndelses-sandsynlighed er sat til 0, aldrig, uanset beviserne, få en slut-sandsynlighed, der er større end 0. Det betyder, at en videnskabsmand, der mener, at den hypotese, at UFOer skulle være udenjordiske, har en begyndelses-sandsynlighed på 0, vil få en slut-sandsynlighed på 0 uanset beviserne. En begyndelses-sandsynlighed på 0 harmonerer med en mental indstilling, der ikke vil godkende fysiske begivenheder — det være sig sete, elektromagnetiske eller fotografiske — som UFO-bevismateriale. Bliver denne videnskabsmand tvunget til at anerkende eksistensen af UFO-beviser, vil han gennemføre en sandsynlighedsberegning baseret på en høj begyndelses-sandsynlighed for den »religiøse« eller »meteorologisk-optiske« hypotese og hellere bibeholde sin forkærlighed for disse hypoteser som forklaring end at behandle beviserne som et modeksempel til de eksisterende paradigmer.

Blandt de fleste videnskabsmænd er der en klar afvisning af UFO-materialet: en afvisning forudset i Kuhns analyse af ændringerne i videnskabens paradigmer som følge af de bayesiske formler. Afvisningen støttes også af den fejlagtige formodning, at der alligevel er for megen støj i (UFO-) materialet til, at det kan bruges til noget. Men trods dette er der en stærk og udbredt »tro« på eksistensen af ETI!

UFO-beviserne passer ikke ind i noget videnskabeligt mønster, der er acceptabelt i dag, og da alle videnskabsmænd arbejder efter et afstukkent mønster, er der ikke plads til nogen enkel og »fantasiløs«, videnskabelig tolkning af UFO-materialet som et sammenhængende nyt fænomen, der kræver forklaring.

Den fornuftsmæssige baggrund for denne tro skal nok søges i, at vort syn på universet har ændret sig, så man nu regner med, at liv som vores kan have udviklet sig på et langt større antal planeter end tidligere antaget. Der opdages et stigende antal sol-lignende stjerner (14) med usynlige ledsagere, som meget vel kan være planeter (15). Dette øger muligheden for udenjordisk liv, men gør det hverken sandsynligt eller påviser eksistensen af det. Når man kun har dette tynde fernis-lag af noget, der er en mulighed for, hvad kan da forklare den aktuelle respektable interesse for kommunikation med udenjordisk intelligens? Videnskabsmænd, som er bundet af et afstukket mønster, er sjældent villige til at efterprøve en hypotese, som ligger langt fra deres »naturens fakta«. Alligevel er der videnskabsmænd, som søger efter udenjordisk liv, både ved at sende radiosignaler ud i rummet og ved at lytte efter intelligente svar.

Her kan den psykologiske viden komme med en mulig forklaring. Begrebet ubevidst blev meget anvendt af det 19. århundredes psykologer, nok hovedsagelig af Sigmund Freud. Freud mente, at neurotiske menneskers adfærd — og for den sags skyld også almindelige menneskers — kunne forklares af ting, de ikke selv var klar over. Freud opstillede en teori om personligheden, baseret på den antagelse, at mentale processer undertrykker visse ubehagelige tildragelser. Ifølge Freud var de ubevidste motiver oftest sexuelle eller agressive (16).

Begreberne det ubevidste og fortrængning af ubevidste emner spiller ikke længere så stor en rolle i den psykologiske terapi, men er dog stadig væk vigtige for at forstå det menneskelige sind. Den moderne psykologiske terapi-behandling bevirker til tider, at ting, der var ude af hukommelsen ved behandlingens start, dukker op igen. Disse ting er ikke, som Freud forestillede sig, begrænset til at omfatte sexuelle og agressive drifter (17). Der kan derfor være ubevidste oplevelser, som aldrig bliver bevidst erkendte, men alligevel påvirker og afgjort har en virkning på den aktuelle adfærd.

Jeg (D. C. Donderi) vil påstå, at den voldsomme interesse, som videnskaben udviser for forsøg på at kommunikere med udenjordiske intelligenser, til dels er motiveret af indtryk af UFO-materiale, på samme tid som videnskabsmanden kan nægte bevidst at anerkende denne kilde. Den »videnskabelige« ETI-interesse er til dels et rationelt, men urealistisk forsøg på at beskæftige sig med det problem, der er opstået af de mange UFO-observationer, på en måde, som er acceptabel for den etablerede videnskabs opfattelse af universet. Denne adfærd virker begrænsende på den frygt, der ville blive fremkaldt ved at acceptere den mulighed, at UFO-fænomenet er af udenjordisk oprindelse. Der er to grunde til denne frygt. For det første er der det intellektuelle ubehag, der frem-

kommer, når et videnskabeligt mønster bliver omvæltet på bekostning af et andet. For det andet er der frygten for, at vor eksistens og vore samfund vil blive truet ved en kontakt med en anden og teknologisk bedre udrustet udenjordisk civilisation. Denne frygt var adskillige videnskabelige deltagere i en konference for nylig om kommunikation med udenjordiske intelligenser hurtige til at afvise, skønt faren er yderst reel, hvilket man har kunnet se ved kontakter mellem teknologisk set forskellige civilisationer her på Jorden. En interesse for kommunikation med ETI kan bestemt ikke retfærdiggøres videnskabeligt på baggrund af de opnåede resultater på dette område. Som en kritiker (og også kritisk over for UFOer) har bemærket: »Eksobiologi er stadig en »videnskab« uden data, derfor er det ikke en videnskab.« (19).

Konsekvensen af denne teori er, at efterhånden, som der kommer flere og flere beviser for UFO-aktivitet, vil tilskyndelsen til at søge efter lang-distance kontakt med udenjordiske intelligenser vokse sig stærkere, da tilskyndelsen er næret af UFO-bevismaterialet, som på nuværende tidspunkt er betydelig bedre end de resultater, radioastronomerne har opnået i deres søgen efter ETI.

Engang i fremtiden vil UFO-beviserne sandsynligvis blive så klare, at ansvarlige videnskabsmænd ikke længere kan afvise dem som værende »psykologiske-religiøse« eller »meteorologisk-optiske«. Til den tid vil de samlede data snarere blive set som et modeksempel på paradigmerne end en gåde, som skal forklares med en henvisning til den anerkendte viden (20). Til den tid må vi se i øjnene, at vi står over for en eller flere teknologisk set højerestående udenjordiske civilisationer.

Der er ingen fordel ved at udsætte denne intellektuelle og følelsesmæssige regnskabets time. Ansvarsbevidste forskere af UFO-data bør fremlægge deres beviser så klart og omhyggeligt, at de kan accepteres af videnskaben som legitime at beskæftige sig med. Så kan beviserne ikke længere — på grund af utilstrækkelige oplysninger eller mangelfulde analyser — afvises som værende enten religiøse-psykologiske eller optisk-meteorologiske af de mange intelligente, samvittighedsfulde og fantasirige (inden for deres begrænsning) videnskabsmænd, ingeniører og bureaukrater, som i sidste instans, når anerkendelsen til slut kommer, må tage sig af de problemer, der så vil vælte ind over os. Thomas Kuhn har det sidste ord om den omhu, med hvilken man bør fremlægge bevismaterialet: »Den almindelige videnskab sigter ikke mod nyheder i kendsgerninger eller teorier; og når de er heldige, finder de det heller ikke... Nyheder dukker almindeligvis kun op for den, der — når han med bestemthed ved, hvad han bør forvente — er i stand til at opdage, at noget er gået galt.« (21).

De samme mennesker, som søger efter udenjordisk intelligens med radioteleskoper, forkaster UFO-fænomenet som noget, der ikke har den ringeste forbindelse med efterforskning efter udenjordisk liv.

En interesse for kommunikation med ETI kan bestemt ikke retfærdiggøres videnskabeligt på baggrund af de opnåede resultater på dette område.

Litteraturhenvisninger:

(1) Ruppelt, Edward J. The Report on Unidentified Flying Objects, side 26-29. New York: Ace Books, 1956.
(2) Padover, Saul K. (red.), The Complete Jefferson, side 1030. New York: Duell, Slone & Pearce, 1943.
(3) Kuhn, Thomas S. The Structure of Scientific Revolutions, 2. udgave. Chicago: University of Chicago Press, 1970.
(4) Freud, S. »The Interpretation of Dreams«, side 544-546 i A.A.Brill (red.), The Basic Writings of Sigmund Freud, New York: Modern Library, 1938.
(5) Sagan, C. Communication with Extraterrestrial Intelligence, side 164-166. Boston: MIT, 1973.
(6) Sagan, C. op. cit. side 230-315.
(7) Sagan, C. op. cit. side 352-356.
(8) Sagan, C. »Unidentified Flying Objects« fra Encyclopedia Americana, New York: Grolier, citeret i Repræsentanternes Hus-høringen for videnskabs- og astronautik-komiteen 29. juli 1968. Washington: U.S. Government Printing House 1968.
(9) Kuhn, Thomas S. op. cit. side 43-50.
(10) Michell, John. The Flying Saucer Vision: The holy Grail Restored, London: Sidgwick and Jackson, 1967.
(11) MacKay, Charles. Extraordinary Popular Delusions and the Madness of Crowds, New York: Farrar, Straus & Giroux, 1932.
(12) Menzel, Donald H. »UFO: Fact or Fiction«, side 198-200. I Repræsentanternes Hus-høringen, op. cit.
(13) Lindley, D. V. Introduction to Probability and Statistics from Bayesian Viewpoint, side 6-42. Cambridge, England: Cambridge University Press 1965.
(14) Elsasser, W. M. »Earth« fra Encyclopedia Britannica, vol. 7, side 846-852, 1965.
(15) Abt. Helmut A. »The Companions of Sun-like Stars«. Scientific American, 1972, vol. 236, side 96-105.
(16) Freud, S. op. cit. side 546-549.
(17) Wolpe, J. Psychotherapy by Reciprocal Inhibition, side 94-95, Stanford: Stanford University Press 1958.
(18) Sagan, C. Communication with Extraterrestrial Intelligence, side 362-364, op. cit.
(19) Simpson, G. G. fra Communication with Extraterrestrial Intelligence, C. Sagan, side 362-364, op. cit.
(20) Kuhn, T. S. op. cit. side 78-80.
(21) Kuhn, T. S. op. cit. side 65.

Journal for Ufo-Studies, Vol 1, nr. 1/FR(IOKj.).

NYT OM McMINNVILLE-FOTOS

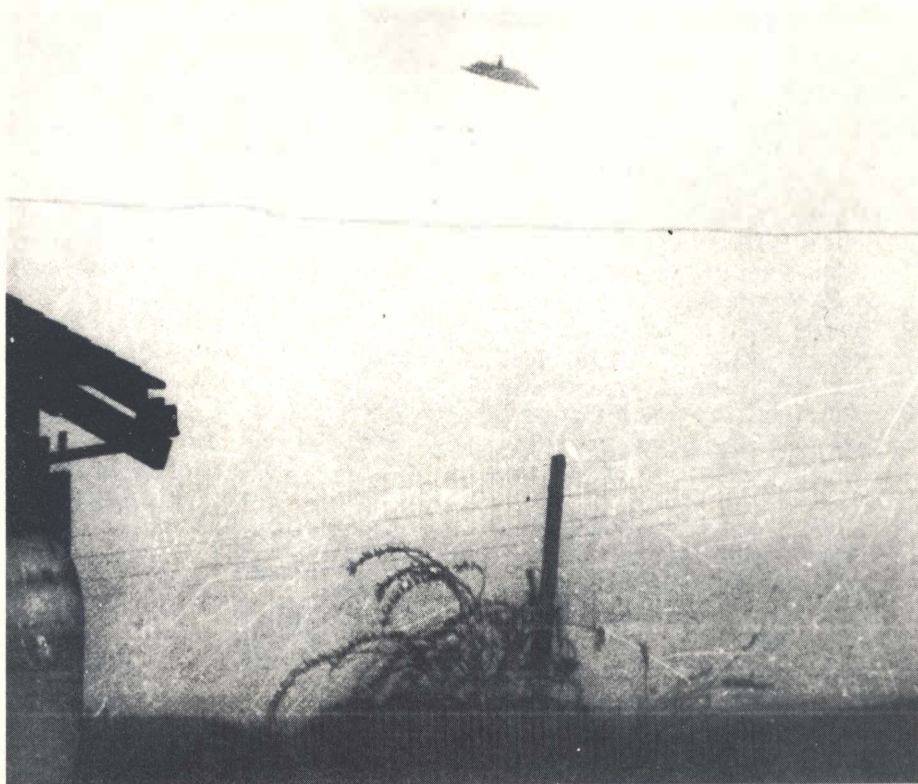
20–30 meter i diameter!

Af Kim Møller Hansen

SUFOI modtager hver dag informationer fra mange udmærkede kontakter verden over om undersøgelser af højaktuelle og ældre UFO-tildragelser. Især de klassiske UFO-tilfælde, der jo ofte fremdrages som bevis for UFO-fænomenets eksistens, er til stadighed genstand for grundig granskning. De mest interessante oplysninger vil vi selvfølgelig bringe her i UFO-NYT, når tiden, spaltepladsen og efterforskningsarbejdet muliggør det.

I UFO-NYT nr. 2, 1981 behandlede vi Paul Trents to UFO-fotos fra McMinnville i 1950. Som det fremgik af artiklen, er eksperterne uenige om, hvad det er, Trent fotograferede. Dr. Bruce Maccabee og Dr. Hartmann mener, at billederne virkelig viser et uidentificeret flyvende objekt, medens Philip Klass og Robert Sheaffer er af den overbevisning, at det skiveformede objekt med tårnet blot er en model ophængt i en snor under telefonledningerne.

Her skal redegøres for nogle supplerende oplysninger om denne interessante sag.

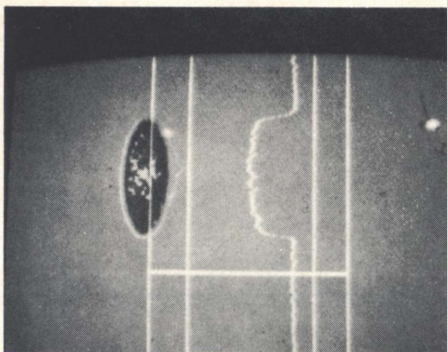
Det ene af Paul Trents 2 fotografier fra 1950.

Computeranalysen

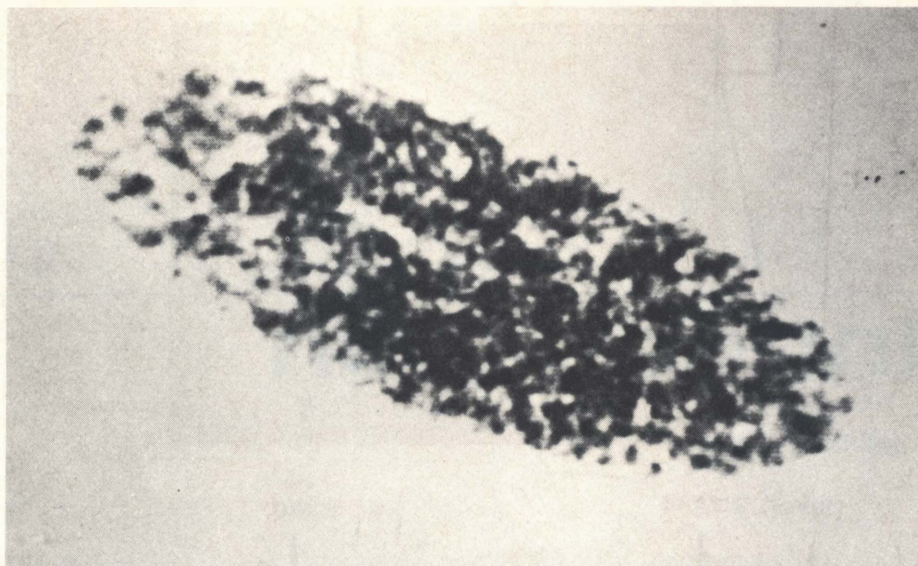
Ground Saucer Watch har, som nævnt tidligere, »godkendt« Trents billeder på grundlag af den computerfotografiske analyse.

I GSW's 17-sider lange rapport om fotoanalysen finder man mange spændende oplysninger om det fotograferede objekt. Computeren afslørede følgende:

1) Objektet har en *fast form.*
2) Profileringen (se også artiklen »EDB-analyser i USA« i UFO-NYT 2/81) viste, at *UFOet er skiveformet og tredimensionelt.*
3) Farvekontureringen og digitaliseringen viste også et skiveformet objekt.
4) *Objektet befinder sig meget langt fra kameraet.* Digitaliseringen viste, at objektet har en lysere gråtone end skyggerne på udvalgte steder på garagen. Dette antyder, at UFOet virkelig befinder sig i stor afstand fra vidnerne. Dette understøttes af, at kanterne på genstande i billedets forgrund, f.eks. telefontrådene og garagen, er meget skarpere end objektets kant.
5) En ophængt model skulle være perfekt konstrueret for at kunne give de detaljer, fotografierne rummer. Modellen skulle derudover have nogle lyskilder i bunden og en forholdsvis kraftig snor til at holde model og strømforsyning oppe.
   En elektronmikroskopisk undersøgelse af de originale negativer afslører ingen snor eller andet mistænkeligt mellem UFOet og telefontrådene. Kantfremhævning af objektet og omgivelserne viste heller ingen snore.
   GSW er iøvrigt overbevist om, at Paul Trent og hustru ikke er i besiddelse af de tekniske raffinementer og færdigheder, der skal til for at iscenesætte et sådant nummer.
6) Begge fotos blev digitaliseret og sammenlignet, hvorved der viste sig en ubetydelig forskel i skyggernes tæthed på objektet på de

Trent-UFOet er her farvekontureret og profileret. Den lodrette linie gennem UFOet er en såkaldt profilerings-cursor. Den 3. lodrette hvide linie viser resultatet af denne »gennemskæring«: UFOets tværsnitsprofil — der viser at UFOet er skiveformet.

Digitaliseret billede af UFOet. Ud fra dette billede kan teknikerne få en hel del at vide om objektets form, tæthed og lysudstråling. Når billedet sammenlignes med digitaliserede udgaver af andre genstande på samme billede, hvor afstandene er kendte, kan objektets størrelse og afstand fra kameraet beregnes.

to fotos. Disse målinger samt skyggernes størrelse og placering viser, at *de to fotos er taget med mindre end 5 minutters mellemrum.*

7) Objektet er meget stort — omkring *20-30 meter i diameter!* Dette resultat — som GSW er sikker på er rigtigt — nåede man frem til ved at måle billedcellernes (kaldet pixels) opløsning på UFOets kant og sammenligne måleresultatet med måleresultater af andre genstande på billedet, hvor afstanden er kendt.

8) *Objektets overflade reflekterer lys ligesom højpoleret metal.* Dette bekræfter Trents vidneudsagn om, at objektet var »sølvagtigt«.

9) Billederne er ifølge computeranalysen taget *mellem klokken 7.30 og 8.00.* Dette strider imod det observationstidspunkt vidnerne opgav (kl. 19.30). Dette er imidlertid den eneste uoverensstemmelse, GSW fandt mellem observationsberetningen og billederne.

Tidspunktet kan bestemmes ved at måle længden på skyggerne under tagudhænget på garagen. Yderligere forsøg og efterforskning har endvidere fastslået solens højde på observationstidspunktet. En solvinkel på 22-25° giver skygger svarende til dem, der findes på UFOet.

Hvem skal man tro?

Ud fra computeranalysen kunne det se ud til, at Klass & Co har ret m.h.t. observationstidspunktet. På den 2. Internationale London UFO-Kongres i maj 1981 var Dr. Bruce Maccabee en af hovedtalerne. Maccabee redegjorde for sine seneste opdagelser bl.a. angående Trent-billederne.

Dr. Maccabee har eksperimentelt eftervist, at en sky, der står modsat solen, kan give et så kraftigt genskær, at der kan dannes skygger på den »forkerte side« af bygninger o.lign. En skygge forårsaget af direkte sollys er skarp, medens en skygge, der skyldes genskin, vil være »blød«. Maccabee har sammenlignet forsøgsresultaterne med målinger fra billederne, og det viser sig, at skyggen på garagevæggen under tagudhænget er af den »bløde natur«. Billederne kan derfor godt være taget kl. 19.30, som vidnerne fastholder.

Hermed er en af Klass' og Sheaffers hovedargumenter for et falskneri ved at smuldre bort. Maccabees resultater bekræfter Dr. Hartmanns hypotese fra 1967. Hartmann mente, at skyggen var fremkommet ved, at lys (fra solen i vest) er blevet reflekteret af skydækket og derved har oplyst den østlige garagevæg.

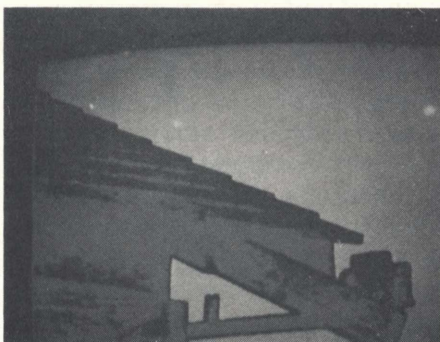
Trent fortalte i rapporten til Luftvåbnet, at billederne var taget med højst 30 sekunders mellemrum. Sheffer siger, at tidsdifferencen er »adskillige minutter« (som Sheaffer formentlig mener er brugt til at flytte rundt med modellen inden næste billede).

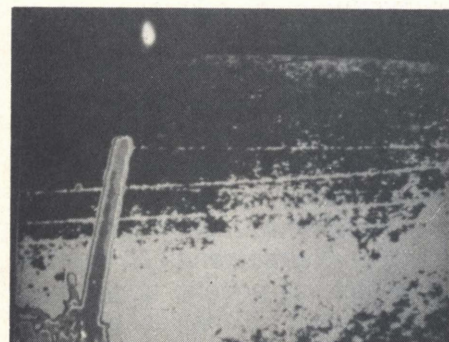
Maccabee fortalte på London-kongressen, at den af Sheaffer påståede tidsdifference ikke holder for en nøje undersøgelse. Dette har Sheaffer, ifølge Maccabee, også selv indrømmet.

Vi ser frem til næste udspil! □

Kilder:

1) Foredrag ved Dr. Bruce Maccabee på London-kongressen, 24.-25. maj 1981.
2. Proceedings of the 1976 CUFOS Conference.

Digitaliserede udgaver af henholdsvis garagen og den ene telefonpæl. Telefonpælen står længst væk fra kameraet, hvilket bl.a. ses ved, at telefonpælens kanter er mere uskarpe og tågede end garagens.

EMNEÅR 1982: UFOLOGER

Introduktion

Ved Per Andersen

På et tværorganisatorisk møde i april i år besluttede en række danske UFOloger — bl.a. fra SUFOI, FUFOS og VUFOC — at gøre 1982 til et UFOlogisk emneår. Emnet skulle være »UFOloger«, og her er en introduktion til emneåret 1982.

Baggrund
Når man fortæller UFO-interesserede, at vi har valgt næste års emne til at være »UFOloger«, kikker de ofte lidt forbavsede på os. Hvad i alverden har et studie af »UFOloger« med forståelsen af UFO-fænomenerne at gøre? En forståelse af UFO-fænomenerne bør jo være vores langsigtede mål. Er det en form for navle-beskuelse?

Nej, det er det ikke. Nogle mener, at man skal koncentrere sig om de fysiske detaljer ved observationerne — ikke bruge tid på at analysere og forstå observatørerne. Andre kan godt gå med til at observatørerne spiller en vigtig rolle ved forståelsen af en »sag«, men kan ikke se, hvor UFOlogerne kommer ind i billedet. Jeg vil prøve at skitsere, hvorfor både observatørerne og UFOlogerne udgør vigtige elementer i udforskningen af en sag.

Figuren viser en skematisk fremstilling af data-vandringen i UFO-sagen (meget forenklet). Den primære data-strøm går fra de observerede stimuli til observatøren, fra observatøren til rapportoptageren, fra rapportoptageren til en kreds af UFOloger, og endelig udgør sammenstillinger og analyser af enkelte UFO-sager grundlaget for dannelse af teorier og hypoteser om UFO-fænomenerne.

Det burde være klart, at for at vide, hvilken sammenhæng der er imellem de faktiske stimuli (observationer) og i den anden ende de dannede holdninger til UFO-sagen, bør vi gøre os klart, hvilken rolle både observatørerne og rapportoptagerne/UFOlogerne spiller. Hvis observatørerne var objektive iagttagere, og UFOlogerne var objektive forskere, ville der ikke være noget problem — der ville da være 100% sammenhæng imellem start- og slutleddene. Men et menneske kan ikke være fuldstændig objektivt, og derfor sker der en ubevidst »forvrængning« af data ned igennem systemet. Det er vigtigt at finde ud af, hvordan denne »forvrængning« helt præcis virker.

Men der er også en anden vigtig grund til at analysere UFOlogerne. Det kan nemlig ikke undgås, at der er en sekundær påvirkning den anden vej! De fremkomne analyser og de deraf dannede teorier og hypoteser vil påvirke UFOlogerne til at have bestemte opfattelser af, f. eks. hvilke rapporter der er vigtige at undersøge, og hvad ved en UFO-observation man bør lægge mærke til. Dette formidles naturligvis op til rapportoptagerne, der tager disse meninger med sig, når de tager ud og interviewer observatørerne. Der er hermed ikke bare tale om en subjektiv fortolkning af de data, der kommer, men også en direkte subjektiv påvirkning fra UFOlogerne og op igennem systemet. Netop derfor er det også vigtigt at inddrage UFOlogerne og deres holdninger i et forsøg på at opnå bedre forståelse af UFO-fænomenerne.

Disse betragtninger var baggrunden for i 1982 at forsøge at samle forsknings-kræfterne omkring emnet »UFOloger«. De ting, der kan være vigtige at undersøge i denne sammenhæng, er UFOlogernes holdninger, motiver for at deltage i UFO-sagen, og hvilken grad af objektivitet/subjektivitet der ligger i forskningen.

Forsøget med at etablere et emneår i 1982 — uanset emnet — er et bevidst forsøg på at skabe struktureret forskning i Danmark. Den forskning, der hidtil er foregået, har ofte haft karakter af at være meget spredt og usammenhængende. Som regel fordi UFOlogerne arbejder over et meget bredt spektrum af emner. Derfor søger vi med emneåret at skabe en smule samling i forskningen i 1982, der forhåbentlig også vil skabe en debat både blandt UFOlogerne og de danske foreningers medlemmer.

Projekter i emneåret
Selv om emneåret endnu ikke er startet (tidsmæssigt), er der alligevel startet forskellige konkrete projekter, og der er planer om forskellige andre.

Når man starter et studium af et bestemt område, er det forskningsmæssigt vigtigt at finde litteratur frem, der allerede har beskæftiget sig med emnet. For det første for at undgå dobbeltarbejde, og for det andet fordi det under alle omstæn-

digheder er vigtigt at inddrage andres resultater i sit eget arbejde.

Derfor er et af projekterne i emneåret at lave en litteratursøgning, der skal fremskaffe litteratur, der er anvendelig i forbindelse med emnet »UFOloger«. Denne litteratur bliver samlet i litteratur-lister med 1-2 måneders mellemrum, og derefter distribueres disse til forskellige danske UFOloger.

Et andet projekt, der allerede er startet, er et projekt der skal analysere UFOlogers opfattelse af »liv i kosmos«. Hermed menes bl.a., hvordan væsener ude i universet ser ud, hvis de eksisterer. Dette projekt ledes af Knud Larn fra en sjællandsk UFO-gruppe.

Også under sommer-seminaret UFO-82 vil der foregå aktiviteter i forbindelse med emne-året. Der vil bl.a. blive afholdt en studie-gruppe, der vil diskutere nogle af problemerne.

De planer, der ligger om andre projekter, drejer sig i øjeblikket om et projekt, der igennem interviews vil forsøge at belyse nogle UFOlogers personlige holdninger og motiver i UFO-sagen og rapportoptagernes holdninger og motiver, når de tager ud og optager rapporter.

Projekt PROMETHEUS

Projekt PROMETHEUS er et projekt i emneårets regie, der allerede er langt fremme. Dette projekt har til formål at undersøge, hvordan UFOlogerne og de aktivt UFO-interesserede placerer sig i forhold til den danske befolkning med hensyn til, hvad man kan kalde »karakter-træk«. Altså en undersøgelse, der gerne skulle besvarer spørgsmålet: »Er aktive UFO-interesserede en speciel person-gruppe, eller er de ligesom »gennemsnits-danskeren«?.

Denne undersøgelse vil blive foretaget ved at udsende et omfattende spørgeskema til op mod 400 danske aktive eller forhenværende aktive i UFO-sagen. På dette tidspunkt vil de fleste skemaer allerede være udsendt.

Spørgeskemaet består hovedsagelig af, hvad der populært kaldes for en »personligheds-test«. Altså en række spørgsmål, der hver for sig er næsten intetsigende, men som samlet giver et bredt billede af den pågældende person. Og det er ikke for at snage i UFOlogernes privatliv, at skemaerne udsendes (de er forresten helt anonyme) — men simpelthen for at danne et *generelt* billede af den danske UFOlog.

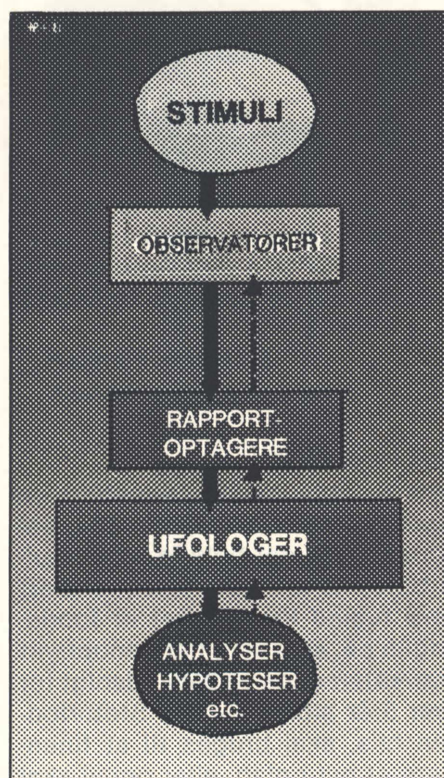
Denne undersøgelse bliver foretaget af Kim Lykkegaard og undertegnede.

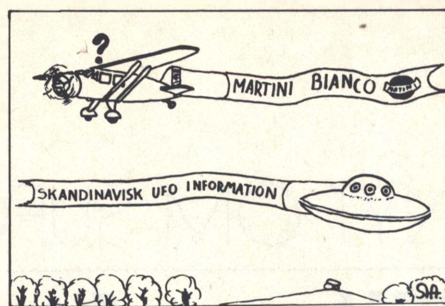
Artikler

Det vil naturligvis ikke have nogen værdi, hvis resultaterne af analyser m.v. ikke bliver offentliggjort. Og derfor regner vi da også med, at en række artikler vil blive offentliggjort i løbet af 1982 og ind i 1983, ligesom udgivelse af en eller flere særrapporter med resultaterne heller ikke kan udelukkes.

Der er ikke lagt en præcis udgivelsesplan — bl.a. fordi meget af stoffet simpelthen ikke er kendt endnu — men jeg kan skitsere nogle af de artikler, der vil dukke op.

Her i UFO-NYT starter vi allerede med i næste nummer at have i hvert fald 2 artikler om emneåret. Den ene er skrevet af Werner Walter fra den seriøse tyske UFO-organisation CENAP. Artiklen har titlen »Er vi tæt på en løsning af UFO-problemet?« og handler bl.a. om UFOlogernes rolle i UFO-sagen. Artiklen blev udarbejdet til Den Provisoriske Internationale Komité for

UFO Forskning (PICUR), og den udgives hermed for første gang i Danmark.

I næste nummer af UFO-NYT kommer der også en artikel fra undertegnedes fjerpen. Denne artikel vil — måske på en lidt provokerende måde — gå tæt på UFOlogernes motiver for at engagere sig i UFO-sagen. Når artiklen bliver »provokerende«, er det for det første, fordi selve emnet er provokerende. men også fordi jeg med artiklen håber at skabe en debat omkring emnet blandt UFOloger og UFO-NYTs læsere. Jeg ser med andre ord frem til en mængde kommentarer til artiklen! Kommentarer, som forhåbentlig også kan offentliggøres i UFO-NYT.

Længere hen håber vi bl.a. at kunne bringe en original artikel fra den engelske UFOlog Jenny Randles, der i øjeblikket i England arbejder meget med »etiske regler for rapportoptagere«. Der vil selvfølgelig også blive tale om en eller flere artikler om Projekt PROMETHEUS.

Vil du være med?

Emneåret 1982 er ikke kun forbeholdt de personer, som man (fejlagtigt) tror ved mere om UFO-sagen. Også du kan være med på mange måder.

Det mest enkle er nok at skrive indlæg til UFO-NYT om de ting, der offentliggøres om emneåret. En debat af disse ting er meget vigtig for de personer, der arbejder med projekterne. Emnet kan også tages op i de mange lokale UFO-grupper.

Hvis du er interesseret i at arbejde med mere konkrete projekter i løbet af 1982, er du velkommen til at henvende dig til undertegnede. Jeg vil kunne hjælpe med impulser til projekter, du ønsker at gå i gang med, ideer til projekter, hvis du ikke selv har nogle, og hjælpe med problemer omkring udgivelse af eventuelle resultater. □

Per Andersen

NYT OM SUFOI

Til og fra medlemmerne

Ved Peter A. Hansen

FORNYELSE AF UFO-NYT
De vil i november modtage et girokort fra os til fornyelse af abonnementet for 1982. Girokortet kan også benyttes, hvis De ønsker at bestille bladet DET UKENDTE samtidig. De to blade koster hver især 95 kr., mens et fællesabonnement kun beløber sig til 165 kr., altså en besparelse på 25 kr.

Den årgang af DET UKENDTE, som ledsager UFO-NYT's 1982-årgang, hedder »årgang 4«. Den startede i efteråret 1981, idet dette blad ikke helt følger kalenderåret. Men skulle De først bestille et fællesabonnement sammen med fornyelsen af UFO-NYT, så får de naturligvis de hidtil udkomne numre.

KUVERTSERVICE
Bor De *på Grønland* eller *i Europa udenfor Skandinavien*, så er »kuvertservice« en nødvendighed fra og med årgang 1982!

Kuvertservice har fungeret i en årrække; abonnenterne har — ved at betale et mindre tillæg til abonnementsprisen — kunnet få UFO-NYT tilsendt i en lukket kuvert. — Vi fortsætter dette tilbud i 1982. *Merprisen bliver 15 kr.* Husk afkrydsning på girokortet til november.

Kuvertservice er ikke nødvendigt for abonnenter på Færøerne, i Norge, Sverige eller Finland, ligesom det naturligvis heller ikke er nødvendigt i Danmark. — Det er de stærkt stigende priser på porto og luftfragt til Grønland, der har tvunget os til dette skridt.

OVERSÆTTERE ØNSKES!
Vi har altid brug for dygtige folk til engelske oversættelser — begge veje. Hvis det har interesse, så kontakt SUFOI, postbox 6, 2820 Gentofte. Arbejdet med at lede vores oversættelsescentral vil vi meget gerne aflastes for. Arbejdet består i nogle timers arbejde om ugen. Det kræver en vis indsigt i hovedsprogene, en god fornemmelse for dansk sprog samt en skrivemaskine.

»Til og fra medlemmerne« bringer med jævne mellemrum omtale af begivenheder i SUFOI. Rubrikken kan også opfattes som læsernes talerør. Al henvendelse »Til og fra . . .« bedes rettet til SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.

LÆSERBREVKASSEN

Kære SUFOI,
Ideen med annoncer finansieret af Støttefonden synes jeg er god. Men I havde engang nogle små mærkater eller klistermærker. De var på størrelse med en tændstiksæske, var blå med et gult UFO i

samt telefonnummer. Jeg synes, at de ville være et effektivt supplement til SUFOI's planlagte annoncering, som er omtalt i UFO-NYT nr. 3, side 39.

Med venlig hilsen
Bjarne Petersen, 4550 Asnæs.

Svar fra SUFOI:
Hvis vi igen skulle fremstille de omtalte små mærkater (se illustrationen), ville det betyde, at vi skulle binde et ret stort beløb, sikkert flere tusind kroner. Det er forklaringen på, at vi ikke har genoptrykt mærkaterne, da de blev udsolgt for over 5 år siden. — Om Støttefonden bl.a. skal bruges til at finansiere et nyt oplag, eller om vi skal satse på direkte reklamer i dag- og ugepressen, det vil afhænge af Støttefondens størrelse. Mærkaterne har unægteligt en langtidsvirkning, men vi vil helst have en hurtig tilvækst af abonnenter på UFO-NYT. Og det opnås nok bedst ved annoncering. Vi takker mange gange for ideen; den må nok vente lidt endnu — afhængig af bidragene til Støttefonden.

Til SUFOI!
Flere abonnenter!
Hvorfor ikke gribe problemet an på en anden måde: Udskriv en »konkurrence« hvor det gælder for de nuværende medlemmer at tegne flest nye abonnenter indenfor en periode på f.eks. 2 måneder. Hovedgevinsten kunne evt. være 1 års abonnement, bøger eller lignende. Hvordan det registreres, er lagt op til jer. — Uanset udfaldet af ovennævnte idé følger vedlagt navn og adresse på den første af mine »klienter«.

Venlig hilsen
Hundevadt, Haderslev.

Svar fra SUFOI.
Først mange tak for »klienten«. Vi har tilsendt ham et gratis prøvenummer af bladet med et girokort

vedlagt. Vi håber da at modtage flere af slagsen.

Deres idé er allerede sat i system. Et andet sted i dette blad bringes en opfordring til at skaffe UFO-NYT *nye* læsere. Dersom vedkommende betaler for bladet og bliver abonnent, kvitterer SUFOI med en bog til »fadderen«.

Vi tilbyder den lille bog »*Synspunkter — 3 UFO artikler*« gratis til alle, der skaffer os en ny abonnent — enten i 1981 *eller i 1982.* Send os navnet på det fremtidige medlem. Så sender vi et *mærket* girokort til ham eller hende. Når bestillingen foreligger, kvitterer vi med en bog som tak for Deres ulejlighed.

Så må vi begge håbe på, at ideen bliver vel modtaget af bladets mange læsere.

Peter A. Hansen

STØTTEFONDEN

(giro 9 11 77 25)

12.000
11.000
10.000
9.000
8.000
7.000
6.000
5.000
4.000
3.000
2.000
1.000

I UFO-NYT nr. 3 præsenterede vi SUFOIs STØTTEFOND. Fondens penge skal ikke indgå i den almindelige drift af SUFOI. Det er meningen, at den skal kunne træde hjælpende til, når vi gennemfører større reklamefremstød. Pengene skal udelukkende anvendes til at udbrede kendskabet til UFO-NYT. Siden vi fortalte om Fonden, er der indkommet *500 kr.* Vi takker mange gange og benytter lejligheden til at bede vore mange medlemmer betænke Fonden, næste gang de bestiller materialer hos os. Fonden har samme gironummer som UFO-NYT, nemlig 9 11 77 25.

På forhånd mange tak!

KIG PÅ HIMLEN

December 81/januar 82

Af Tommy Christensen

DECEMBER:

Den 21. har Solen nået det laveste punkt i Ekliptika (»Dyrekredsen«), og vi har dermed vintersolhverv. Den kommende tid skulle jo være ideel for at studere stjernehimlen, men trods talen om frostklare nætter er vejret oftest meget ugunstigt. På sjældne skyfrie dage er luften hen under aften temmelig urolig, og dens gennemsigtighed nedsættes hermed. Årsagen skal nok findes i den store varmeudstråling fra jorden, når de isolerende skyer ikke afskærmer for verdenrummets kulde. Imidlertid kan vi dog glæde os over et fænomen i forbindelse med luftturbulenserne — stjernernes smukke funklen i alle spektrets farver.

Aftenhimlen:
Venus stråler i sin største klarhed som aftenstjerne, og det smalle segl — som Månen et par dage efter ny — kan let observeres i en lille kikkert indtil kl. 19.30 DNT.

Morgenhimlen:
Mars befinder sig i Jomfruens billede og står tidligere op for hver dag, i december omkring kl. 01.00 i østlig retning. Dens magnitud (klarhed) er på niveau med Saturns, men den stiger endnu en del næste år. Dog må vi vente til midten af dette årti, før vi kan opleve dens fantastiske klare røde skær på sommerhimlen, når Mars er nærmest Jorden. I denne måned følger Jupiter og Saturn efter »krigsguden« kl. 04.00 og 02.00.

Stjerneskud:
Geminiderne fra den 6. til 17. med radiant gunstig fra kl. 21.00 til 6.30 lidt NØ for Orion. Der forventes omkring 50 pr. time.

JANUAR 82:

I denne måned befinder Jorden sig nærmest vor dagsstjerne. Forskellen fra juli andrager imidlertid kun 5 mill. km eller 17 sek. i lystid. Den gennemsnitlige afstand mellem Jorden og Solen er knap 150 mill. km eller 8 min., hvilket betegnes som en astronomisk enhed.

Aftenhimlen:
Venus begynder efterhånden at forsvinde i aftendæmringen mod vest, men lykkes det at opspore den, kan det yderst tynde segl iagttages i en prismekikkert.

Morgenhimlen:
Her sker der ikke de store omvæltninger for tiden. Mars kan ses fra midnat, Jupiter fra kl. 2.30 og Saturn fra kl. 1.30.

Stjerneskud:
Bootiderne fra den 1. til 6. Udstrålingspunktet befinder sig over horizonten mod Ø fra kl. 01.00 til kl. 7.30 (S). Antallet af meteorer vil beløbe sig til omkring 50 eller måske mere pr. time under maximum. I 1971 iagttog man 110 og tidligere endda 250 ZHR (Zenitberegning).

Måneformørkelse:
Den 9. har vi mulighed for at opleve en total måneformørkelse, hvor Månen bevæger sig gennem Jordskyggen, der strækker sig mange tusinde km ud i verdensrummet i form af en kegle. Månen modtager kun yderst lidt lys under totaliteten, og den opnår en bemærkelsesværdig rød-brunlig farve. Forudsat vejret tillader det, vil vi kunne iagttage dette forholdsvis sjældne syn i 84 min., hvor totaliteten indtræffer kl. 20.56 DNT. Den næste lejlighed byder sig først i slutningen af 1986.

STJERNER:

Rødlige
Betelgeuze i Orion og Aldebaran i Tyren står nu særdeles gunstigt mod syd. Det kan her bemærkes, at disse stjerner er typiske røde kæmpestjerner. Betelgeuze er således omkring 500 gange større end vor Sol, mens Aldebaran »kun« er 45 gange så stor. Derimod ligger deres overflade-temperatur kun på ca. det halve, nemlig 3500°. Tidligere var astronomerne af den opfattelse, at Solen i sin »alderdom« ville forlade den såkaldte hovedserie og udvikle sig til en rød kæmpestjerne, hvorved Jordens bane ville komme til at ligge et stykke inde i selve Solen. Nu tyder mere på en normal død blandt de røde dværge, som vi finder mange af i det nærmeste univers.

Hvidlige
Sirius i Den store Hund er højt over den sydlige horizont, mens Regulus i Løven begynder at blive synlig i øst. Sirius er jo den klareste stjerne på himlen, men det skyldes kun dens nærhed — ca. 9 lysår. Den lyser kun 30 gange stærkere end Solen i forhold til Alnitak i Orion, der skinner med en klarhed på 28000 gange Solens!

Her i slutningen af Kig på Himlen, vil vi ganske kort beskrive et eller flere specielt interessante objekter på stjernehimlen — som læseren uden astronomisk erfaring nemt kan lokalisere og iagttage med det

blotte øje eller en prismekikkert.

Denne gang skal vi høre om den mest markante stjernetåge på den nordlige himmelsfære. Den berømte Oriontåge kan let findes i Orions »Sværd« lige under de tre bæltestjerner. Med det blotte øje ses en diffus hvidlig tåge uden form, men i en kikkert begynder tågen at tage form som en vandmand eller noget i den retning. Dens klarhed er omkring 4. magnitude, hvilket er 6 gange mere klart end de svageste stjerner, vi under absolut gunstige forhold kan se med det blotte øje.

Oriontågens afstand er 1500 lysår, men i modsætning til de fleste andre gaståger (som Omega- eller Trifidtågen) ligger denne tåge ikke i retningen mod Mælkevejens centrum. Tågen ligger derimod helt ude i de yderste spiralarme, hvor vi jo også finder os selv placeret. Dens udstrækning er ligeledes enestående; det lysende centrum, som vi kan iagttage, er kun en brøkdel af en kolossal stor sky af gas og små partikler, der fylder hele Orions stjernebillede og har et tværmål på omkring 10 lysår.

I 1938 opdagede man et pudsigt fænomen i tågen. I midten af det lysende centralparti sidder en firdobbelt stjerne, der kaldes trapezet, og det er den ultraviolette stråling fra disse hede stjerner, der får tågen til at lyse. Imidlertid udøver stjernerne et så kraftigt stråletryk, at de blæser noget af tågen væk! Således opdagede man, at de havde dannet et »vindue« midt gennem Oriontågen, og det var faktisk muligt at fotografere en lille stjernehob bag tågen. □

Anmeldelser

Ensamma i rymden?

Kjell Johansson,
Lars Olof Lodén,
Lars Lundin Studieförlaget,
Box 386, S-75106
Uppsala 1, Sverige
Uppsala 1978
168 sider, pris ca. 60 kr.

Den lille fyr herved har kigget bebrejdende på mig fra hylden med bøger til anmeldelse, i snart nogen tid nu. Her hvor efterårssæsonen med studiekredse og aftenskoler er i gang, kunne det så være passende at ofre et par ord på bogen. »Ensamma i rymden?«, er skrevet som lærebog til et kursus om livsbetingelser i Universet ved det astronomiske institut ved Uppsalas universitet, og som sådan giver den et bredt overblik over emnet. Især de astronomiske aspekter behandles udførligt, hvad der ikke kan undre.

Bogen er uhyre let læst, med gode illustrationer og hvad man tit savner i lignende publikationer: den er skrevet med ikke ringe humor.

I 14 kapitler kommer man hele emnekredsen rundt; fra mikrobiologien til UFOerne. Disse sidste er ret så sobert behandlet i sidste kapitel under titlen: »Besök från yttre rymden?«. Man kan vel altid kritisere bogens valg af kilder til oplysning om UFOerne; og konklusionen — at de fleste rapporter er nemme at opklare, og at de sidste også kan opklares, blot der er tid og data nok — ligger jo meget tæt op ad, hvad vi kender andre steder fra. Hele humlen ligger jo i, om der er noget særligt nyt eller oplysende i disse sidste rapporter.

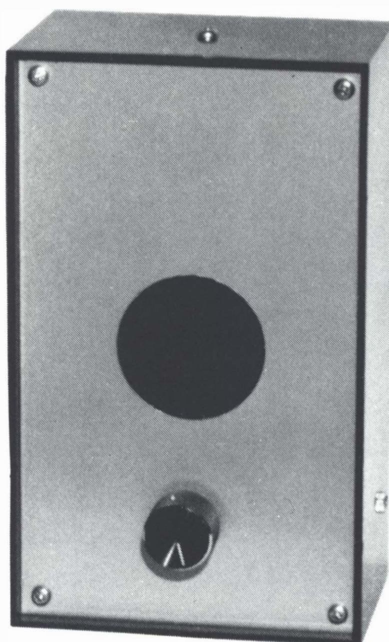
Bogen er velegnet til både selvlæsning og til gennemarbejdning under en eller anden form i grupperne rundt i landet. Lad endelig ikke sproget afskrække nogen fra at gå i gang med bogen.

OJK

NOVA 1, en ny UFO-detektor fra FUFOS

NOVA 1 er en detektor, der måler ændringer i magnetfeltet ved hjælp af en spole. Den sælges for 255 kr. til medlemmer af FUFOS, og for 311 kr. for ikke-medlemmer.

Detektoren er indbygget i en plastkasse af størrelsen ca. 6 x 10 x 16 cm. Når den påvirkes af en ændring i magnetfeltet, afgiver den en summetone i et par sekunder. Følsomheden kan man selv indstille med en knap på detektorens forside. Detektoren indeholder ingen strømforsyning, men kræver en ekstern forsyning, som tilsluttes med et minijack stik.

UFO-detektor NOVA 1 fra FUFOS

Med detektoren følger en vejledning med få tekniske data og en beskrivelse af magnetfelter og problemer omkring forstyrrelser, som kan føre til fejlalarmer.

Vejledningen giver som sagt kun få oplysninger. Den kunne godt give flere oplysninger af teknisk karakter, og den kunne i det hele taget godt have været bedre gennemarbejdet. Der er mange trykfejl og dårligt formulerede sætninger.

Detektorinteresserede spørger som regel først og fremmest om følsomheden. Her giver FUFOS ingen oplysninger. Man kan selvsagt ikke bestemme en detektors følsomhed over for UFOer, når man ikke har sådanne til sin rådighed. Men da detektoren reagerer på ændringer i magnetfeltet, kan man bestemme denne følsomhed ud fra målinger eller beregninger. Da det ikke er oplyst, skal det her blot konstateres, at følsomheden må anses for at være rimelig, fordi detektoren kan reagere på en drejning i jordfeltet, når den er indstillet til maksimum følsomhed.

Da detektoren er følsom over for 50 Hz felter og transienter, er der stor mulighed for, at lysnettet forårsager fejlalarmer. Ifølge vejledningen er detektoren af denne årsag forsynet med en knap for følsomhedsindstilling. Får man for mange fejlalarmer, skal man blot regulere følsomheden ned, eller i

værste fald stille detektoren et andet sted.

Det lyder umiddelbart som en fordel med denne følsomhedsindstilling, men det var nok bedre, om man i stedet for at gøre sin detektor ufølsom fandt et bedre sted, hvor den ikke giver så mange fejlalarmer. Selv ved maksimum følsomhed skulle det være muligt i et almindeligt hjem.

Nu er der imidlertid et andet forhold, der gør, at man ikke kan placere detektoren hvorsomhelst. NOVA 1 afgiver en summetone, når den påvirkes til alarm. Tonen er meget dyb (ca. 50 Hz) og ikke særlig kraftig. Den må karakteriseres som behagelig og absolut ikke alarmerende. Med andre ord, man kan ikke høre den ret langt væk, og der skal ikke meget til at overdøve den. Da der samtidigt ikke er nogen mulighed for at tilslutte en ekstra alarmgiver, fx. en ringeklokke, må man finde et sted, hvor man kan høre den. Det bliver måske for tæt på lysnettet, så man bliver nødt til at regulere følsomheden ned. Følsomhedsinstillingen er faktisk kun aktuel på grund af den svage summer og den manglende tilslutningsmulighed.

Detektorens strømforsyning kan man enten selv klare, eller man kan købe en lysnet-adaptor med for ekstra ca. 36 kr. Strømforbruget er kun opgivet som 6,25 kr. pr. år med denne adaptor, altså ved drift fra lysnettet. Måler man strømforbruget, er det 6 mA normalt og 65 mA mens detektoren afgiver alarm. Vil man anvende et batteri, skal man altså regne med en bilakkumulator, fx. 12V/30Ah for ikke at skulle skifte batteri i tide og utide.

Den relativt store kasse — der faktisk godt kunne have været halvt så stor — og detektorens strømforbrug og den manglende tilslutningsmulighed viser, at den tydeligvis kun er bygget til den, der vil have en simpel detektor stående »på hylden«. Den er ikke lige til at tage med i lommen på en observationstur, og den kan ikke tilsluttes nogen form for registreringsudstyr.

Alt i alt må det konkluderes, at NOVA 1's anvendelsesmuligheder er stærkt begrænsede. Det er ikke rimeligt for et apparat, der koster næsten 350 kr. incl. strømforsyning.

H. Voigt

811228

Nu er den her . . .

SUFOIs detektor MFI-6

Skandinavisk UFO Information kan nu levere den længe ventede detektor MFI-6. MFi-6 er en detektor, der kan opdage små ændringer i magnet-feltet — ændringer, der ofte er formodet at optræde ved ufo-forekomster. Således kaldes detektoren også for en ufo-detektor.

Detektoren har en lang række enestående karakter-træk . . .

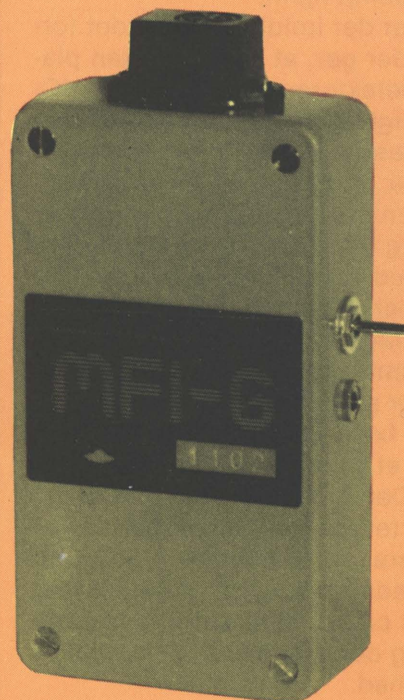
- *Er fuldt elektronisk med en spole som sensorenhed.*
- *Har en følsomhed på 500 μT/s.*
- *Afgiver ved alarm en summende lyd.*
- *Er transportabel — med en størrelse på 13 x 6 x 3 cm.*
- *Har afbryder — og stik til ekstra-udstyr.*
- *Har et fantastisk lavt strømforbrug — fungerer ca. 1 år på et normalt 9V batteri, der let kan udskiftes.*
- *Er udviklet og produceres af kvalificeret personel i SUFOI.*

Ved køb leverer SUFOI . . .

- *En færdigmonteret og aftestet detektor.*
- *Batteri monteret i detektoren.*
- *Et stik til brug ved tilslutning af ekstra-udstyr.*
- *Udførlig brugsvejledning for detektoren og placeringen af denne.*
- *Tekniske specifikationer.*
- *Alarm-skemaer.*

Endvidere kan SUFOI som ekstra-udstyr levere . . .

- *En ekstra kraftig summer, der lige kan tilsluttes detektoren.*

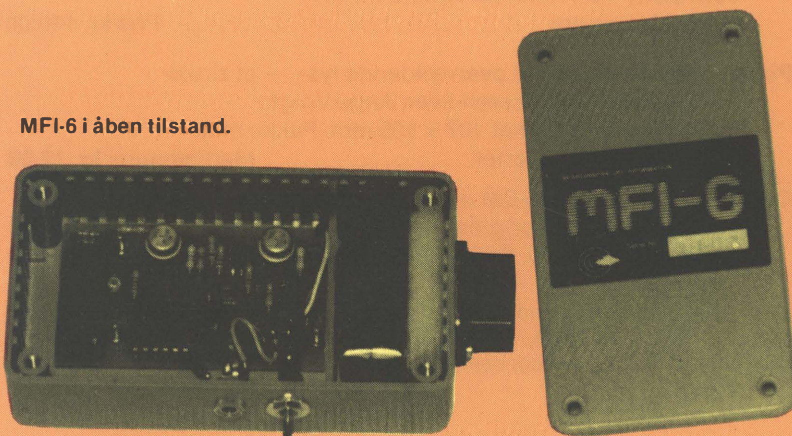
SUFOIs detektor MFI-6.

Detektoren MFI-6 koster
kun kr. 195,-
— den hidtil laveste pris på en elektronisk detektor på det danske marked.

Den eksterne summer, som SUFOI leverer som ekstra-udstyr, koster **kun kr. 43,-.**

Detektoren og/eller ekstern summer bestilles lettest ved at indbetale beløbet + kr. 10,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. — Husk at skrive på modtagerdelen, hvad der bestilles.

MFI-6 i åben tilstand.

Ekstern summer, der også leveres af SUFOI.

